

அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்

ச. முருகானந்தன்

அவர்கள் துணிந்து
வட்டாடார்கள்

-ச. ஸ்ரீகாந்தன் -

மல்லிகைப் பந்தல்
201/4 ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 2320721

ஆசிரியரது மணிகிழா ஆண்டு ஞாபகார்த்தமாக வெளிவரும் சிறுகதைத் தொகுதி.

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு :

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2010

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

பக்கங்கள் : xiv+116

விலை : ரூபா: 200/=

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : மேமன்கனி

அட்டை அச்சமைப்பு : Happy Digital,
75 1/1, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo- 12.

கணினி அச்சமைப்பு : எஸ். சாந்தகுமாரி

ISBN : 978-955-8250-47-1

அச்சிடலோர் :

Lakshmi Printers

103A, விவேகானந்தா மேடு,

கொழும்பு 13.

அணிநீலரை

மலையகத் தமிழ் மக்கள் வரலாறு ஏகாதிபத்திய காலச் சூழலில் மலைப் பிரதேசத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் நாட்டப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஆரம்பமாகின்றது.

ஏறக்குறைய 15 லட்சமளவிலான இந்திய வம்சாவளி மக்களில் 10 லட்சத்தினர் தொழிலாளர் என்ற அடையாளத்தோடு இந்நாட்டில் வாழ்வதால், தேசியத்தின் அடிப்படைகள் அத்தொழிலாளர் வாழ்க்கை அமைப்பைப் பற்றியதாகவே சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

சுதந்திர இலங்கையின் முதற் பாராளுமன்றத்தில் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டவர்களாகி இன்று ஏழாவது பாராளுமன்றம் அமையும் வரை, அரைப் பிரஜைகள் அந்தஸ்தோடு அவர்கள் வாழ்க்கையில் எத்துணை வேதனை அனுபவங்களை சந்தித்திருக்கின்றார்கள் என்பதை இலக்கியவாதிகள் சொல்லுமளவுக்கு வேறு யாரும் சொல்லவில்லை. இதனாலே தான் இன்று சர்வதேச தமிழ் இலக்கிய வகைப்பாட்டில் மலையக இலக்கியம் என்பதைத் தனித்துவமானதாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ள வைத்தமைக்கு அவ்விலக்கியத்தில் ஓட்டியிருக்கும் வியர்வையும் இரத்தமும் மட்டும் காரணங்களல்ல, அவற்றையும் கடந்த மனிதநேய வெளிப்பாடுகளும் அடிநாதமாக அமைந்தேயிருக்கின்றன.

இத்தகு மலையக இலக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்பியவர்களில் முக்கியமானவர்கள் மலையகம் கடந்த சமூகச் சூழலிலும் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அத்தகையோரில் முதன்மையானவர் 'துன்பக் கேணி' தந்த புதுமைப்பித்தன். அவரை அடுத்து மலையகம் பற்றி தமது படைப்புத் துறையில் கவனங் குவித்தவர்களாக விளங்கும் தமிழக எழுத்தாளர்களாக பார்த்தசாரதி, ராஜம் கிருஸ்ணன், கோதண்டம் போன்றோர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இலங்கையில் அ.செ.முருகானந்தம், டானியல், முருகையன் போன்றோர்களை ஒரு புறம் சுட்டினாலும், கட்டாயமாகச் சொல்லப்பட

வேண்டியவர்களாக இருப்பது அமரர் நந்தி, அமரர் புலோலியூர் சதாசிவம் மற்றும் தி. ஞானசேகரன் எனும் மும்மூர்த்திகளைத் தான். இவர்களின் இலக்கியப் பதிவுகள் இருந்திராவிட்டால் ஒரு காலகட்டத்தில் தேக்க மடைந்திருந்த மலையக இலக்கியத்தின் தேய்மானம் மிகுந்து போயிருக்கும். இம்மூவரும் வைத்தியத்துறை சார்ந்து மலையகப் பகுதிகளில் தொழிலாளரிடையே பணி செய்து, அவர்களின் வாழ்வியலைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு சத்தியமான எழுத்துக்களை முன் வைத்தார்கள்.

அந்த வரிசையில் இன்னுமொருவரை நாம் ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்ற வினாவைத் தாங்கியதாக வெளிவருகின்றது ச.முருகானந்தனின் 'அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்' எனும் மலையகப் பகைப்புலங்களைத் தாங்கியதாக அமையும் சிறுகதை தொகுதி. ச.முருகானந்தன் அவர்களும் மலையகத்தில் வைத்தியராகச் சிறிது காலம் பணியாற்றியவராவார்.

'சிகர'த்தில் 1979இல் 'அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்' எனும் அவரின் முதல் வெளிவந்த மலையகச் சிறுகதையானது மக்களை வதைக்கும் வறுமைக் கொடுமையையும் அவர்களின் போர்க் குணத்தையும் யதார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இது ஓரளவு 1974-75 காலப் பகுதியில் மலையக அவலச் சூழலைச் சொல்லி நிற்கின்றது. இதற்குப் பின்னாலிருந்த அரசியலையும் கதையில் தொடர்ந்தால் நிறைவானதாக அமைந்திருக்கும்.

அதற்குப் பின் நீண்ட இடைவேளைக்குப் பின் (2003) வெளிவந்த 'தேரில் வந்த ராஜகுமாரர்' கதையை இன்றைய போருக்குப் பின்னான சூழ்நிலையில் வாசிக்கும் போது ஏற்படும் அதிர்வு வேதனையாக இருக்கின்றது. மலையகத் தமிழர்கள் பிரச்சனை தமிழகத் தமிழர்களைச் சென்றடையாமைக்கு ஈழத்தமிழர் போராட்டம் குறித்த அதீத கவனயீர்ப்பும், அதனை மூலதனமாகக் கொண்ட தமிழக அரசியல் சார்புகளும் காரணமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. எந்த மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தார்களோ அத்தாய் மண்ணின் இன்றைய தலைமுறையினர் மலையகம் என்பது யாழ்ப்பாணத்திலா இருக்கின்றதெனக் கேட்குமளவுக்குப் போய்விட்டது. அத்தகையோர் இக்கதையை வாசித்தால் அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளும் செய்திகள் ஒரு வரலாற்றுக் காலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும். வடக்கும் மலையகமும் புவிபியற் ரீதியில் தொலை

தூரத்தில் இருந்தாலும், உணர்வுத் தொடர்புகளில் இருந்த ஆன்மாந்த் தத்தைக் கதையில் தொட்டுக் காட்டுகின்றார். அது மட்டுமன்றி இனவொரு மைப்பாட்டுக்கும் கொடி காட்டுகின்றார்.

2005-2007 காலப் பகுதியில் எட்டு மலையகச் சிறுகதைகளை மலையக மக்களிடையேயும் வாசிக்கப்படும் சுடரொளி வெகுஜனப் பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார். இக்காலப் பகுதியில் வன்னிப் பிராந்திய வைத்திய சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டகலையில் உள்ள அவரின் வைத்திய நண்பரின் தனியார் வைத்தியசாலையில் சிறிது காலம் பணியாற்றினார்.

வாரியறுதியில் கொண்டகலைக்குச் செல்லும் எனக்கும் அவருக்கும் நேரடிப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டு அது நட்பான காலமாக அமைந்திருந்தது. நானும் சாரல்நாடனும் அவரின் தனிமைப் பொழுதுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வோம். அதன் பயனாக அவரில் வலுப்பெற்ற மலையகப் புரிந்துணர்வின் அறுவடைகளாகக் கூட இப்படைப்புகளைக் கருதலாம்.

வெகுஜனப் பத்திரிகையில் தமது பதிவாகும் படைப்புகள், பரந்த வாசகரிடையே வாசிக்கப்பட வேண்டிய தேவை கருதி அதற்கான உத்திகளைக் கதைக் கருக்களிலும், நடையிலும் பொதிக்க வேண்டிய சூழலை உணர்ந்தவராக முருகானந்தன் செயற்பட்டிருக்கின்றமையைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எல்லோரும் தொடுவது போல, மலையக வறுமையையும், போராட்டங்களையும் மட்டும் தொடாமல் அதற்கு அப்பாலும் நகர்ந்திருக்கின்றார். தோட்டப்புற லயத்து மாந்தர் வாழ்க்கையிலும் ஏனைய மாந்தர்கள் வாழ்க்கைக் கோலத்தின் பிரதிபலிப்புகள் இருக்கின்றன என்பதனையும், அவற்றையும் வலுவாகச் சொல்ல முடியுமென்பதாக சில பரிசோதனை முயற்சிகள் செய்து பார்த்திருக்கின்றார். அவற்றிலே கயமைத்தனமான தந்தைகளையும், பாசத் திலகமான சகோதரர்களையும், ஏமாற்றும் காதலன்களையும், இளம் விதவைகளின் உணர்வலைகளையும், நட்பின் சிகரங்களையும், அரசியல் விழிப்புணர்வுகளையும் சமூக நகர்வுக்கான எத்தனிப்புகளையும் காணலாம். பரிசோதனைகள் என்பதால் வெற்றி தோல்வியைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை வாசகரிடத்தே விட்டு விடுகின்றேன்.

அவற்றிலே குறிப்பாக இரண்டு கதைகளைச் சொல்ல வேண்டும்.

'தரை இறங்கும் விமானங்கள்' மலையகக் கலாசாரத்தில் மாற்றங் கொண்டும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வேலைக்கு செல்வோர் பிரச்சனையைத் தொட்டு வித்தியாசமாகக் கதையை முடித்திருக்கின்றார். மற்றது, காலம் காலமாக மலையகத்தின் வறுமையைப் பயன்படுத்தி அங்குள்ள சிறார்களை நகர்ப்புற உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப்படும் சோகம் நீண்டு கொண்டே போகின்றமையைக் காட்டுகின்ற 'புரியாத புதிர்கள்' (முரண்பாட்டு சூழலுக்கு முன்னதான காலத்தில் வடக்குக்கும் இந்தச் சப்ளை இருந்ததும் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது). 2006 ஆண்டு வெளிவந்த இந்தப் 'புரியாத புதிர்கள்' கொழும்புக்கு வீட்டு வேலைக்குச் சென்று கசந்த அனுபவங்களைப் பெற்ற ஓர் அரும்பில் வெடிக்கும் போர்க் குணம் காட்டப்படுகின்றது. இப்படைப்பு ஒட்டு மொத்த மலையகத்தைச் சிந்திக்க வைக்குமா? அல்லது சிறுவர்களை வேலை கொள்ளும் சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைக்குமா? என்பதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும்.

மணிவிழாக் காணும் காலத்தே அவரின் பல்பரிமாண எழுத்து வன்மையையும் மனித நேயத்தையும் தமிழ் கூறும் நல்உலகத்துக்கு 'அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்' சிறுகதை நூல் மூலமாக மறுபடியும் ருசிப்படப் போகின்றதென்பதை நினைத்துப் புளகாங்கிதம் அடைகின்றேன். இனி மலையக இலக்கியம் குறித்துப் பிரஸ்தாபிக்கும் போது அங்கு ச. முருகானந்தனுக்கும் ஒரு ஆசனம் போடப்பட்டிருக்கும்.

பணிப்பாளர்- ஆசிரியர் கல்வி நிருவாகம்
கல்வி அமைச்சு.

சு. முரளிதரன்

வெளிகைப் பந்தல் கூடம் சத்திவிடும் வெளிகைப் பந்தல் தெரிந்தால்!

டாக்டர் ச. முருகானந்தனின் மணிவிழா ஞாபகார்த்தமாக, 'மல்லிகைப் பந்தல்' நிறுவனம் வெளியிடும் சிறுகதைத் தொகுதி தான் இது. 'அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள்'

இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதி 'மீன்குஞ்சு' மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாகவே அன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்தது. அது அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து, தமிழகத் தயாரிப்புடன் வெளிவந்தது. அந்தக் காலத்தில் பலராலும் பேசப்பட்ட ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி 'மீன்குஞ்சு'.

அடுத்து, 'தரைமீன்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகவே கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்தது. அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி அந்த ஆண்டு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டதும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

டாக்டர் ச. முருகானந்தனினது இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகவே வெளிவருகின்றது.

இந்தத் தொகுதி வெளிவருவதில் ஓர் இலக்கிய ஆளுமையும் தொற்றி நிற்கின்றது.

இந்த ஆண்டு டாக்டரின் மணிவிழாக் காலகட்டமாகும். இலக்கிய நண்பர்கள் பலர் என்னை அணுகி அவருக்கு ஒரு மணி விழா நடத்த வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

எனக்கு அதில் துளியும் விருப்பமில்லை.

ஒரு படைப்பாளியின் மணிவிழா, ஒரு படைப்பு முயற்சியின் மூலம் தான் ஞாபகப்படுத்த வேண்டும் என விரும்பும் நான் மன உறுதியுடன் செயல்படத் தொடங்கினேன்.

டாக்டரை அணுகி, அவரது படைப்புக்கள் ஒழுங்காக ஏதாவது கைவசம் இருக்கின்றதா? எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.

எனக்கு சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது:

அவர் சேமித்து வைத்திருந்த சிறுகதைகளைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

சிறுகதைத் தொகுதிக்கான கதைகள் அவரது கைவசம் இருப்பது கண்டு மெய்யாகவே சந்தோசப்பட்டேன்.

படைப்பாளிகள் சுமமா எப்பொழுதுமே ஓய்ந்திருக்கக் கூடாது. அவர்களது படைப்புக்கள் அடிக்கடி மக்கள் மத்தியில் வெளிவந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். தவறினால் அந்தப் படைப்பாளியை மக்கள் இயல்பாகவே மறந்து போய் விடுவார்கள். இவரது சிறப்புத் தகுதிகளில் ஒன்று, சதா எழுதிக் கொண்டேயிருப்பார். பல்வேறு புனைப் பெயர்களில் இவரது படைப்புக்கள் வெளிவந்த வண்ணமேயிருக்கும். அலுப்புச் சலிப்பில்லாமல் எழுதுவார்.

இது சம்பந்தமாகச் சில நண்பர்களுடன் கூடி ஆலோசித்தேன்.

மணிவிழாக் கொண்டாட்டமென்று நடத்துவதை விட, மணிவிழா ஞாபகார்த்தமாக ஒரு படைப்பை வெளியிட்டு வைப்பது சாலப் பொருந்தும் என அவர்களும் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

அதுவே சரியான ஞாபகார்த்த வெளியீடு என என் மனதிற்கும் பட்டது.

எனவே, வேலைகளைத் தொடரத் திட்டமிட்டு மேற்கொண்டு ஆவன செய்ய முற்பட்டேன்.

ஜனவரி 14 தான் அவரது பிறந்த தினம்.

சும்மா ஒரு நாள் கொண்டாட்டம் என்றால் ஒரு வகையாக, ஒரு நாள் மாலை நேர விழாவுடன் பிறந்த நாள் மணிவிழாவை ஒப்பேற்றிக் கொண்டு விடலாம்.

நாலு நண்பர்கள் வருவார்கள். வந்து வாழ்த்துவார்கள். அடுத்த நாள் நமது தினசரிப் பேப்பர்களில் பிரதான இடத்தில் செய்தியாக இந்நிகழ்ச்சி முக்கிய இடத்தைப் பெறும்.

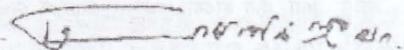
அவ்வளவுதான்-

பின்னர் அந்தப் படைப்பாளியை மறந்தே போய் விடுவார்கள்!- அதுவல்ல, நமது நோக்கம்.

ஒரு படைப்பாளியின் வாழ்க்கையில் மணிவிழா ஒரேயொரு தடவைதான் வந்து தலைகாட்டிச் செல்லும். அந்த விழா, ஒரு தனிமனிதனைக் கொண்டாடும் விழாவாக அமையக் கூடாது. அந்தப் படைப்பாளியின் புத்தாக்கம் ஒன்று சமூகத்திற்குக் கிடைக்க ஆவன செய்ய வேண்டும். அதுவே ஞாபகார்த்தச் சின்னமாக அமைதல் வேண்டும்.

அந்த அடிப்படை நோக்கம் கருதியே அவரது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாக அன்னாரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றோம்.

15.04.2010

உட்குடிவாழ்வு உட்குடிவாழ்வு

மக்களை நேசிக்கக் கற்றுத் தந்த எனது தந்தையார் நாற்பது வருடங்கள் கண்டியில் வாழ்ந்தவர். சிறுபராயத்தில் கண்டி நகரை மட்டும் அறிந்திருந்த எனக்கு மலையக தோட்டப்புற மக்களோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. எனினும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைக் கால ஓட்டத்தில் அறிந்திருக்கிறேன். மனித நேய சிந்தனைகளுடன் இயல்பாக ஊறி வளர்ந்து வந்த எனக்கு விளிம்பு நிலை மனிதர்களின் வாழ்வின் தரிசனம் மனதை உறுத்தியதில் வியப்பில்லை.

பின்நாளில் தோட்டப்புற மக்களின் அவல வாழ்வை நேரில் தரிசித்த போது என்னால் அவர்களது அவலமான வாழ்வு பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. மலையகத்தில் குறுகிய காலம் பணியாற்றினாலும் எனது கன்னிப் படைப்பு மலையகத்தில் பணியாற்றிய போதே பிரசுரமானதாலோ என்னவோ, மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை மையம் கொண்ட எழுத்துருவாக்கங்களை அவ்வப்போது எழுதி வந்திருக்கிறேன். எனது பிரதானதுறை சிறுகதை என்பதால் மலையகக் களத்தில் அவ்வப்போது நான் சிறுகதைகள் எழுதுவது தொடர்ந்தது. சில கதைகள், என் மன உறுத்தல்களை எழுதாது இருக்க முடியாமல் மலர்ந்தவை.

மலையகத் தொழிலாளர்கள் போல் இந்த நாட்டில் மோசமாக ஒடுக்கப்பட்டு, ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் வேறு யாருமே இல்லை. வடபுல சாதிய ஒடுக்கு முறையைவிட மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு துன்ப கரமானது. கல்வி, சுகாதாரம், ஊதியம், கடும் உழைப்பு என்பவை கூட இரண்டாவது பிரச்சினைதான். அவர்களது நாளாந்த வாழ்வுடன் நோக்கும் போது அதைவிடத் துன்பமானது வேறெதுவுமில்லை. உணவு, உறையுள், நீர் என்பவற்றுக்குக் கூடப் பிரச்சினையான வாழ்வு. நீர் வீழ்ச்சிகளினருகே வாழ்ந்தும் மின்சாரம் இல்லை. இவர்கள் வாழ்வ தற்காக உழைப்பவர்கள் அல்ல, உழைப்பதற்காகவே வாழ்பவர்கள். சுதந்திர இலங்கையில் வாக்குரிமை, பிரஜாவுரிமை என்பனவும் பறிக்கப்பட்டு, ஒருவித அடிமைகள் போல் வாழ்ந்த அவல நிலையை மறக்க முடியாது.

இன்றும் கூட இவர்களது வாழ்வில் சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்ற போதிலும், இவர்களது வாழ்வு இதர மக்களின் வாழ்வு போல் மிளிர்வில்லை. குறிப்பாகப் பெருந்தோட்டத்துறையின் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் எட்டப்படவில்லை என்றால் அது மிகையாகாது. இந்தத் தொழிலாளர்கள் எப்பொழுதுமே நாடகூலிகள் தான். நிரந்தர நியமனமோ ஓய்வூதியமோ கிடையாது. சம்பளத்தைப் பொறுத்த வரை நாட்டின் ஏனைய தொழிலாளர்களின் சம்பளத்துக்கு நிகராக இவர்களது சம்பளம் இல்லை. உச்சமாகச் சுரண்டப் படுகிறார்கள்.

மார்க்ஸ் சொல்லும் அந்நியமாதலை இவர்களது வாழ்வில் தான் முழுமையாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. முதலாளியத்தின் முழுமையான சுரண்டலை இங்கு தான் காணமுடிகிறது. எனினும் நான் எழுத ஆரம்பித்த போது இவை பற்றிய பிரக்ஞை என்னிடம் இல்லை.

எனது இலக்கியப் பிரவேசம் மலையகத்தின் கம்பளை வைத்திய சாலையில் பணியாற்றிய போது தான் நிகழ்ந்தது.

1976 எனது விடலைப் பருவம். ஊரிலிருந்து இளைஞர்கள் கையெழுத்துச் சஞ்சிகை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதாகவும், சிறுகதை ஒன்று எழுதி அனுப்பும் படியும் கேட்டிருந்தார்கள். அந்த வயதுக்கேயுரிய கதை. 'கண்களின் வார்த்தைகள் தெரியாதோ?' சுய அனுபவத்தோடு கற்பனையும் கலந்த காதல் கதை. சமூக நோக்கு எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் அக்கதை என் நண்பர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. தற்போது கனடாவில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் ரவீந்திரநாதன், இந்தக் கதையைப் பேப்பருக்கு அனுப்பிப் பாருங்களேன் என்று ஆலோசனை கூற, நானும் அனுப்பி வைக்க, ஆச்சரியத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தும் விதமாக மூன்று மாதங்கள் கழித்து அந்தக் கதை தினகரனில் பிரசுரமாகியிருந்தது. அன்று எனக்கு சாப்பிடக் கூடத் தோன்றவில்லை. மனப்பூரிப்பில் வயிறு நிறைந்திருந்தது.

அப்போது நான் சமூக மருத்துவப் பேராசிரியரும் எழுத்தாளருமான நந்தியுடன் தோட்டங்களுக்குச் சென்று சுகாதாரக் கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்ட காலம். எனது எழுத்துலக அரங்கேற்றம் பற்றிக் கூறி நந்தியிடம் கதைப் பிரதியையும் கொடுத்தேன். படித்து விட்டு நந்தி எதுவும் சொல்லாமல் சிரித்தார். நான் அவரை நோக்கினேன்.

“இந்தக் கதையைச் சுவையாக எழுதியுள்ளீர். ஆனால் சமூகத்திற்கு

என்ன சேதி இருக்கிறது?" என்று கேட்டார். எதுவித நோக்கமுமின்றி எழுதிய எனக்கு, அப்படி ஒரு விஷயமும் உண்டா என்ற கேள்வி எழுந்தது. கூடவே முன்னர் எனது மைத்துனர் அமரர் செ. கதிர்காமநாதன் தன் கதைகள் பற்றிக் கூறிய சமூக நோக்குப் பற்றிய அம்சங்களும் நினைவுக்கு வந்தன. நந்தியின் ஆலோசனைப்படி சில புத்தகங்களையும் வாசித்தேன். எனது படைப்புகள் பற்றிய கேள்விகள் மனதில் உருவாகின. நோக்கம் மனதில் துளிர்ந்தது.

மலையகத்தில், ஏன் நாடு முழுவதும் கூட அப்போது பாரிய உணவு நெருக்கடி. நாடு தன்னிறைவு காண வேண்டும் என்பதற்காக உணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தியிருந்த காலம். மலையக நகரங்களில் தெருவோரப் பிச்சைக்காரர்கள் பெருகியிருந்தார்கள். எனது இரண்டாவது சிறுகதை மலையகப் பின்னணியில் வந்த 'இவ்வளவே தான் உலகம்' கதை அமைப்புச் சிறப்பாக இல்லாவிட்டாலும், நந்தியின் பாராட்டுதலையும் என் எழுத்துக்கான நோக்கத்தையும் இக்கதை மூலம் பெற்றேன்.

மலையகத்தில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த 'கொந்தளிப்பு' என்ற பத்திரிகையில் சில கதைகள் எழுதினேன். குறிஞ்சி தென்னவனின் கவிதைகள் அப்பத்திரிகையில் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன.

அந்தக் காலத்தில் மலையகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த யாழ் இந்துக் கல்லூரிப் பள்ளித் தோழன் காவலூர் ஜெகநாதனின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது. ஜெகநாதனும் ஆரம்ப எழுத்தாளர் எனினும், குறுகிய காலத்துக்குள்ளாகவே எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருந்தார். தரத்திலும் சோடை போகவில்லை.

ஜெகநாதன் எழுதுவதில் மட்டுமல்ல, பத்திரிகையாளர்கள், எழுத்தாளர்களைத் தேடித் தேடிப் போய் சந்திப்பதிலும் சுறுசுறுப்பானவர். நான் எழுத ஆரம்பித்து பத்து வருடங்கள் வரை எந்தப் பத்திரிகையாளரையும் சந்தித்ததில்லை. ஆனால் ஜெகநாதனும் சேர்ந்து எழுத்தாளர்களையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் சந்தித்தேன். இந்தவகையில் மலையகத்தில் தலாத்துஓயா கணேஷ், குறிஞ்சி தென்னவன், பத்மநாப ஐயர், புண்ணியாமின், கார்த்திகேசு, வடிவேலன், மலரன்பன், ஞானசேகரன் ஆகியோரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பமும், உரையாடும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. பிற இடங்களிலும் சமகால எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்தோம். அந்தனி

ஜீவா, இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், சுதாராஜ், கோகிலா எனப் பலர் இப்பட்டியலில் அடங்குவர். இவர்களது சந்திப்பு எனது எழுத்தின் திசையை மாற்றியது எனலாம்.

ஜெகநாதன் போல் வேகமாக எழுத முடியாவிட்டாலும் காத்திரமாக எழுத ஆரம்பித்தேன். சில கதைகள் பிரசுரமாகின. சில கதைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. அப்போதே தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைளான தீபம், கணையாழி, சிகரம், தாமரை, செம்மலர், இதயம் முதலான சஞ்சிகைகளில் என் கதைகள் பிரசுரமாகின. சுடர், சிரித்திரன், மல்லிகை முதலான வற்றிலும் கதைகள் வெளிவந்தன. இதனால் தன்னம்பிக்கை ஏற்பட்டது. மல்லிகையில் எழுத ஆரம்பித்த பின்ன எனது எழுத்தில் துரித வளர்ச்சிப் போக்கை அவதானிக்க முடிந்தது. இத்தனைக்கும் மல்லிகை ஆசிரியருடன் நான் ஆரம்பத்தில் பழகியதில்லை. பின்நாளில் அறிமுகமான பின்னர் அவரது உற்சாகமூட்டலும், வழிநடத்தலும் என்னை ஒளிரவைத்தன. மல்லிகைப் பண்ணை தரமான எழுத்தாளர்களை வளர்த்தது.

எனது படைப்புகள் பலவிடயங்களைத் தொட்டாலும், வன்னி வாழ்வையும், யுத்தத்தையும் தொட்டுச் சென்றதே அதிகமான கதைகள். எனினும் இடையிடையே மலையகப் பின்னணியிலும் எழுதினேன். பின்நாளில் முரளிதரன், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடான், நூலகர் இ. மகேஸ்வரன், இராமன், மல்லிகை சி. குமார், முதலியவர்களும், புதியவர்களான சிவனு மனோகரன், மாரி மகேந்திரன், பிரமிளா, புனிதகலா, பாலா சங்குப்பிள்ளை போன்ற பலரும் அறிமுகமானார்கள். இவர்களின் தொடர்புகள் மலையக நேசிப்புக்கு உரமூட்டின.

இதுவரை இருபதுக்கு மேற்பட்ட மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தாலும் அவற்றின் பிரதிகளை கம்பளை வெள்ளப் பெருக்கு, வடபகுதி யுத்தம் என்பவற்றால் இழந்தேன். எனினும் என்னிடம் கைவசம் இருந்த பதினொரு கதைகளுடன் அண்மையில் எழுதிய மூன்று கதைகளையும் இத்தொகுதியில் இணைத்துள்ளேன்.

எனது இக்கதைகள் மலையக மக்களின் அவலங்களைப் பேசுகின்றன. அவர்களது துயரம் மிக்க வாழ்வையும், அதற்கான அக, புறக் காரணிகளையும் சில கதைகளில் அணுகியுள்ளேன். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் சுபீட்சம் என்பது அவர்களது பதவி நிலை

மாற்றமமல்ல, தொழிலாளர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் தீர வேண்டும் என்பதே ஆகும். அதாவது ஊதியம், உறைவிடம், நில உரிமை என்பன அவர்களின் தலையாய தேவைகளாகும். அடுத்து அடிப்படை வசதிகள்- கல்வி, சுகாதாரத் துறைகளில் மேம்பாடு! ஒரு சமூகத்தின் எழுச்சியில் கல்வியின் வகிபங்கு முதன்மையானது. இதற்குப் போதிய கல்விக் கூடங்கள், வைத்தியசாலைகள் என்பன மலையகத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டும். இன்று அரசியல்வாதிகள் இவற்றை ஈட்டுவதில் சிறிய வெற்றியைக் கண்டுள்ளனர். எனினும் அரசியல் மயப்பட்டுவிட்ட தொழிற் சங்கங்கள் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதை மறந்து வருகின்றன. இவர்களில் பலர் தொழிலாளர்களிலிருந்து அந்நியமாகிப் போகின்ற அவலமான நிலையைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

மலையக மக்களிடையே நிலவும் அறியாமையையும், மதுப் பழக்கமும் கூட இப்போது மெல்ல மெல்லக் குறைவடைந்து வருகின்றமை மகிழ்வைத் தருகிறது. அரசியல் பதவிப் போட்டிகள் ஏனைய சமூகத்தினரைப் போலவே மலையகத்திலும் மேலோங்கி வருகின்றமை தற்போது மிளிர்ந்துள்ள ஆர்முடுகலை அமர்முடுகலாக்கி மறுபடியும் மலையக மக்களை சரிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்ல இடமளிக்கலாகாது.

எனது கதைகளில் யாரையும் சாடுகின்ற நோக்கம் எனக்கில்லை. மலையகத் தொழிலாளர்களின் எழுச்சியையும், உயர்ச்சியையுமே எதிர்பார்க்கின்றேன். இனி கதைகளுக்குள் செல்வோம்.

81, மெனிங் இடம்,
கொழும்பு- 6

ச. முருகானந்தன்.

தேவலைப் பெண்

உச்சிப் பொழுதைத் தாண்டிவிட்டது.

மதிய உணவாகக் கொண்டு வந்த ரொட்டியைச் சாப்பிட்டு சற்று இளைப்பாறவும் முடியாமல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பழக்கப்பட்ட கைவிரல்கள் மறுபடியும் துரிதமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. மேற்கு மலை முகட்டில் சூரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். வழமை போல் மழையோ, மப்பும் மந்தாரமுமோ இல்லாதமையினால் வெய்யில் பளீரென்று முகத்தில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கூடைகள் இன்னமும் நிறையவில்லை.

கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருந்த தேன்மொழிக்குக் கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ள எவ்வளவோ முயன்றும் அவளால் முடியவில்லை. அடிவயிறு புகைந்து குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

தோட்டத்துத் தொழிலாளர்கள் வயிற்றோடு போராடுவது அப்படி ஒன்றும் புதிதல்ல. எனினும், கடந்த சில நாட்களாகத் தொழிலாளர்களின் உணவுப் பிரச்சினை மிகவும் மோசமான கட்டத்தை அடைந்திருந்தது.

அரசு ஊழியர்களின் சம்பளம் கணிசமான அளவு அதிகரிக்கப்பட்டிருந்தும், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதனத்தில் எதுவித அதிகரிப்பும் செய்யப்படவில்லை. எரிபொருட்களின் ஏறுமாறான விலை அதிகரிப்பினை அடுத்து, அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களின் விலையும் கிடுகிடு என்று ஏறிவிட்டது. குறிப்பாகத் தொழிலாளர்களின் பண்டமான கோதுமை மாவின் விலையேற்றத்தினால் தொழிலாளர்கள் மிகுந்த சிரமத்துக்குள்ளாகி இருந்தனர்.

இந்த நிலையில் தோட்டச் சங்கங்களின் ஒழுங்கீனமான உணவு வழங்கல், இதைக் கண்டும் காணாமல் இருக்கும் தோட்ட நிர்வாகம். இதனால், தொழிலாளர்களின் பிரதான மதிய உணவான கோதுமை ரொட்டி கேள்விக்குறியாய் உள்ளது.

காலையில் பாதி ரொட்டி, மதியம் இன்னொரு பாதி. இதனால் தேன் மொழியின் உடல் சக்தியின்றி இயங்க மறுத்தது. கூடவே ஐந்து மாதப் பிள்ளைத்தாச்சியாக இருக்கின்றாள். கடந்தவாரம் கிளிநிக்குப் போன போது கூட தோட்ட வைத்தியர், அவள் பலவீனமாக இருப்பதாகவும் போதிய இரத்தம் இல்லை என்றும் கூறிச் சத்தான உணவு வகைகளையும், தினமும் கீரையும் உண்ணும் படியும் ஆலோசனை கூறியிருந்தார்.

லயத்துச் சுற்றுப்புறங்களிலே வீட்டுத் தோட்டம் போடக் கூடத் தோட்ட நிர்வாகம் அனுமதிக்கவில்லை. தேயிலைத் தோட்ட மண்ணை அவை சீரழித்துவிட்டதாகக் காரணம் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

தேன்மொழியின் கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வந்தன. அவள் தன்னை மீண்டும் திடப்படுத்திக் கொண்டு கிள்ளிய கொழுந்தைக் கூடையில் போட்டாள். கையிலிருந்து கொழுந்துகளில் சில நிலத்தில் வீழ்ந்து சிதறின. சற்று அமர்ந்து ஆறுதல் எடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென எண்ணியபடி, கங்காணியை நோட்டம் விட்டாள். அவன் தொலைவில் நிற்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு தேயிலைச் செடிகளின் மத்தியில் தரையில் அமர்ந்தாள்.

தேன்மொழிக்கு மூச்சிரைத்தது. கடந்த சில நாட்களாக இப்படித்தான் மலையில் ஏறும் போது நெஞ்சுக்குள் பொறுக்கும், கூடவே இளைக்கும். இன்று சற்று அதிகமாக இளைத்தது.

“என்ன மவ மயக்கம் வருதா?” என்று கேட்டபடி அருகில் வந்த தனலட்சுமி தண்ணீர் போத்தலை நீட்டினாள். கிடைக்கும் உணவைக் கணவனுக்கும், பிள்ளைகளிற்கும் பகிர்ந்தளித்துவிட்டு, பாதி ரொட்டித் துண்டு டனும், சாயத் தண்ணியுடனும் வரும் தனலட்சுமிக்கு பிறிரின் கஷ்டம் புரிந்ததில் வியப்பில்லை.

“ஏன் சாப்பிடல்லையா?” பரிவுடன் கேட்டாள் தனலட்சுமி.

“இல்லையக்கா- பாதி ரொட்டி சாப்பிட்டேன்”

“பிள்ளை வவுத்துக்கு அது போதுமா? வீட்டில் மத்தவங்க சாப்பிடாட்டிலும் நீ சாப்பிடணும்”

வேலை முடிந்ததற்கு அறிகுறியாக சைரன் ஒலித்தது. பாம்பு போல வளைந்து வரும் ஒற்றையடிப் பாதைகளில் தேயிலைப் பெண்கள் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் முகத்தில் களைப்பும், உடலில் வியர்வைக் கசிவும் தெரிந்தது. உழைத்துக் களைத்த உடல்கள், பசித்த வயிற்றுடன் லயங்களை நோக்கி விரைகின்றன. சில பொறுப்பற்ற ஆண்கள், கள்ளுக்கடையை நோக்கி விரைந்தனர்.

தேன்மொழியின் கணவன் தங்கராசா கான் வெட்டுவதற்கு பள்ளமலைச் சரிவில் வேலை செய்து விட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். வரும் வழியிலேயே தனலட்சுமி அவனை எதிர்கொண்டாள்.

“என்ன தங்கராசா, உம் பொண்டாட்டியை நீ கவனிக்கிறதே இல்லையா?..... பிள்ளை வயிறு..... பட்டினி கிடக்கலாமா? இன்னிக்கு மலையிலை மசக்கம் போட்டு விழப்பார்த்தது”

“சொன்னாக் கேட்டாத்தானே அக்கா.... பெறுச் செலவுக்கு வேணுமின்னு சீட்டுப் பிடிக்குது. கடையில சாமானெல்லாம் குதிரை விலை, யானை விலையாய் போச்சு. தேயிலைக்குள்ளேயே வாழ்ந்து கொண்டு கடைத் தெருவில் தேயிலை கூட வாங்க முடியவில்லை..... எப்பத்தான் நம்மடை சம்பளத்தை கூட்டிக் கொடுக்கப் போறாங்களோ தெரியவில்லை” சலித்துக் கொண்டான் தங்கசராசா.

“சங்கம் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கு.... நம்ம கட்சி எம். பிமாரும் உரப்பாகப் பேசிறாங்களில்லையே.....” அருகே நடந்து வந்து கொண்டிருந்த கோவிந்தன் வெறுப்போடு வார்த்தைகளை உமிழ்ந்தான்.

“அவங்க சும்மா இருக்கல்லை..... அரசாங்கத்தோட இரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டுதான் இருக்காங்க..... கொஞ்சம் பொறுங்க. நாட் சம்பளம் இரண்டு மடங்காகப் போகுது.... வெளியில மற்றத் தொழிலாளர் களிற்கு கொடுக்கிற மாதிரி.....” கறுப்பையா குறிக்கிட்டான்.

பத்திக் கொண்டிருந்த பீடியை வீசிவிட்டுக் கறுப்பையாவை நோக்கி முறைத்தான் கோவிந்தன்.

“அண்ணே..... அந்தக் காலம் தொட்டே தொழிற்சங்கத் தலைமைகள் எம்மை எல்லாம் ஏமாத்திக்கிட்டே வருகுது. நம்மட சந்தாப் பணத்திலை குளிர்காய்ந்து கொண்டு நம்மளையே விலை பேசறாங்க, நாமரும் கண்ணை மூடிட்டிருக்கோம்..... இப்போ எலக்சனிலை நின்னு பதவி எடுத்தாங்க. அப்புறம் நம்ம நிலைமையிலை அதிக மாற்றமில்லை. ஏதோ சில சலுகைகள்- அதிலும் பாராபட்சம். அறிமுகம், லஞ்சம், அடிப் படை உரிமையில் மாற்றம் இல்லை. இன்னமும் நாமெல்லாம் இரண்டாந்தரப் பிரஜைகள் தானண்ணை”

கறுப்பையா மௌனமானான். கோவிந்தன் சொல்வதிலும் நியாயம் இருப்பதாகப்பட்டது. தங்கராசாவோ இவர்களது உரையாடலைச் செவி மடுத்த போதிலும், அவனது மனம் தேன்மொழியைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் தனது லயத்தை அடைந்த போது இருள் படர ஆரம்பித்து விட்டது. அவனைக் கண்ட வளர்ப்பு நாய் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்து அனுங்கியபடி அவன் மேல் செல்லமாய் பாய்ந்து வரவேற்றது. அவன் அதனைச் செல்லமாகத் தடவியதும் வாலையாட்டிக் குழைந்தபடி அவனைத் தொடர்ந்தது.

வீட்டிலே விளக்கேற்றி வைக்கப்படவில்லை. இஸ்தோப்பிலேயே சரிந்து ஒருக்களித்துப்படுத்திருந்தாள் தேன்மொழி. களைத்துப் போய்ப்படுத்திருந்த அவளருகே சென்றமர்ந்து, அவளது தலையைத் தன் மடியில் வளர்த்தி அன்போடு தலையைத் தடவினான் தங்கராசு.

“என்ன புள்ள? என்ன செய்யுது?”

அவனது அன்பான அளவளாவுதலில் தேன்மொழிக்குக் கண்கள் பனித்தன.

“ஒன்றுமிலை..... களைப்புத்தானுங்க”

“நீ சாப்பிடணும் பிள்ள.... வவுத்துப் பிள்ளையோட சாப்பாட்டைக் கவனிக்காம விட்டா இப்படித்தான்..... அப்புறம் நமக்குப் பிறக்கப் போற குழந்தை கூட சிறிசாயிடும்..... பிரசவத்திலையும் கஷ்டம் வரும்.....”

“ம்.... என்ன செய்யிறது மச்சான்...? நாம உழைக்கிறது பாதி நாளைக்கே பத்தாது. தோட்டங்கள் கைமாறிதோட வேலையும் ஒழுங்காகக் கெடைக்கிறதில்லை..... என்ன பண்ணலாம்? எல்லா வீட்டிலையும் கஷ்டம்”

“கிடைக்கிறதில் நீ வடிவாசக் சாப்பிடு. இந்தப் பத்துமாதமும் என்னைப் பற்றியே யோசிக்காத... நான் பட்டினி கிடந்தாலும் பரவாயில்லை...” கணவனின் அன்பு வார்த்தைகளில் உருகினாள் தேன்மொழி.

“ம்..... க்யல்விழிக்கு கிடைச்சது போல உனக்கும் பாடசாலையில ரீச்சர் வேலை கெடைச்சிருந்தா எவ்வளவு நல்லாக இருந்திருக்கும்” தங்கராசா நெடுமுச்செறிந்தான்.

“அதெல்லாம் முடிஞ்ச கதை. இப்ப ரீச்சிங்க எடுக்கிறதென்றாலும் ஏ. எல் தேவை- இப்ப மாதிரி அப்பெல்லாம் சோதனை வைச்ச எடுத்திருந்தா நானும் ரீச்சரா வந்திருக்கலாம். எல்லாமே மந்திரிமாரினர் செல்வாக்குத் தான்..... அவங்கட வாலுகளுக்கு முந்தனை விரிச்ச ரீச்சரா வாறதவிட இந்த வாழ்க்கை நல்லம் மச்சான். நான் தேயிலைப் பெண்ணாகவே இருந்திட்டிடுப் போறன்.” தேன்மொழி உருக்கமாகக் கூறினாள்.

தங்கராசாவும் தேன்மொழியிலும் சின்ன வயது தொடக்கம் தோட்டத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்றாகவே படித்து வந்தார்கள். மச்சினனும் மச்சினியும் இப்பவே சேர்ந்தாச்சண்ணு செவனுப்பாட்டி பகிடி பண்ணும் போது அவர்களுக்கு வெட்கமாக இருக்கும். மலைக் காட்டில் விறகு பொறுக்குவதற்குக் கூட சேர்ந்தே போவார்கள்.

இருவரும் படிப்பிலும் கெட்டிக்காரராக இருந்து அந்தத் தோட்டப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கற்றார்கள். அதற்கு மேல் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் வகுப்புக்கள் இல்லை. தங்கராசாவின் தந்தை குடி காரர். அவன் ஐந்தாம் ஆண்டு முடிந்ததும் அவனைக் கடை வேலைக்

குக் கண்டிக்கு அனுப்பிவிட்டார். தொடர்ந்து படிக்கும் அவனது ஆசை நிராசையானது. எனினும் தேன்மொழியை அவளது பெற்றோர் கொட்ட கலை நகரப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பித்தனர். அவள் ஓ. எல் வரை படித்துச் சித்தியடைந்தாள். ஏ. எல் படிக்க வசதிப் படவில்லை.

மகளை எப்படியும் ஆசிரியையாக்க வேண்டுமென்று கனவு கண்ட அவளது பெற்றோரின் ஆசை கைகூடவில்லை. தேன்மொழிக்கும் ஏமாற்றம் தான். இதிலே தங்கராசாவுக்கு அப்போது மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. அவள் ஆசிரியையானால் தனக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுவாளோ என்ற ஆதங்கந்தான் காரணம்.

சில நாட்கள் வீட்டில் சும்மா இருந்த தேன்மொழி, வீட்டுக் கஷ்டத்தின் நிமித்தம் பெயர் பதிந்து கொழுந்தெடுக்கும் வேலையில் இணைந்தாள். தங்கராசாவும் கடை வேலையை விட்டு விலகி தோட்டத்திலேயே வேலை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

தங்கராசாவும் தேன்மொழியும் மீண்டும் அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பருவமாற்றம் அவர்கள் உடல் முழுவதும் பரவிக் கவர்ச்சி கரமாகத் தோற்றம் அளித்தார்கள். கறுப்பியானாலும் தேன்மொழியின் வசீகரமான முகமும், உடற்கட்டும் பார்க்கும் எவரையும் ஈர்க்கும். அவளது அன்புக்காகவும், உடலுக்காகவும் முயன்ற பலர் மூக்குடைபட்டதுதான் மிச்சம். தங்கராச அவளது மனதில் குடியிருந்ததால், அவள் வேறு யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை.

கால ஓட்டத்தில் அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் வந்த அன்பு காதலாக மாறியது. நெஞ்சில் ஏற்பட்ட புதுமையான உணர்வுகள் இருவரையும் புளகாங்கிதமடைய வைத்தன. அவர்களது காதலை அறிந்த பெற்றோரும் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தார்கள்.

மூன்று வருட இல்வாழ்க்கைக்குப் பின்னர் இப்பொழுது தான் தேன்மொழி கருத்தரித்திருந்தாள். தங்கராசாவுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கு இப்பொழுதே பெயர் வைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

“என்னங்க, நம்ம பிள்ளையை நல்லாப் படிக்க வைக்கணுமுங்க. நம்மளைப் போல பனியிலும் மழையிலும் கஷ்டப்படாம நல்ல வேலையில் சேர்க்கணும்” தேன்மொழி நம்பிக்கையோடு கணவனை

நோக்கினாள். தன் பிள்ளை தோட்டத்திலே மலை முகடு ஏறி இறங்கி மூட்டத்தினுள்ளே குளிரில் வாடக் கூடாது. துன்பப்படாமல் படித்து உயர் பதவி வகிக்க வேண்டும் என்ற மனைவியின் ஆசை அவனுக்கும் புரிந்தது.

தேன்மொழி- தங்கராசு தம்பதிகளின் வாழ்வு இனிமையாகச் சென்றாலும், கடந்த சில நாட்களாகத் தோட்டம் கைமாறி பின்னர் பராமரிப்புக் குறைவினால் வாரத்தில் இரண்டு, மூன்று நாட்கள் தான் வேலை கிடைத்தது. கூடவே கிடுகிடு என்று ஏறிக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைச் செலவும் அவர்களை மிகவும் பாதித்தது. பிள்ளை வயிற்றோடு இருக்கும் மனைவிக்கு ஆசைப்படி நல்ல உணவு கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற கவலை அவனுக்குள். 'சம்பளத்தை அதிகரித்தாலாவது தேவலை' என்று எண்ணியபடி நெடுமூச்செறிந்தவாறு மடியில் படுத்திருக்கும் தென்மொழியை நோக்கினாள்.

“என்ன மச்சான் யோசனை?”

“எல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தான்..... ஏலாமலிருந்தா நீ எனிமேல் வேலைக்குப் போக வேண்டாம் புள்ள.”

“வேலைக்குப் போகாட்டி அடுப்பு எப்படிப் புகையிறதாம்? பூனை தான் அடுப்பில குடியிருக்கும்”

“இவங்க சம்பளத்தைக் கூட்டினாக் கூட பரவாயில்லை. அரசாங்கத்தில் இருக்கிற எம்.பிமார், எல்லோருடைய சம்பளத்தையும் அதிகரிச்சிருக்கிறாங்க. உத்தியோகம் பார்க்கிறவங்கடை சம்பளமும் கூட்டியிருக்கு..... காலம் காலமா கஷ்டப்பட்டு நாட்டு வருமானத்திற்காக உழைக்கிற எங்களுக்கு சம்பள ஏற்றமில்லை”

“சம்பளம் கூட்டாவிட்டாக் கூடப் பரவாயில்லை. வாழ்க்கைச் செலவிற்கு ஏற்றமாதிரி மத்தவங்களிற்கு வழக்குகின்ற வாழ்க்கைச் செலவு படியையாவது தரலாமில்லைங்களா?..... ம்..... பூனைக்கு யார் மணிகட்டறதின்னு தான் தெரியலை..... ஓட்டுக் கேடக வந்தவங்க, அதற்குப் புறம் தோட்டப் பக்கம் தலைகாட்டலையே”

“எப்படியும் நம்ம எம்.பி மார் நம்மைக் கைவிடமாட்டாங்க. இருந்து

பார் விரைவில் சம்பளம் அதிகரிப்பாங்க.... ம்..... இப்ப நீ படு பிள்ள நான் ஏதாவது இரவுச் சாப்பாடு தயாரிக்கிறன்”

“இப்ப தலை சுற்றலை. வுடுங்க..... நான் எழும்பிச் சமைக்கிறேன்” தேன்மொழி எழுந்தாள். கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் இரண்டு அன்புள்ளங்கள் மகிழ்வோடு வாழ்ந்தன.

நாட்கள் நகர்ந்தன. சம்பள அதிகரிப்பு கிடைக்கவில்லை. முன்னரைப் போல் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் வேலை நிறுத்த அச்சுறுத்தல் கூட விடாதது தொழிலாளர்கள் மத்தியில் விசனத்தை ஏற்படுத்தியது.

“இவங்க சரிப்பட்டு வரப் போறதில்லை. நாம தான் இனிப் போராட வேண்டும்.” கோவிந்தன் கர்ஜித்தான். “அது தானே அண்ணே” என ஆமோதித்தான் தங்கராசா.

எனினும் அவர்களால் மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இதற்கிடையில் எம். பிமார் அரசாங்கத்துடன் இணையப் போவதாகப் பேச்சு அடிபட்டது. கட்டாயம் இனி நம் சம்பளம் உயரும் என்று நம்பிக் கையோடு கூறினான் கருப்பையா.

தேன்மொழிக்கு பெறுமாதம் வந்துவிட்டது. இன்றோ நாளையோ என முட்டுப் பிள்ளைத்தாச்சியாக இளைத்திருந்தாள். அவள் வெளிறிப் போயிருப்பதைப் பார்க்கத் தங்கராசுக்குத் தவிப்பாக இருந்தது. ‘மாரியாத்தா..... நீ தான் சுகப் பிரசவமாக காப்பாத்தணும்’ எனக் கடவுளை வேண்டினான்.

இடுப்பு வலி எடுத்து அவளை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றான். இரத்தம் இல்லை என்று வைத்தியர் ஏசினார். தேன்மொழியும் மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தாள். பிரசவமும் நேரமெடுத்தது.

வைத்தியசாலை. வாசலில் உள்ள கடையில் நின்று பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தான் தங்கராசு. பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தவர்களின் உரையாடல் அவன் காதில் விழுந்தது.

“அண்ணே..... நம்ம எம். பிமார் அரசாங்கத்தில சேர்ந்திட்டாங்க.....” ஒருவன் உற்சாகமாகக் கூறினான்.

“அவங்க மினிஸ்டராகி யாருக்கு லாபம்? நம்ப சம்பள உயர்வைக் கோரிக்கையாக வைச்ச அதைப் பெற்றுத் தந்திட்டு மந்திரிப் பதவியை ஏற்றிருக்கலாமில்லை” இன்னொருவன் ஆத்திரத்துடன் கூறினான்.

பார்வையிடும் நேரம் வந்தது. தங்கராசு வாட்டுக்கு ஓடினான். அங்கே தேன்மொழி ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றுவிட்டு மீளாத்துயிலில் ஆழ்ந்திருந்தாள். ஐயோ தேன்மொழி என்று வைத்தியசாலையே அதிரும்படி அலறினான் தங்கராசு.

ஆசிரியராக வர வேண்டுமென ஆசைப்பட்ட தேன்மொழி, தேயிலைப் பெண்ணாகவே தேயிலைச் செடிக்கு உரமானாள். “மகனை நல்லாப் படிக்க வையுங்க” என்ற அவளது வார்த்தை காதோடு ஒலித்தது.

-சுடர்ஒளி 2007

புரியாகு புதிர்கள்

ஆழ்ந்த கவலையின் தாக்கத்தால் அசந்து போய், நாடியை ஒரு கையால் தாங்கியபடி வேதனை ததும்பும் முகத்துடன் தீவிரமான சிந்தனையில் மூழ்கிப் போயிருந்தாள் முத்தம்மா.

இருந்த சொற்ப அரிசியில் கீரைக் கஞ்சி காய்ச்சி ஒருவாறு சமாளித்துப் பிள்ளைகளை உறங்க வைத்தாயிற்று. பெரியவள் சுந்தரிக்குத்தான் அரை வயிறுக்குக் கூடக் காணாது. பருவமாகும் வயதை எட்டும் பூரிப்பு எதுவுமின்றி, பன்னிரண்டு வயதில் எட்டு வயதுப் பிள்ளை போல் காட்சி தரும் அவளைப் பார்க்க முத்தம்மாவின் பெற்ற வயிறு எரிந்தது.

ஊதிய உயர்வின்மை, பொருட்களின் விலையேற்றம், தோட்டங்களில் தேயிலை உற்பத்தி வீழ்ச்சி, வடகிழக்கு யுத்தத்தின் தாக்கம் எனப் பல்வேறு காரணங்களால் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு அதலபாதாளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. தோட்டத்திலும் எல்லா நாட்களிலும் வேலை கிடைப்பதில்லை. வீராசாமியும், முத்தம்மாவும் மழை, பனி, குளிர் என்று பார்க்காமல் மலையில் உழைத்தும் கூட, வரும்படி பற்றவில்லை. வீட்டிலுள்ளவற்றை விற்றுச் சீவிக்குமளவுக்கு

அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் வீழ்ச்சியடைந்திருந்தது. வீராசாமியின் குடிப் பழக்கமும் வறுமைக்கு இன்னொரு காரணம்.

ஏற்கனவே குடிப் பழக்கமிருந்த வீராசாமி வீட்டு நிலைமையின் கவலைகளை மறக்கவெனக் குடிக்க ஆரம்பித்து மேலதிக கஸ்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டான். தனது உழைப்பைக் குடியில் செலவழிப்பதோடு நின்று விடாமல், முத்தாவிடமிருந்தும் பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு போய்க் குடிப்பான். அதுமட்டுமன்றிக் குடித்துவிட்டு நேரம் கெட்ட நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்து மனைவியையும் அடித்துத் துன்புறுத்துவான்.

இன்றும் வீராசாமி இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லை. வந்தாலும் அவனுக்குப் போடச் சாப்பாடு இருக்கவில்லை. நிறை வெறியில் வந்தால் சாப்பிடாமலே படுத்து விடுவான் என நினைத்துச் சமாதானமடைந்தாள் முத்தாம்மா.

கடையிலும் ஏகப்பட்ட கடன் இருந்ததால் மேலும் கடன் கொடுக்கக் கடைக்காரன் மறுத்துவிட்டான். 'சம்பளத்திற்கு இன்னமும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கிறது. அதுவரையில் எப்படிச் சமாளிப்பது?' எனப் பலவாறு யோசித்தபடியிருந்த முத்தாம்மா வெளியே நாய் குரைக்கும் ஓசை கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். 'வழக்கத்தை விட முன்னதாக வீட்டிற்குத் திரும்பிய அவனுக்கு இப்போது சாப்பிட எதைக் கொடுப்பது?'

வீராசாமி நெற்றியில் வடிந்தோடும் வியர்வையைத் துடைத்தபடி காம்பராவின் இஸ்தோப்பில் கிடந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் வந்தமர்ந்து வியர்வையைக் கைகளால் துடைத்துக் கொண்டான். இன்று அதிக வெறியில்லை. எனினும் எதையோ பறி கொடுத்தவன் போலக் கடுகடுப்புடன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த முத்தாம்மாவுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.

"அந்தப் பரதேசிப் பய காசில்லாமச் சாராயம் தரமாட்டானாம். தாரதே தண்ணிக் கலப்பும், கசிப்பும். அதில கைக்காசு வேணுமாம். எளிய நாயி....." முழுமையான வெறியேறுமளவு சாராயம் குடிக்கக் கிடைக்காத ஆத்திரத்தில் பிதற்றிய வீராசாமி மீது ஆத்திரம் ஏற்பட்டாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அப்பால் சென்றாள் முத்தாம்மா. வீட்டில் ஒரு பிடி அரிசியோ மாவோ இல்லாத போது கூட அது பற்றியச்

சிந்தனையின்றிக் கடனுக்குக் குடிக்கும் கண வன் மீது சீற்றம் ஏற்பட்டது.

வீராசாமிக்குப் புரிந்தது. இன்று இவள் போர் தொடுக்கப் போகிறாள். அதற்கு முன்னோடியாகத்தான் இந்த மௌனமும் அலட்சியமும், இது ஒன்றும் இவனுக்குப் புதுமையில்லை. பதினைந்து வருடங்கள் இணைந்து வாழ்ந்து வரும் இவனுக்குப் புரிந்தது. குடித்துச் சீரழிந்து, குடும்பத்தையும் சீரழிக்க வேண்டாமெனத் தினமும் இவள் எடுத்துச் சொல்கிறாள். எனினும் அது இவனுக்கு செவிடன் காதுச் சங்குதான்.

மனைவி அப்பால் போனது அவனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. “என்னடி, எங்கேயோ போயிட்டே? சத்தத்தையே காணோம். வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா?” உள்ளே நோக்கியபடி குரல் கொடுத்தான். வீராசாமியின் அகங்காரமான பேச்சு முத்தம்மாவைச் சீண்டியது. அவனருகே வந்த முத்தம்மா அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“காலையில் கொழுந்தெடுக்கப் போகணும்.... பேசாமப் படுத்துத் தூங்குங்க..... பிள்ளைகளும் முழிக்கப் போகுது.....”

“பசிக்குதடி.....” அவன் கேட்கும் போது அவளுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. “எனக்கும் தான் பசிக்குது..... மத்தியானம் மலையில் சாப்பிட்ட ரொட்டிதான். இங்கே சமைக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு? இருந்ததையும் காலையில் பிடுங்கிக் கொண்டு போயிட்டீங்க.” அவளுக்கு நெஞ்சு அடைத்தது. பேச முடியாமல் குரல் தழதழத்தது.

வீராசாமி குற்ற உணர்வுடன் அவளையும் பிள்ளைகளையும் நோக்கினான். மனதில் பிரளயம். “அழாத முத்து..... என்னிக்காவது எங்கட கஸ்டம் தீரும்....” என்று அவளைத் தேற்ற முயன்றான்.

“நீங்க குடிப் பழக்கத்தை விடுற வரைக்கும் எங்கட வாழ்க்கையில் விடிவு வராதுங்க” அவளது கண்களில் நீர் பெருக்கெடுத்தது.

“அழாத முத்து..... இன்னிக்கு தவறணையில் வேலுவைச் சந்திச்சன். வீட்டுக் கஸ்டம் பற்றிக் கதைச்சன். நம்ம சுந்தரியை எங்கேயாச்சும் வீட்டு வேலைக்கு சேர்த்திட்டா நமக்கும் ஆயிரமோ இரண்டாயிரமோ கிடைக்கும். அவளுக்கும் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிடக் கிடைக்கும்”

“என்னங்க.. அவ பச்சப் புள்ளங்க... வேல வெட்டியும் சரியாகப் பழகல... படிக்கணுமென்னு ஆசைப்படுறா... இந்தப் பேச்சையே விட்டுடுங்க...”

“கஸ்டம் தீரணுமுன்னா அனுப்பிதானாகணும்.... காலையில் கூட்டிக்கிட்டு போறதுக்கு வேலுவை வரச் சொல்லியிட்டேன்..... காலையிலே வருவான்” என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு எழுந்தான் வீராசாமி.

“நம்மட கஸ்டம் நம்மோட இருக்கட்டும். அதுக்காக பிள்ளைகளைப் படுகுழியில் தள்ளுறதாங்க? வேலை செய்யுற இடங்களில் வாட்டி வதைச்சிடுவாங்க..... அடியுதை வேற.....”

முத்தம்மாவின் எதிர்ப்பு அவனிடம் எடுபடவில்லை. “அனுப்புற துன்னு நான் முடிவு செய்திட்டேன்” என்று மறுபடி உரத்துக் கூறிவிட்டு கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்த வீராசாமி விரைவிலேயே குறட்டையில் ஆழ்ந்தான். முத்தம்மாவுக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. என்னதான் உதை பட்டாலும் சந்தரியை வீட்டு வேலைக்கு அனுப்புவதில்லை என முடிவு செய்தாள்.

காற்று ஜன்னலினூடே பிசாசைப் போல் உள்நுழைந்து அவள் உடலை சிலிர்த்து வைத்தது. குளிர்ச்சி கம்பளி போல் போர்ப்பதற்குப் பழைய சேலை கூட இல்லை. நிலவொளி வான் பரப்பில் செளந்தர்ய மாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஜன்னலினூடே உள்நுழையும் வெளிச்சத்தில் அருகே குறண்டிப் போய்ப் படுத்திருக்கும் சந்தரியை நோக்கினாள். முத்தம்மாவின் ஆழ்நெஞ்சிலிருந்து பெருமூச்சொன்று வெடித்துக் கிளம்பியது.

இன்று ரகளை ஏதுமின்றிக் கணவன் படுத்ததில் அவளுக்கு நிம்மதி தான். அடி உதை உக்கிரம் ஒருபுறம். பாத்திரம் பண்டம் எறியும் சத்தம் மறுபுறம் எனக் குழந்தைகள் விழித்தெழுந்து கூக்குரலிட்டு அமைதியையே கலைத்திருப்பார்கள்.

காலையில் மைமல் விடியலிலேயே வேலு வந்துவிட்டான். அவனது அழைப்பில் எழுந்த முத்தம்மா சன்னதம் கொண்டாள். “சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் பரவாயில்லை. வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பறதாயில்லை..... நீங்க போயிடுங்கண்ணே....”

வேலு அவ்விடத்தை விட்டகலவில்லை. முத்தம்மாவின் மனதை மாற்ற எத்தனையோ சமாதானம் சொன்னான்.

“அக்கா..... பைத்தியம் மாதிரி பேசாத.... வீட்டுக் கஸ்டத்தைக் கொஞ்சமாவது யோசிச்சுப் பாத்தியா? பிள்ளைகளும் பசி பட்டினி.... அடுத்த குழந்தைக்காக உன்ர அடி வயிறு உப்பிப் போயிருக்கு..... தோட்டத்திலேயும் வரும்படி குறைவு..... சாப்பிடாவிட்டால் இரத்தமில்லாமல் பிள்ளை பெறவும் கஸ்டமாயிடும்....”

இதற்கிடையில் வேலுவின் உரத்த உரையாடலில் வீராசாமியும் கண்விழித்து எழுந்து வந்தான். அவனைக் கண்டதும் வேலு; “அண்ணே... உங்க சம்சாரம் அனுப்பமாட்டேன்னு நிச்சிறா. நல்ல இடம்.... வீட்டுக்கார ஐயர் தங்கமானவரு..... அதைவிட அம்மா இன்னும் நல்லவா..... எம்மாம் பெரிய வீடு தெரியுமா? நல்லாச் சாப்பிடலாம். ரீவியில் படம் பார்க்கலாம். அதை விட்டுட்டு இங்கே வைச்சுப் பட்டினி போட்டுப் பிள்ளையைச் சாகடிக்கப் போறீங்களா? பிள்ளைக்கு நல்ல சாப்பாடுமாச்சு..... மாசா மாசம் ஒங்களுக்கும் சம்பளமாச்சு..... மறுக்காமல் அனுப்பி வையுங்க.....” என்றான். முத்தம்மா சினுங்கினாள். வீராசாமி மனைவியை முறைத்துப் பார்த்தான். “ராத்திரி சொன்னேனில்ல?”

முத்தம்மாவின் மௌனமே பதிலானது.

வேலு தனது தரகர் வேலையைக் கச்சிதமாகச் செய்தான். அடிக்கு மேல் அடியடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது போல முத்தம்மாவின் மனதையும் தன் பேச்சுச் சாதூரியத்தால் மாற்றிவிட்டான். அப்போது தான் விழித்தெழுந்த சுந்தரியின் காதுக்குத் தகவல் கிட்டவே, அவள் ‘ஓ’ என்று குழறி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“நான் மாட்டன். நான் வீட்ட விட்டுப் போகமாட்டன். நான் படிக்கணும்.....” சுந்தரியின் பெருக்கெடுக்கும் கண்களை யாரும் பொருட்படுத்தவதாக இல்லை. முத்தம்மா மட்டும் மனதுக்குள் அழுதாள். வேலு தனது திறமை மூலம் சுந்தரியையும் சாந்தப்படுத்தினான்.

“சுந்தரிக் கண்ணு..... நீ போய் ஒழைச்சுக் கொடுத்தாத்தானே இங்க தம்பி, தங்கச்சி எல்லோரும் வடிவாக் சாப்பிடலாம். உனக்கும் அங்கே ஒரு குறையுமில்ல. வேண்டிய எல்லாம் இருக்கு. ஒன்னைப் போல ஒரு தங்கச்சியும் இருக்கு.....” தனது இனிப்பான போலி வார்த்தைகளால்

சுந்தரியையும் வேலு சம்மதிக்க வைத்துவிட்டான். ஐஸ்கிரீம், சொக்கிலட் கனவுகளுடன் அவள் உடன்பட்டாள்.

சுந்தரியை அவன் அழைத்துச் செல்லும் போது ஐநூறு ரூபா நோட்டை எடுத்து முத்தம்மாவிடம் நீட்டினான். வீராசாமி அதை உடனேயே வாங்கிவிட்டான்.

சுந்தரி அமுதமுது விடை பெற்ற போது முத்தம்மாவின் கண்கள் கலங்கின. சிறு வயதில் வேலைக்காரியாக ஒரு வீட்டிலிருந்து அனுபவித்த வேதனைகள் அவள் மனதில் நிழலாடின.

ரயில் பயணம் சுந்தரிக்குக் குதூகலமாக இருந்தது. தான் படப் போகும் கஸ்டம் தெரியாமல் அந்த குழந்தையுள்ளம் குதூகலமாக அனைத்தையும் ரசித்துக் கொண்டு பயணித்தது. மலைகள், பள்ளத்தாக்குகள், குகைகள் அனைத்தையும் தாண்டிக் கொழும்பு நகரை நோக்கி ரயில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது.

கொழும்பு நகரின் பிரமாண்டமான கட்டடங்கள் அனைத்தையும் கண்டதும் பிரமிப்பில் ஆழ்ந்த சுந்தரி ஏதோ சொர்க்கத்திற்கு வந்தது போல் உணர்ந்தாள். ஒரு தொடர்மாடி வீட்டு லிப்டில் ஏறிச் சென்ற போது வாழ்வின் உயரத்திற்கே போவதாக உணர்ந்தாள்.

“வா வேலு.... சொன்னபடியே கொண்டு வந்திட்ட.....” எனச் சுந்தரியை நோட்டம் விட்டபடி, “சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கிறாள்?” என்று கேட்டாள், வீட்டு எஜமானி.

“கடுகு சிறிதானாலும் காரம் பெரிசம்மா..... வலு கெட்டிக்காரி..... எல்லா வேலைகளும் செய்வாள்..... சுறுசுறுப்பானவள்....” வேலு வெட்டி முழங்கினான். வீட்டுக்கார அம்மா கொடுத்த மூவாயிரம் ரூபாவைப் பெற்றுக் கொண்டு சலாம் கூறிப் புறப்பட்டான் வேலு. “மாசா மாசம் பணம் வாங்க வருவேனுங்க.... போயிட்டு வாறேன் அம்மா.....”

வேலு போனதும் சுந்தரியைத் தனிமை உணர்வு விரட்டியது. வீட்டு நினைவில் ஒரு கணம் ஆழ்ந்து நின்றாள். எஜமானி அம்மாவும் அன்பாக அவளுடன் அவளது வீட்டு நிலவரம் பற்றிக் கேட்டறிந்தாள்.

சுந்தரிக்கு அந்த வீட்டைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. மின்விசிறிகள், மின் குமிழ்கள், செற்றி, பிறிஜ், ரீ.வி., மின் உபகரணங்கள், கணனி எனப் பலபல அவள் கேள்விப்பட்டாத பெயர் கொண்ட பொருட்களைப்

புதுமையோடு பார்த்தாள். சடை நாயொன்று வீட்டுச் செற்றியில் படுத்திருந்தது. புதிதானாலும் அவளைப் பார்த்துக் குரைக்கவில்லை.

இவ்வாறான டாம்பீக் வீடுகள் ஒரு புறமும், தோட்டப்புறத்தில் குச்சு லயங்கள் மறுபுறமுமாக ஒரே நாட்டில் இருப்பதைப் பார்த்ததும் அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் ஆயிரம் கேள்விகள் பிறந்தன. 'கடவுள் ஏன் இப்படியான வேறுபாட்டை வைத்திருக்கிறார்? ஒருவேளை நாங்க முற்பிறப்பில் பாவம் செய்திருப்போமோ?' என்று எண்ணி மனதில் எழுந்த கேள்விக்குத் தானே விடை கண்டுபிடித்துத் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

பாட்டி ஒருவரும் அந்த வீட்டில் இருந்தாள். பாட்டியின் அறை அந்தப் பெரிய வீட்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தது. ஒவ்வொரு அறையிலும் குளியலறை இருந்தது. வீட்டுக்குள்ளேயே கக்கூசு இருப்பது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

சுந்தரி யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்த வீட்டுக்காரப் பிள்ளைகள் பாடசாலையிலிருந்து காரில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்களது அழகான உடைகளில் அவள் சொக்கிப் போய் நின்றாள்.

“இந்த அக்கா யாரம்மா?” எஜமானியம்மாவின் சிறிய மகன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான். “இது அக்கா இல்லை. வேலைக்காரப் பெட்டை.” அம்மாவின் பதிலில் சுந்தரியின் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது. உள்ளிருந்து அழுகை உடைத்துக் கொண்டு வரக் கண்கள் பெருக்கெடுத்தன. அவள் அழுவதைப் பார்த்த வீட்டுக்கார அம்மா, “என்னடி அழுகிறே? போ..... போய் குசினியில பாத்திரமெல்லாம் கழுவு.....” என விரட்டினாள். சுந்தரி கால்கள் பின்னப் பின்ன உள்ளே சென்றாள்.

சுந்தரி வந்ததிலிருந்து தினமும் நிறைய வேலைகள் செய்திட வேண்டியிருந்தது. வயதுக்கு மிஞ்சிய உழைப்பு. உடுப்புகள் தோய்க்க வேண்டும். கூட்டித் துடைக்க வேண்டும். பாத்திரங்கள் கழுவ வேண்டும். படுக்கையிலுள்ள பாட்டியைப் பார்த்தெடுக்க வேண்டும். சமையலில் உதவி புரிய வேண்டும். இப்படிப் பல வேலைகள் அதிகாலையிலிருந்து இரவு வரை குவிந்து போயிருக்கும்.

வேலை அதிகமானாலும் சாப்பாட்டிற்குக் குறைவில்லை. எனினும் மற்றவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னர் தான் சாப்பிட வேண்டும். பசித்தாலும் வேளைக்குச் சாப்பிட முடியாது. வீட்டில்

ரேடியோ, ரீ.வி. எல்லாம் இருந்ததால் பொழுது போனது. அம்மா எல்லா வேலைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தார். எனினும் தனது பிள்ளைகளை இவளோடு பழக விடுவதில்லை என்பதில் இவளுக்குக் கவலை. ஐயா நல்லவர். வேலைக்குப் போய் வந்தால், தானும் தன்பாடும். எப்போதாவது ஐயாவும் அம்மாவும் சண்டை பிடிப்பார்கள். அவளது அப்பாவைப் போல் அம்மாவுக்கு அடிப்பதில்லை.

சாப்பிடும் போதும், மீதமான உணவு வகைகளைக் கொட்டிக் கழுவும் போதும் சகோதரர்களினதும், அம்மாவினதும் நினைவு வரும். சில வேளைகளில் வீட்டிற்குப் போய் எல்லோரையும் பார்க்க வேண்டும் போல இருக்கும். மாதா மாதம் மாமா சம்பளத்திற்கு வந்து போகும் போது “எப்படி இருக்கே?” என்று கேட்பார். எல்லோரின் முன்னிலையில் என்பதால் “நல்லாயிருக்கேன்” என்று கூறுவாள். அம்மா அடிக்கடி ஏசுவது பற்றியோ, சிலவேளைகளில் அடிப்பது பற்றியோ கூறுவதில்லை. வீட்டிலும் ஏச்சும் அடியும் வாங்கிப் பழக்கப்பட்டவள் தானே! ஆனாலும் ஒரு வித்தியாசம். அடிக்கிற கை இங்கு அணைப்பதில்லை.

ஒரு முறை வேலு மாமா வந்திருந்த போது, வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகும் படி இரகசியமாகக் கேட்டாள். “அடுத்த மாதம் பாப்போம்” என்று கூறிச் சென்றான் வேலு.

கேக்கும், ஐஸ்கிரீமும், வகை வகையான சாப்பாடுகளும் கிடைத்த போதிலும் அவளது மனதில் ஏதோ ஒரு வித ஏக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. ஊரில் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடி, குதூகலிக்கும் வாய்ப்பு இங்கு இல்லை. ஒருவித சிறை போல உணர்ந்தாள் சுந்தரி.

அடுத்த முறை வீட்டுக்கு வந்த வேலு, இவளது எஜமானியம்மாவுடன் கதைத்து, இவளை வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று, ஒரு வாரத்தில் மறுபடியும் கூட்டிக் கொண்டு வருவதாக வேண்டினான். முதலில் மறுத்தாலும், அவளது நச்சரிப்பும், சுந்தரியின் அழுகையும் அவர் மனதை மாற்றவே, அனுமதி கொடுத்தார்.

“சரி கூட்டிக் கொண்டு போ..... ஒரு கிழமையில் திரும்பக் கூட்டி வர வேணும். சணங்கக் கூடாது”

வேலு மாமா அவளைத் தோட்டத்திற்குக் கூட்டிச் சென்ற போது அவள் மாத்திரமல்ல, அவளது வீட்டில் எல்லோரும் குதூகலித்தனர்.

“எடியே..... நல்லா கொழுத்து சிவந்திட்டாய்.....” அம்மா பூரிப்புடன் கூறினாள். கொழும்புப் புதினங்களை எல்லாம் அவள் அவிழ்த்துவிட, திறந்த வாய் மூடாமல் தம்பி தங்கையர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மண் விளையாட்டு, தாயம், நாயும் புலியும் எனப் பொழுது போவது தெரியாமல் உற்சாகமாக இருந்தாள். ஒரு வாரம் ஓடிக்கழிந்ததே தெரியவில்லை. அப்பா கூட அவள் வேலை செய்து உழைக்கும் பிள்ளையென்று ஒருவித மரியாதையுடனேயே நடந்தார்.

காலையிலே அவளை வந்து கூட்டிச் செல்வதாக வேலு கூறிச் சென்றான். திடீரென்று சுந்தரியின் முகத்தில் இருள் படர்ந்தது. “அம்மா நான் போகலை.....” என்று தாயிடம் சிணுங்கினாள்.

“அந்த இடம் நல்ல இடம் என்றுதானே சொன்னாய்? சாப்பாடும் விதம் விதமாய் கிடைக்கிறதாகச் சொன்னியே? இப்ப ஏன் மறுக்கிறாய்?”

“நான் போகலை.....” அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதே, அவளது தம்பி தான் பிடித்து வந்து கூண்டிலடைத்த கிளியைக் காட்டி, “அம்மா... வாழைப்பழம், அப்பிள் பழம், மரக்கறி எல்லாம் வைச்சேன். இந்தக் கிளி சாப்பிடுதில்லையே அம்மா...” என்று கவலையோடு கூறினான்.

“ராசா..... அது சுத்திரமாகப் பறந்து திரியிற கிளி. கூட்டிலை வைச்சால் சிறைதானே?..... அதுதான் அது ஒண்டும் சாப்பிடாமலிருக்கு” என்று மகனைச் சமாதானம் செய்தாள் முத்தம்மா.

சுந்தரிக்குப் பசி எடுக்கவில்லை. அழகை அழகையாக வந்தது. காலையில் அம்மா எழுப்பியதும் படுக்கையிலேயே அமர்ந்திருந்தபடி அழ ஆரம்பித்தாள். முத்தம்மாவுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. எனினும் கடந்த சில மாதங்களாக சுந்தரியின் சம்பளப் பணத்தின் உதவியினால் வீட்டில் தினமும் அடுப்புப் புகைந்ததை எண்ணினாள்.

“போ பிள்ளை..... அச்சாப் பிள்ளையெல்லே..... நீ போய் வேலை செய்தால் தானே தம்பி தங்கச்சி எல்லாம் சாப்பிடலாம்....”

“நான் மாட்டன் அம்மா..... நான் போகலை....”

இதற்கிடையில் வேலு வந்து விட்டான். வேலுவைக் கண்டதும் வீராசாமியும் தன் பங்கிற்கு, “சுந்தரி இன்னமும் வெளிக்கிடவிலையையா? என்ன செய்யுறே?” என்று மனைவியை ஏசினான்.

எழுந்து வந்த சுந்தரி கிளிக் கூண்டினருகே வந்து நின்று கருணையோடு அதைப் பார்த்தாள். வீங்கிப் புடைத்திருந்த அவள் முகத்தில் விழிநீர் அருவியாக ஓட ஆரம்பித்தது. கிளி அவளைக் கெஞ்சுவது போல தலையை அங்குமிங்குமாக ஆட்டியது.

“சுந்தரி, என்ன அதில நின்று மெனைக்கடுறாய்...? போகலையா...? முகத்தைக் கழுவி வெளிக்கிட்டு....” வீராசாமி உரத்துக் கூறினான். சுந்தரி அசையவில்லை. அவளது பார்வை கிளியிலேயே நிலைத்து நின்றது.

“சுந்தரி.... வெளிக்கிடன் குஞ்சு.....” அம்மா தேநீருடன் அவளருகில் வந்து கெஞ்சுமாப் போல் கூறினாள். “அப்பாவுக்கு கோபம் வரப் போகுது.... மகள்.....”

அவள் அம்மாவின் பக்கம் திரும்பி முறைத்தாள். ஒரு அடி கூட எடுத்து வைக்கவில்லை. மறுபடியும் கிளிக் கூண்டின் பக்கம் திரும்பினாள். நேற்று வைத்த பழங்கள் சிறிதளவு மட்டும் கோதப்பட்டு, மிகுதி அப்படியே கிடந்தது.

“நீ போகலையா இப்ப?” எனக் கையை ஓங்கியபடி வீராசாமி அவளை நெருங்கினான். சுந்தரி சற்று விலகி, அடி விழுவதிலிருந்து தப்பிக் கொண்டாள். வீராசாமி பற்களை நறநற என்று கடித்துக் கொண்டான்.

சுந்தரி நிதானமாக கிளிக் கூண்டின் பக்கம் திரும்பி அதைத் திறந்து கிளிளை வெளியே பறக்கவிட்டாள். பின்னர் சந்தோஷமாக அது பறப்பதைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

வீராசாமி மறுபடியும் கையை ஓங்கிக் கொண்டு வந்து தனது முரட்டுக் கரங்களால் சுந்தரியைத் தாக்கினான். “வெளிக்கிடடி நாயே.....”

அவள் முறைப்புடனே தகப்பனின் பக்கம் திரும்பினாள். “நான் போகலை..... போகலைன்னா..... போகலை.....” அவளது ஆக்கிரோசமான உறுதியான வார்த்தைகளில் ஒருகணம் கால் பின்ன நின்றான் வீராசாமி.

சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்த கிளி தொலைவிலிருந்த மரத்திலமர்ந்து ஏதோ ஒரு காயை கோதிக் கொண்டிருந்தது.

-மல்லிகை-2006

முன் வைத்து காலை.....

மழைக் கூதலை விலக்கிக் கொண்டு கதிரவன் தனது பொற்கதிர்களை அப்பொழுதுதான் ஒளிர்ந்திட ஆரம்பித்தான். எனினும், இன்னமும் உச்சிமலைக் குளிர் முற்றாக விலகிடவில்லை. இந்த அதிகாலைப் பொழுதிலும் பல்வேறு வயதான பெண் வட்டங்கள் மலை ஏற்றத் தேயிலைத் தோட்டத்துள் கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருந்தனர். வயதுக்கும் தரத்திற்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அனுபவத்திற்கு ஏற்ப அவர்களது கைகள் துரிதமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. கந்தையானாலும் கசக்கிப் பிழிந்த வண்ண வண்ணப் புடைவைகளில் அவர்கள் கொழுந்து பறிக்கும் காட்சி எழிலாகத் தான் இருந்தது.

கள்ளப் பார்வையை வீசியபடி இருந்தாலும், தனது மேலாண்மையை நிலை நிறுத்தக் கங்காணி உரத்த குரலில் கட்டளையிட்டபடி மேற்பார்வையில் ஈடுபட்டிருந்தான். வெற்றிலைக் காவி படிந்த அவனது பற்களும், பழசாகிப் போன அவனது கறுத்தக் கோட்டும் அவனை வேறுபடுத்தி அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இன்னொரு புறம் கான் வெட்டும் ஆண்கள் வியர்வை சிந்த வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். “இன்னா, முனியாண்டி காலங்காத்தாலேயே வேர்க்குது? ராத்திரி

அதிகமாகத் தண்ணி போட்டிட்டியா?" எனக் கங்காணி மிடுக்கோடு கேட்டார். 'ஐயா மட்டும் சுத்த சைவமாக்கும்' என அவன் பதிலுக்கு முணுமுணுக்க அங்கே சிரிப்பலை எழுந்தது.

"இன்னா..... சிரிப்பு..... எல்லாரும் வேலையைப் பாருங்க. வேலை சுத்தமில்லை..... கொழுந்தோட இலை எல்லாம் கலப்பு..... சிரிக்க வந்திட்டாளுக....." கங்காணி மீண்டும் தன் இருப்பை வலியுறுத்தினார்.

"நாங்க சுத்தமாக கொழுந்து எடுத்தாலும் கலப்பு-ன்னு சொல்லி கிலோ குறைச்சிடுவீங்க..... வரவர இந்தக் கண்டக்கையா சரியில்லை..... சும்மா கழிவென்னு நம்மட வயித்தில அடிக்கிறாங்க...."

"அதானே..... கிடைக்கிற சம்பளமே சாப்பாட்டுக்கும் காணாது... இந்த லட்சணத்துல இவங்கட கழுத்தறுப்பு வேற....."

இப்போது கங்காணி குறுக்கிட்டார். "வாழ்க்கைச் செலவு மலை போல உயர்ந்துக்கிட்டே போகுது..... உண்மைதான். ஆனா ஒருத்தரும் தண்ணி போடுறத நிப்பாட்டலியே...."

"ஓழைக்கிற ஓடம்பு.... சித்தே போட்டாத்தானே அசதி நீங்கும்?..... காலையிலிருந்து ராவு வரைக்கும் ஓழைச்ச வேற என்னத்தக் கண்டோம்....?" ராமையா காட்டமாகப் பதிலளிக்கவே மீண்டும் மௌனம் குடி கொண்டது.

"சரி..... சரி..... பேச்சை நிப்பாட்டிட்டு வேலையைக் கவனிங்க....." கங்காணி மீண்டும் உசாரானார்.

"ராவு மழையில் லயமெல்லாம் ஒழுகிச்சி... தூங்கக் கூட முடியல்ல... எப்போ கூரத் தகரம் போட்டுத் தரப் போறங்களாம்.....?" கவ்வாத்து வெட்டிக் கொண்டிருந்த தலைவரைப் பார்த்துக் கேட்டான் ராமையா.

"நிர்வாகத்தோட கதைச்சிருக்கு....." தலைவர் அசடு வழியக் கூறினார். பாவம் பேருக்கு மட்டும் தானே தலைவர் அவர்.

"இதையே சொல்லீட்டிருங்க..... போன மாரிக்கு விண்ணப்பிச்சது..... இந்த வருஷ மாரியும் வந்திட்டுது..... ஒங்கட தொழிற்சங்கம் என்ன செய்யது?...." ராமையா காட்டமாகக் கேட்டபோது, "ஒழுங்கா சந்தாப் பணத்தை மட்டும் வாங்குது..." என இளைஞனான சடகோபன் சொன்னான்.

“தொழில் சங்கம் தொழில் சங்கமாக செயற்பட்ட போது தொழிலாளர்களுடைய உரிமைக்காக குரல் கொடுத்துது. எலெக்சனில நின்னு எம்ப் ஆகி, மந்திரியுமான பின்னர் எல்லாத்தையுமே மறந்திடுறாங்க..... இப்ப அவங்களுக்கு தங்கட பதவியளை காப்பாத்திக் கொள்ளுறது தான முக்கியம். எங்கள மறந்திட்டாங்க.....” ராமையா சலிப்போடு கூறினான்.

“மறக்க மாட்டாங்க.... ஐஞ்ச வருசத்துக்கு ஒரு தடவ வோட்டுக் கேட்க மட்டும் வருவாங்க.....” வெடுக்கென்று பதிலளித்தான் சடகோபன்.

“இப்பதான் அடிக்கடி தேர்தல் வருகுதே.... தேர்தல் நேரத்தில வர்றாங்க.... வாக்குறுதிகளை மட்டும் வாரி வழங்கிட்டுப் போயிடுறாங்க.....” இன்னொரு இளவட்டமான முரளிதரன் கூறினான்.

“ஆமா.... அவங்களுக்கு ஓட்டும் வேணும்.... கட்டவுட வைச்ச பிரசாரம் செய்ய ஆளணியும் வேணும்.... தேர்தல் முடிஞ்ச பதவிக்கு வந்தா எல்லாத்தையும் மறந்திடுவாங்க..... அப்புறம் சந்தா அழ வேண்டியது மட்டும் தான்”

இப்போது தலைவர் குறுக்கிட்டார்.

“நீங்க அப்படி சொல்லக் கூடாது தம்பிங்களா..... எங்க தொழிற்சங்கத் தலைமை மந்திரியா வந்ததால தான் பள்ளிக்கூடம், ஆஸ்பத்திரி எல்லாம் கட்டுறாங்க..... புதுசா குடியிருப்புகள கட்டுறாங்க..... படிச்ச நம்ப பசங்களுக்கு வேல போட்டுத் தர்ராங்க....”

“தலைவரு... இங்க எத்தின பேருக்கு வேல போட்டுக்கு கொடுத்தாங்க? அவங்க பின்னால திரிஞ்சு எலெக்சனுக்கு வேலை செய்தவங்களில சிலருக்குக் கொடுத்திருக்கிறாங்க..... அதுவும் எல்லாத்துக்கும் இல்ல..... இங்க தோட்டத்துல படிச்சவங்க இருக்கிறபோ, வெளியாருக்கு எல்லாம் வேல கொடுக்கிறாங்க.....” சடகோபன் குறுக்கிட்டான்.

“முன்னேற்றம்..... முன்னேற்றம்தான் சொல்லுறீங்களே தலைவரு, மத்த இடங்களில செய்யுறதிலை கால்பங்கு கூடத் தோட்டப் புறங்களுக்கு செய்யல்ல..... கனக்க ஏன், புதிசாக் கட்டிய குடியிருப்புக்களைக் கூட காலம் காலமாக இங்க இருக்கிறவங்களுக்குக் கொடுக்காம வெளியாருக்குக் கொடுக்கிறாங்க..... இது என்ன நியாயம்?” முரளிதரனின் கேள்வியில் தலைவர் சற்று ஆடித்தான் போனார். அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பாவம்! அவரும் கூட இவர்களைப் போல சுரண்

டப்படும் ஒரு தொழிலாளி தானே? அரசியல் தொழிற்சங்கவாதிகள் தமது வசதிக்காக தோட்டத்துக்கு ஒருத்தரை தலைவராக வைத்திருப்பது வழமை.

கங்காணிக்கு அறுபது வயது நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பிறந்தது முதல் அவரது முழு உழைப்பும் இந்தத் தோட்டத்தில் தான். இன்று வரை வயிறாற உண்ணக் கூடக் கிடைக்கவில்லை. இவர்களது உழைப்பில் முதலாளி வர்க்கம் எக்கச்சக்கமாகச் சொத்துச் சேர்த்து ஆடம்பரமாக வாழ்ந்து வருவதையும் அவர் உணராதவரல்லர். எனினும் இதுவே தான் விதி என்பது போன்ற வாழ்க்கை. அவர் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் தொழிற்சங்கம் இப்படி இல்லை. உரிமைகளுக்காக அடிக்கடி போராட்டம் நடத்தும். சிவனு இலட்சுமணன் போன்றோர் உயிரைக் கூடத் தியாகம் செய்து போராடிய காலம். எல்லாம் தலைகீழாகிப் போய்விட்டது.

போராடி வாக்குரிமை பெற்றபோது, இனி எமக்கு எல்லாம் கிடைத்து விட்டதாகவே பிறரைப் போல அவரும் எண்ணினார். ஆனால் இந்தத் தேர்தல் முறை பதவி மோகம் தொழிற்சங்கத்தையே ஏப்பம் விட்டுவிடும் என அவர் நினைத்திருக்கவில்லை.

பள்ளத்திலிருந்து வெட்டிய மண்ணைக் கரைக்கு அணைத்தபடி சடகோபன் சக தொழிலாளர்களை நோக்கினான். எல்லோரும் வஞ்சகமின்றி தமது வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

“நாம நேர்மையா எங்க கடின உழைப்பை நிர்வாகத்துக்கு வழங்கிறோம். ஆனால் எங்களுக்கு நியாயமான கூலி இல்லை..... கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கிற கூலியை விட குறைவாகத் தான் கொடுக்கிறாங்க... ஒரே தோட்டத்துல வருசக்கணக்கா ஓடா உழைக்கிறம்... கடின உழைப்புக்கு குறைந்த சம்பளம் கொடுத்து தொழிலாளர்கள் சொரண்டுறாங்க... உழைக்கிறவனுக்கு உற்பத்தியில, லாபத்தில பங்கில்ல... போனஸ் கூட இல்ல... உழைப்புக்கு ஏற்ற கூலி வழங்கினால் நாமளும் மனிசராகத் தலை நிமிர்ந்து வாழலாம்....” அறிவு பூர்வமாக உரையாடும் சடகோபனை பார்த்தபடி சித்திரா பூரித்தாள். அவளும் சடகோபனோடு படித்தவள். இப்போ வேறு வேலை கிடைக்காததால் கொழுந்து பறிக்கிறாள். சடகோபனுக்கும் அவள் மீது ஈர்ப்பு இருந்தது.

இப்போது முரளிதரன் தன் பங்கிற்கு, “நாங்க வாழத்தான் உழைக்

கிறம்..... ஆனா எங்கட நிலமை உழைப்பதற்காக வாழற மாதிரி... இன் னிக்கு வருமானம் காணாததால பிள்ளைகளை வீட்டு வேலைக்கு கொழும்புக்கு அனுப்புறம்.... பொம்பிளப் பிள்ளையள் அங்க படுற கஸ்டத் தைப் பத்தி நாம சிந்திக்கிறதில்ல.... படிக்கிற வயசில பிள்ளைகள வேலைக்கு அனுப்புறது தப்பு.... நம்மிடையே தான் அதற்கான ஏஜென் சிமாரும் இருக்கிறாங்க.... சின்னப் பசங்கள படிப்பை நிறுத்தி கடைகண் ணிக்கு அனுப்பி அவங்கட எதிர்காலத்தைப் பாழடிக்கிறம்..... தொழிற் சங்க அரசியல்வாதிகள் உருப்படியா நடவடிக்கை எடுக்கவில்ல..... தோட்டத்தில போதிய சம்பளம் போட்டுக் கொடுத்தா பிள்ளைங்கள எதுக் காக வேலைக்கு அனுப்பணும்?..... அவங்களப் படிக்க வைச்ச அவங்கட எதிர்காலத்தை பிரகாசிக்க வைக்கலாமில்ல.....” என்று கூறவே ராமையா நிறைவோடு அவனை நோக்கினார். “என்னென்னாலும், படிச்ச புள்ளைங்களுக்கு விளம்பமிருக்கு....”

இதற்கிடையில் கங்காணி தனது இருப்பை ஞாபகமூட்டினார். “சரி..... சரி..... ஒழுங்கா வேலையைப் பார்த்திட்டு ஒழுங்காயிருங்க..... கண்டக்கையாவும், சின்னத்துரையும் வருவாங்க.....”

“கங்காணி, நம்ம பசங்க ஆளப் பாத்து வேல செய்யுறவங்கயில்ல..... எப்பவும் ஒரே மாதிரி ஒழுங்கா வேலை செய்யுறவங்க..... நம்மட உழைப் பால நாட்டுக்கு எவ்வளவு பணம் வருகுதுன்னு பத்திரிகையில போட்டி ருக்கிறாங்க..... எல்லாப் பக்கமும் லாபக் கணக்கு..... தொழிலாளருக்கு மட்டும் தான் வயித்திலடிப்பு....” ராமையா மிடுக்காகக் கூறினார்.

“அதானே...” தலைவரும் தனது இருப்பை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார்.

சூரியன் உச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதிகாலையில் சாப்பிட்ட ரொட்டி, வயிறு பசியை நினைவூட்டவே, “கங்காணி... நேரமாச் சில்லே..... சாப்பிடலாமே.....” காவேரிப்பாட்டி மலையேற்றத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

“சரி.... கெதிப் பண்ணி சாப்பிட்டுட்டு வேலயத் தொடருங்க..... வேல ஓடல்ல..... கொழுந்தை விட்டிட்டு போறது போலிருக்கே..... தொர வந்தா நான் தான் ஏச்ச வாங்கணும்.....”

கடினமாக உழைக்கும் இத்தொழிலாளர்களுக்கு காலை உணவைப்

போலவே மதிய உணவும் சீரில்லை. இரவுதான் சோறு கறி ஆக்கி சாப்பிடக் கிடைக்கும். மதியம் ரொட்டிதான்.

எல்லோரும் தாம் கொண்டு வந்த ரொட்டியை சாப்பிட்டு, ஆறிப் போன தேநீரையும் அருந்தினார்கள். சிறிது ஓய்வு கூட இன்றி மறுபடியும் வேலை. அந்தி சாய்வதற்குள் கோணி நிறைய கொழுந்து பறிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மடுவத்தில் எடைபோடும் இடத்தில் ஏச்சு வாங்குவதுடன் சம்பள வெட்டும் செய்வார்கள். தொழிலாளர்கள் மறுபடியும் வேலையில் உசாரானார்கள்.

“வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரே சங்கத்துல இருக்க வேணுமென்கிறது எமக்கு விதியில்ல... யார் யார் உண்மையாகப் போராடுறாங்களோ, யார் யாருக்கு பதவி ஆசையில்லையோ அவங்க பின்னாடி நின்னு போராடணும்.... அப்படின்னாத தான் தொழிலாளர்களுடைய உரிமைகளைப் பெறலாம்.” மீண்டும் சடகோபன் கூறினான். “பதவிக்காக விலை போகாத சங்கத்துல சேருங்க....”

“பதவிகளுக்காக ஓட்டியிருந்து கொண்டு தொழிலாளர்களை விற்கிறவங்களுக்கு இந்த முறை ஓட்டுப் போடாதீங்க...” முரளிதரன் எல்லோரையும் பார்த்துக் கூறினான்.

தொழிலாளர்கள் வேலை முடிந்து தத்தம் லயங்களுக்குத் திரும்பினார்கள். வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்தமையினால் கையில் பணப் புழக்கம் இல்லாதிருந்தமையினால் மதுச்சாலைகளுக்கு செல்வோர் குறைவாகவே இருந்தனர்.

மப்பும் மந்தாரமுமாகி சற்றுத் தூற்றல் ஆரம்பித்திருந்தது. தூற்றலால் கழுவப்பட்ட தேயிலைச் செடிகள் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற் போல காட்சியளித்தது. வேலைக் களைப்புத் தீரக் குளித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்த சடகோபனையும், முரளிதரனையும் சிலர் வழிமறித்தார்கள்.

“நம்ம கடசிக்கும், தொழிற் சங்கத்துக்கும் எதிராப் பிரச்சாரம் செய்யுறியளாமே?” அவர்களது தொனியில் சண்டித்தனம் தெரிந்தது. சடகோபன் நிதானமாகப் பதிலளித்தான். “நாங்க தனிப்பட்ட யாருக்கும் எதிராப் பிரச்சாரம் செய்யல்ல..... தொழிலாளர்களின் நலன் பத்தி தான் கதைத் தோம்..... பிரச்சாரமில்ல.....”

“ஆமா, நீங்கெல்லாம் என்ன நினைச்சிக்கிட்டிருக்கீங்க? நாங்க

நினைச்சா, உங்க லயம் எல்லாம் நெருப்பு வைச்சிடுவம்... எல்லாரும் மரியாதையா எங்க தலைவருக்கு வோட்டுப் போட்டுடனும்.....' அதிகாரத் தொனியில் கூறினான்.

“ஜனநாயக நாட்டில் யாருக்கும் வாக்களிக்கிற உரிமை இருக்கு.... நாங்க தொழிலாளர் நலனில் அக்கறையுள்ள அணிக்குத் தான் வாக்களிப்போம்...” முரளிதரன் தம் பக்க நியாயத்தைக் கூறினான். இவர்கள் பதில் சொல்லும் போதே புதியவர்கள் இவர்கள் இருவரையும் தாக்கினார்கள். அவர்கள் கூட்டமாக வந்திருந்ததால் இவர்கள் இருவரால் சமாளிக்க முடியவில்லை.

பிரச்சினையைக் கேள்விப்பட்ட லயத்தில் உள்ளவர்கள் இறங்கி ஓடி வந்தனர். அதற்கிடையில் தாக்கியவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

“எலே..... உனக்கேன் வீண் வம்பு? நீயுண்டு, உன் வேலையுண்டுன்னு இருக்கிறதை விட்டுட்டு ஏன் வீண் வம்பை வெலைக்கு வாங்கிறீங்க?” சடகோபனின் அம்மா ராக்காயி மகனை அணைத்துத் தாங்கியபடி கூறினாள்.

அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் மலையில் சடகோபனாலும், முரளிதரனாலும் வேலைக்குப் போக முடியவில்லை. உடலெல்லாம் வலியெடுத்தது. அம்மா தைலம் பூசி ஒப்பாறி வைத்தாள்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் வேலைக்கு மறுபடியும் புறப்பட்டுச் சென்ற போது சித்திராவைக் கண்டான். அவள் அவனை அனுதாபத்துடன் நோக்கியபடி, “குணமாயிடிச்சா?” என்று அன்பொழுகக் கேட்டான். அவன் சிரித்தபடி, “இனி எந்த சோலிக்கும் போகமாட்டேன்...” என்றான்.

சித்திரா அவனை வெடுக்கென்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள். “நீ ஆம்பிளை தானாய்யா?” ஒற்றையில் விழித்துக் கேட்ட போது அவனுக்கு உறைத்தது. சித்திரா தான் தொடர்ந்தாள். “முன் வைச்ச கால பின்னுக்கு இழுக்கக் கூடாதையா... நீ பெரிய வீரன் மாதிரி பேசிய பேச்செல்லாம் வெறும் வாய் ஜாலம் தானா?”

அம்மாவின் அதைரியமூட்டலால் சோர்ந்திருந்த சடகோபனுக்கு சித்திராவின் வார்த்தைகள் புத்துயிரளித்தது. அவன் மறுபடியும் தொழிற்சங்க பணியை ஆரம்பித்தான்.

-மல்லிகை- 2010

கபடக்ஷணம்

பறங்கி மலையின் இடப்புறமாக நூறு ஏக்கர் விஸ்தீரணம் கொண்ட உவர்மலை எஸ்டேட் இருக்கிறது. சீராகப் பராமரிக்கப்படாத அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உதட்டில் வெற்றிலைச் சாயம் இறங்கி கோடுகளாய் விழுந்திருக்க, பல பெண்கள் கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருக்க, இன்னுமொரு புறத்தில் ஆண்கள் செடிகளுக்குக் கவ்வாத்துப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். அதிகாலைப் பனி நீங்கி சூரியன் உச்சிக்கு வர அந்த ஆகாத வெயிலில் ஒட்டிய கன்னங்களும், இடுங்கி குழி விழுந்த கண்களுமாய், இயந்திரமாய் மாறி வேலையில் மூழ்கியிருந்தனர்.

'பற்றி' கரி கலந்த சாணியால் மொழுகியது போல ஓர் அழுக்குக் கறுப்பு அவர்கள் மேல் சாம்பலாய்ப் பூத்திருந்தது. சிறுவயதிலிருந்தே, பரம்பரை பரம்பரையாக ஆத்மசுத்தியுடன் உழைத்துவரும் இவர்களது கடின உழைப்பை யாருமே என்றுமே அங்கீகரித்ததில்லை.

முத்தையா கிழவன் தலையில் முண்டாசாகக் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். தோட்டங்களைப் பங்

கிட்டி பெரும்பான்மை மக்களுக்குக் கொடுத்ததால் வேலையிழந்து இருக்க நிரந்தர இடமுமற்ற இந்தத் தொழிலாளர்களின் வயிற்றைக் கழுவி வாழ இந்தச் சிறுதோட்டம் தான் இப்போது சில காலமாக ஏதோ கை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பச்சைவயல் கனவுடன் படகேறி, தமிழகத்திலிருந்து வந்து கடும் உழைப்பினால் இந்த மலைகளைப் பொன் விளையும் பூமியாக மாற்றி, இலங்கையின் உச்ச ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தினால் அதியுயர் அந்நியச் செலாவணியைப் பெற்றுத் தரும் தேயிலைத் தோட்டங்களை உருவாக்கிப் பராமரித்து, அங்கேயே தொழில் புரிந்து அம்மண்ணிற்கே உரமாவதை முத்தையா கிழவனின் பாட்டன் கதை கதையாகச் சொன்னபோது, சிறுபிள்ளையாக இருந்து கேட்டிருக்கிறான். இன்று வரை நேர்மையாக உழைத்தும் தம் வாழ்வில் சிறு விடிவு தானும் வரவில்லையே என்ற ஆதங்கம் அவனுக்கு! எதிர்காலமும் நம்பிக்கையின்றி சூனியமாகத் தெரிந்தது.

காலம் காலமாக அவர்களது உழைப்பு சுரண்டப்படுவது மாத்திரமன்றி, அடிக்கடி பேரினவாதத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி இருக்கும் அற்ப சொற்ப உடைமைகளையும் இழந்து படும் அவஸ்தைகளையும் கிழவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. வடக்கில் பட்டாசு வெடித்தால் கூட இங்கே தமிழர் என்கிற ஒரே காரணத்திற்காக இந்த அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் தாக்கப்படுவது இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி நிகழும் சம்பவங்கள்.

இப்போது அதிக வேலை வாய்ப்புமின்றி உவர்மலைப் பிரதேசத்தில் தொழில் புரியும் முத்தையா கிழவனும் சக தொழிலாளர்களும் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்பு வரை பறங்கிமலைத் தோட்டத்தில் தொழில் புரிந்தவர்கள் தான். அந்த நாட்களிலும் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் கிடைக்காது விட்டாலும் கூட, மாதத்தில் பெரும்பாலான நாட்களுக்கு வேலை கிடைத்தது.

அரசு கொண்டு வந்த காணி உச்சவரம்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு தமிழ் தனவந்தரின் உடைமையாக இந்த பறங்கிமலைத் தோட்டத்தை அரசு சவீகரித்து நிலமற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்த அந்தக் காலகட்டத்தில், தமக்கும் காணி கிடைக்கும் என முத்தையாவும் சக தொழிலாளர்களும் பகல் கனவு கண்டார்கள். ஆனால் காலம் காலமாக அங்கிருந்த அவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு மலையடிவாரக் கிராமத்து

பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கே அக்காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. அரசியல் செல்வாக்கு இருந்தமையினால் பண்டாவுக்கு நூறு ஏக்கர் காணி கிடைத்தது.

காணி சவீகரிக்கப்பட்டதனால் வேலையிழந்து இருக்க இடமின்றித் தவித்த தொழிலாளர்களில் சிலருக்கு பண்டா தஞ்சமளித்தான். அவன் தொழிலாளர்களில் இரக்கப்பட்டு இக்காரியத்தைச் செய்யவில்லை. தேயிலைத் தோட்ட மலைகளில் இவர்களைப் போன்றவர்களை விட்டால் தொழில் புரிய வேறு பொருத்தமானவர்களைத் தேட முடியாது என்கிற சுயநலம்தான் முக்கிய காரணம்.

ஆரம்ப காலத்தில் தோட்டம் செழிப்பாக இருந்தமையினால் தொழிலாளர்களுக்கு கணிசமாக வேலை கிடைத்தது. காலப் போக்கில் பண்டா தேயிலைத் தோட்டத்தைப் பராமரிப்பதிலும் அதிக அக்கறை செலுத்தாமையினால் அவனது தோட்டத்தில் உற்பத்தி குறைந்து கொண்டே வந்தது.

குறுகிய கால லாபத்தையீட்டவும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் கொடுப்பதைக் கட்டுப்படுத்தவும் நினைத்தானேயன்றி, தொலைநோக்குடன் அவன் செயற்படவில்லை.

இதனால் தொழிலாளர்களுக்கு அந்தத் தோட்டத்தில் வேலை குறைந்து கொண்டே வந்தது. எனினும் வேறு இடங்களில் வேலை கிடைக்காததால், அவர்கள் இங்கேயே ஒன்றிப் போயிருந்தார்கள்.

காலப் போக்கில் பண்டா முதலாளி அவர்களது கூலியைக் கூட நேரகாலத்திற்குக் கொடுக்காமல் கடத்தினான். மேலும் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப அரசாங்கம் சம்பளத்தை உயர்த்திய போதும், இவன் அவ் அதிகரிப்பைத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்காமல் தட்டிக் கழித்தான். இது தொடர்பாகத் தொழிற்சங்கத்திற்கு அறிவித்தும் கூட எதுவும் நடக்கவில்லை.

முத்தையா கிழவன் தன்னைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வதற்காக திட்டியில் வந்து அமர்ந்தபடி வெற்றிலைச் சரையைப் பிரித்து, தனக்கு ஏற்ற அளவில் வெற்றிலை பாக்கு, பாணிப் புகையிலை, சுண்ணாம்பு அனைத்தையும் கலந்து வாயில் திணித்து கொடுப்பில் வைத்து சப்பியபடி உள் உமிழ்ந்தான். மனம் ஒரு நிலையில் இன்றித் தவித்தது.

ஆழ்ந்த கவலையின் தாக்கத்தால் அசந்து போய் நாடியை ஒரு கையால் தாங்கியபடி வேதனை ததும்பும் முகத்துடன் சிந்தனையில் மூழ்கியபடி மலையுச்சி வரை நோக்கினான்.

கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருந்த மரிக்கொழுந்தின் மீது அவனது பார்வை பதிந்தது. முப்பது வயதை எட்டும் அவனது மகள் உருக்குலைந்து போயிருந்தாள். இளமைக்குரிய மொழு மொழுப்பு எதுவுமின்றி காட்சி தரும் மரிக்கொழுந்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனது பெற்ற மனது பற்றி எரிந்தது.

கஸ்ரத்தின் மத்தியிலும் மகளைச் செல்லமாக வளர்த்து, அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலேயே நாலு எழுத்துப் படித்து, குடி கூத்து எதுவும் இல்லாதிருந்த இலட்சுமணனை அவளுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே அவனும் மரிக்கொழுந்தை அன்பு மழையில் குளிப்பாட்டிய போது முத்தையாவும் மகிழ்வில் திளைத்தான்.

இலட்சுமணன் உலகம் அறிந்தவனாக இருந்தான். இதனால் அநீதிகளைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்தான். பண்டா முதலாளியின் வீட்டில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர்களது உறவுப் பெண்ணான சரஸ்வதியுடன் முதலாளியின் மூத்த மகன் தகாத முறையில் நடந்த போது, சரஸ்வதி கண்ணீர் பொங்கத் தனக்கு நடந்த அவலத்தைக் கூறியதைக் கேட்டு வெகுண்டெழுந்த இலட்சுமணன் நியாயம் கேட்டு முதலாளியிடம் சென்ற போது, அவனது மனம் இவனைத் தாக்க வந்தான். அவனை அடித்துக் கிடத்திவிட்டுத் தான் இலட்சுமணன் திரும்பினான்.

எனினும் பண்டா முதலாளி பொலிசிடம் போகவில்லை. பணம் கொடுத்து பொலிசை விலைக்கு வாங்க முடியுமெனினும், குடும்பமானம் கருதி வாளாவிருந்தான். ஆனாலும் சமயம் பார்த்து அவன் இலட்சுமணனை பழி வாங்கினான்.

ஒருநாள் இலட்சுமணன் மலையில் செடிகளுக்கு உரமிட்டுக் கொண்டிருந்த போது பொலிசார் அவனைப் புலிப் பயங்கரவாதியின் உளவுப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறி கைது செய்து கொண்டு போய் சித்திரவதை செய்தனர்.

மரிக்கொழுந்து குய்யோ முறையோ என்று கதறினாள். பொலிஸ்

நிலையம் சென்ற முத்தையா மருமகன் பற்றி விசாரித்தான். பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின்படி அவனை மேல் விசாரணைக்குக் கொழும்பிற்கு அனுப்பிவிட்டதாகவும், பிணை வழங்கமாட்டார்கள் என்றும் அறிந்து மனம் நொடிந்தான்.

இலட்சுமணன் எங்கே சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்ற தகவலை இன்றுவரை அறியமுடியவில்லை. அவன் உயிரோடு இருக்கிறானா? இல்லையோ? என்று கூடத் தெரியாது. மரிக்கொழுந்து நொடிந்து போனான். அவளது வாழ்வின் இளமைக்கால வசந்தங்கள் எல்லாம் கண்ணீரில் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

வடகிழக்கில் ஏற்பட்ட யுத்தத்தின் தாக்கத்தினால் இலங்கையின் பொருளாதாரமே சீரழிந்து விட்ட நிலையில், அதன் தாக்கம் வெகுவாக நாடெங்கும் பிரதிபலித்தது. குறிப்பாக வழமையிலேயே வறுமையோடு போராடிக் கொண்டிருந்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு இதனால் படு பாதாளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. வீட்டிலுள்ள பொருட்கள் பண்டங்களை விற்றுச் சீவிக்கும் அளவிற்கு அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் வீழ்ச்சியடைந்த நிலையில் மரிக்கொழுந்துவின் வாழ்வே வறண்ட பாலைவனமாகிவிட்டது.

இந்த நிலையில் பண்டாவின் அடாவடித்தனமான நடவடிக்கையால் வெறுப்புற்ற முத்தையா தொழில் ஆணையாளருக்குப் பண்டாவின் கூலி ஏய்ப்பைப் பற்றி மனுக் கொடுத்திருந்தான். புதிதாக வந்திருக்கும் தொழில் ஆணையாளர் தொழிலாளர்களைப் புரிந்து கொண்டவர் என்றும், அனுதாபம் கொண்டவர் என்றும் அறிந்திருந்தமையினால் முத்தையாவுக்கு இந்த எண்ணம் தோன்றியது. உரிய முறைப்பாட்டைச் செய்திருந்தான் எனினும் இன்றுவரை நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படாதது ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மலையேற்றத்தில் வாகனம் ஒன்று இரைந்தபடி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வண்டி வந்து நின்றதும் அதிலிருந்து பண்டாவும் தொழில் ஆணையாளரும் இறங்கி வருவதைக் கண்ட முத்தையா மகிழ்ந்தான்.

பண்டா ஆணையாளரிடம் இதமாகப் பேசினான். “இது சின்ன தோட்டமுங்க..... தேயிலைச் செடிகளும் தோதாக வளரல்ல. பராமரிப்பதே

கஷ்டம்..... கொழுந்தும் ரொம்பக் குறைவுங்க.... இந்த நிலையில் இதுகளுக்குக் கூலி கொடுத்தே கட்டுப்படியாகலிங்க..... நீங்களே பாருங்க..... இந்த வயசானவங்க கூட வேலை செய்யுறாங்க..... அதோட சின்ன பயலுக்க.... விளையாட்டுப் பயலுக்க இவனுக்கும் ஆள் கணக்குப் போட்டுக் கூலி கொடுக்கிறேனுங்க”

“ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு கொழுந்து சேகரிக்கணுமென்று கட்டுப்பாடு இல்லையா?” ஆணையாளர் கேட்டார்.

“அப்படித்தாங்க..... ஆனா இவங்க வேலை சுத்தமில்லிங்க..... கொழுந்தோட இலைகளையும் ஒடிச்சுப் போட்டு விடுவாங்க.....” பண்டா பதட்டத்தோடு பதில் சொன்னான்.

‘முத்தையாவுக்குக் கோபம் வந்தது: “நாம் பிறந்தது முதலே தேயிலைச் செடியோடு கிடந்து மாயுறோம்... முதலாளி நம்ம தொழிலில் பிழை காணுகிறார்..... அதிகாலையில் பனியென்றும், குளிரென்றும் பாராமல் நேரத்துடனேயே மலையேறுகிறோம்... அப்புறம் மழை பெஞ்சா என்ன வெயில் கொளுத்தினா என்ன..... மலையில் என்ன ஒதுங்கவா இடமிருக்கு..... அட்டைக்கடி வேற....”

ஆணையாளர் முத்தையாவை நோக்கினார். “எவ்வளவு கொழுந்து பறிக்கிறீங்க?.....”

“உச்ச அளவுக்கு மேலாகவே பறிக்கிறோம். கூடினால் எதுவுமில்லை. எப்பவாவது குறைஞ்சா கூலியைப் பிடிச்சிடுறாங்க. இது பெரிய அநியாயமுங்க ஐயா....”

முத்தையா குரல் தழுதழுக்கக் கூறினான்: “மழை பெஞ்சு குழப்பினால் தான் குறையுமுங்க..... நம்ம சனங்க தொழில் வஞ்சம் செய்ய மாட்டாங்க....”

ஆணையாளர் அவன் சொல்வதைக் கவனத்தில் எடுத்தபடி, “இங்கே வேலை செய்பவர்களுடைய சுறுசுறுப்பைப் பார்த்தால் திருப்தியாக இருக்கு” என்றபடி பண்டாவைப் பார்த்தார். பண்டா அசடு வழியச் சிரித்தபடி, “உங்களைக் கண்டவுடனே வேலையில் சுறுசுறுப்பாயிட்டாங்க” என்றான்.

“உம்மைப் பற்றி முறைப்பாடு வந்திருக்கு” என்று ஆழமாகப் பண்

டாவை நோக்கவே, அவன் பதற்றத்துடன், “முறைப்பாடா ஐயா? என்ன எழுதியிருக்காங்க.....?”

ஆணையாளர் சிரித்தார்....“நீர் இங்கே வேலை செய்யுற தொழிலாளர்களை அடிமைகள் மாதிரி நடத்துகிறீராம். கூலி மிகவும் குறைவாகக் கொடுப்பதுடன், வேலையும் போதியளவு நாட்கள் கொடுப்பதில்லையாம்....”

“சுத்தப் பொய்யுங்க ஐயா.....”

“இந்தத் தேயிலைத் தோட்டம் இருக்கிற இலட்சணத்திலையே தெரியுதே..... முன்பு என்ன மாதிரியிருந்த தோட்டங்களெல்லாம் கை மாறிய பிறகு முறையான பராமரிப்பு இல்லாமல் பாழடைந்து போயிருக்கு..... இவங்களுக்கு வேலையைக் கொடுத்து தோட்டத்தை வடிவாகப் பராமரிக்கலாமே?”

“அதுக்கு வரும்படி போதாது ஐயா!”

“பராமரிச்சால் தானே வரும்படி வரும். உலகத்தில் முதலாவதாக இருந்த இலங்கைத் தேயிலை ஐந்தாவதாகப் பின்னடைந்ததற்குத் தோட்டங்களைப் பிரிச்சுக் கொடுத்தது தான் காரணம். குறுகிய கால அரசியல் நோக்கத்தினால் இந்த நாடே பாழாகிக் குட்டிச் சவராகுது..... வடக்கு கிழக்கில நிம்மதியாகக் காலம் காலமாக வாழ்ந்த தமிழர்களோட யுத்தம் புரியுறோம். இதனால் நம்ம நாட்டில அமைதியும் நிம்மதியும் பறி போகுது. அதோட ஏழை நாடாகி கடனில் மூழ்கியிருக்கிறோம்.....” ஆணையாளர் பெரும்பான்மை இனத்தவராதலினால் தைரியமாக மனதில் பட்டதைக் கூறினார். இதையே ஒரு தமிழன் கூறியிருந்தால் நிகழ்வதே வேறாயிருக்கும்.

பண்டா மனதில் கறுவிக் கொண்டான். ‘இனத்துரோகி..... நம்ம அரசாங்கத்தையே கிண்டல் செய்கிறான்.....’ துவேச ரீதியிலேயே அவனது மனது சிந்தித்தது. அதிலும் ஆணையாளர் தொழிலாளர்களுக்குச் சார்பாகக் கதைத்தது அவனுக்கு அவர் மீது வெறுப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எனினும் இப்போது ஆணையாளரைச் சமாளித்து அனுப்பாது விட்டால் அப்புறம் தொல்லைதான் என்பதும் பண்டாவுக்குப் புரிந்தது.

“இந்தத் தொழிலாளரை நான் ஒருக்கா விசாரிக்கணும்....” ஆணை

யாளர் சொன்னதும், “அதுக்கென்ன ஐயா..... தாராளமாக விசாரியுங்க.... டேய் முத்தையா..... இதோ பாரு..... மலையில் வேலை செய்கிற வேலை யாட்களை எல்லாம் கூப்பிடு..... ஐயா கதைக்க வேணுமாம்”

முத்தையா அவனைவரையும் கூப்பிட்டான். கொழுந்து பறித்துக் கொண்டும், கவ்வாத்து செய்து கொண்டுமிருந்த தொழிலாளர்கள் இறங்கி வந்து ஆணையாளரைச் சுற்றி நின்றார்கள். கூடத்திலே நின்ற மாரியப்பன், தனது எதிர்த்த லயத்து செங்கமலத்தைப் பார்த்துக் கண்ண டித்தான். இளைமைப் பூரிப்புடனிருந்த அவளும், அவனை வெட்டிப் பார் த்து விட்டு நாணத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். குழிவிழும் கன்னத்தையும், அவளது இதழோரப் புன்னகையையும் ரசித்தபடி பெருமூச்சுவிட்டான் மாரியப்பன்.

ஆணையாளர் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, “சரி இப்ப சொல் லுங்க..... இங்கே வேலை செய்யுறதுக்கு எவ்வளவு கூலி கொடுக்கி ராங்க.....?” என்று கேட்டார்.

கூலியைச் சொன்னார்கள். ஆணையாளர் பண்டாவின் பக்கம் திரும்பி, ‘பார்த்தீர்களா?’ என்பது போல கண்டிப்புடன் நோக்கினார். பின் னர் அவர்கள் பக்கம் நோக்கி, “உங்களுக்கு இந்தக் கூலி போதாதா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாய்யா..... நீங்கதான் பார்க்கிறீர்களே..... கந்தலும் வெளிறலுமாக நாம போட்டிருக்கிற உடுப்புகள்! ஒவ்வொருத்தன் மாப்பிலேயும் எத்தனை எலும்பென்னு எண்ணிப் பார்க்க முடியுமுங்க..... எத்தனையோ நாட்கள் எங்க வீட்டு அடுப்பில் பூனை உறங்குமுங்க..... காய்கறித் தோட்டம் போடக் கூட முதலாளி அனுமதிக்கிறாரில்லை....” மாரியப்பன் இள ரத்தத்துக்கேயுரிய துடிப்புடன் கூறினான். பண்டா அவனை முறைத்துப் பார்த்தபடி, ‘அடுத்தது இவனைத் தான் பூசா சிறைக்கு அனுப்பி வைக்கணும் கெதியில்’ என்று மனதில் கறுவிக் கொண்டார்.

“சரி.... ஓரளவுக்கு உங்க கஷ்டம் புரியுது..... உங்களுக்கு உரிய சம்பளத்தைக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கிறேன்” என்று கூறி விடை பெற்ற ஆணையாளரை நன்றியுடன் கைகூப்பி வழியனுப்பினார்கள் தொழிலாளர்கள்.

ஆணையாளருடன் வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்ட பண்டா, தனது

மலையடிவார வீட்டிற்கு வந்து பகலுணவை முடித்துக் கொண்டு போகலாம் என்று அழைத்தான். முதலில் மறுத்தாலும், அவன் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கூலியை ஒழுங்காகக் கூட்டிக் கொடுப்பதாகக் கூறியதும் சம்மதித்தார்.

பண்டாவின் வீட்டில் ஆணையாளருக்குக் கோழிப் புரியாணி விருந்துபசாரம் நடந்தது. உணவு முடிந்ததும் பண்டாவின் கையிலிருந்து ஒரு என்வலப் பணம் ஆணையாளரின் கைக்கு மாறியது.

முதலில் மறுத்தாலும் பின்னர் வாங்கிக் கொண்டார் ஆணையாளர்.

“ஐயா..... நாம் ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணு.... அவங்க வந்தேறு குடிகள்.... இப்போ நாடே தமக்கென்னு நிக்கிறாங்க..... நம்மட இளைஞர்களை நாட்டைக் காக்கப் புறப்பட்ட வீரர்களை எல்லாம் குரூரமாகக் கொல்லுறாங்க” என்று கூறிய பண்டா சிறிது இடைவிட்டு தொடர்ந்தான்: “இவங்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் மலையகத்தையும் தமிழீழத்தின் ஒரு பகுதியின்னு முடிச்சிடுவாங்க....” பண்டா சொல்லச் சொல்ல ஆணையாளரின் மனதிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

தான் தொழிலாளர்களின் காவலன் என்பதையும் மறந்து அதற்கு மேலாக பண்டா சாம்பல் தட்டியதனால் இனரீதியில் சிந்திக்க ஆரம்பித்தார். பண்டாவைப் பகைத்தால் அரசியல் செல்வாக்கினால் அவருக்கும் கஷ்டம் பிரதேசத்திற்கு மாற்றம் கிடைக்கும் என அலுவலகத்தில் தலைமை எழுதுனர் கூறியதும் அவருக்கு நினைவில் வந்தது.

ஆணையாளர் வந்து சென்று மாதங்கள் சில கடந்தும் எதுவித பலா பலனும் கிட்டாமையினால் முத்தையாவும் ஏனைய தொழிலாளர்களும் ஏமாற்றத்திற்கு உள்ளாகினர். அந்தத் தோட்ட இளைஞர்களும் விரக்தியடைந்தனர்.

“தாத்தா..... இனி அடுத்த நடவடிக்கையில் இறங்க வேண்டியது தான்....” என்று கூறிய மாரியப்பன் தொழிற் சங்க நடவடிக்கையில் இறங்க முயன்று கொண்டிருந்தான்.

தொழிற்சங்கத் தலைவரைச் சென்று சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பிய மாரியப்பனுக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. “அம்மா.... பசிக்கு.... சோறு போடுங்க” என்று கூறியபடி வெளியே வந்து கைகளைக் கழுவினான்.

எதிர்த்தலயத்து இஸ்தோப்பிலிருந்து செங்கமலம் புன்னகைப் பூக்கினால் தூது விட்டாள். பதில் சிரிப்பை உதிர்த்து கண்களினால் பேசிவிட்டு உள்ளே வந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தான் மாரியப்பன்.

ஒரு வாய் உண்டிருக்க மாட்டான். தடதடவென நாலெந்து பொலிஸ் காரர்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மாரியப்பனை இழுத்தபடி “கொட்டியா” என்று கூறி உதைத்தனர். விழுந்த மாரியப்பனை இன்னொருவன் பூட்ஸ் காலால் உதைத்தான். மாரியப்பன் வேதனையில் முனகினான். மாறி மாறி அவனை அடித்து உதைத்து கொற கொற என்று இழுத்துச் சென்று ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்.

தாயும், சகோதரிகளும், செங்கமலமும் வாய்விட்டுக் கதறி அழுது மன்றாடினர். ஓடிச் சென்ற தாயாரை ஒருவன் தள்ளி விட்டுடவே அவள் நிலத்தில் விழுந்து பள்ளத்தில் உருண்டாள். எங்குமே சோகமயம்!

அவனைக் காலவரையறையின்றி பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் சிறை வைத்துள்ளதாகச் செஞ்சிலுவை சங்கப் பிரதிநிதிகள் மூலம் அறிய முடிந்தது.

மாரியப்பனின் மீள் வரவுக்காக அவனது தாய், சகோதரிகளும், காதலி செங்கமலமும் கண்ணீருடன் காத்திருந்தனர்.

இலட்சுமணனின் வரவை எண்ணி, தான் விதவையா இல்லையா என்பது கூடப் புரியாமல், தனது குழந்தைக்கு அப்பாவைப் படத்தில் மட்டுமே காட்டியபடி மரிக்கொழுந்து காத்திருந்தாள்.

சம்பள உயர்வை எண்ணி முத்தையா கிழவனும் அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் காத்திருந்தனர்.

காத்திருப்பு..... காத்திருப்பு..... காத்திருப்பு..... காத்திருப்புகள் தொடர் கதையாய் தொடர்கின்றன.

ஒநாய் ஒநாய் என்று கதறும் ஆட்டிடையனின் ஞாபகம் முத்தையா கிழவனின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. “புலி புலி” என்று அப்பாவினைப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறார்கள். நிஜப்புலி ஒரு நாள் வரத்தான் போகிறது என்று நினைக்கும் போதே கிழவனின் முகம் பிரகாசமடைந்தது.

-ஈழநாதம்- 2004

அவர்கள் ஆணிதூ விட்டார்கள்

பச்சைப் பசும் போர்வையாய் செழித்திருந்த தேயிலைச் செடிகளை நோக்கினான் மாரிமுத்து. தேயிலைச் செடிகள் தளிர் விடுவதற்காக வெட்டி விடப்பட்டிருந்தன. இந்த சில நாட்களாகத் தோட்டத்தில் அதிக வேலை இல்லை. வாரத்திற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குத்தான் வேலை கிடைத்தது.

குளிர்காற்று ஜில்லென்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. காற்றின் மிருதுவான அணைப்பில் மனம் ஒன்றிப் போக முடியாமல் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மாரிமுத்து. அவனுக்கு வாழ்வே வெறுத்து விட்டது போலிருந்தது.

கையில் பணமில்லை. தேயிலைச் செடிகள் கொழுந்து விடும்வரை சீராக வேலையும் கிடையாது. வீட்டிற்குப் போனால் மனைவியின் ஒப்பாரி. தெருவில் இறங்கி விட்டால் கடன்காரனுக்குப் பல்லிளிப்பு. சீ..... என்ன வாழ்க்கை இது என்று சலித்துக் கொண்டான் மாரிமுத்து.

வாழ்க்கைப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண முடியாமல் தவித்த மனதுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பிய மாரிமுத்துவுக்குச் சோற்றைப் போட்டுக் கொடுத்தாள் அவன் மனைவி கண்ணம்மா. ஒரு கவளம் சோறும் மரவள்ளிக் கிழங்கும், மரவள்ளி இலை வறுவலும் அவனது பசிக்கு எந்த மூலைக்கும் காணாவிட்டாலும், அதைச் சுவைத்து உண்டான்.

கோப்பையிலிருந்த உணவைச் சாப்பிட்டு விட்டு மனைவியின் முகத்தை நோக்கினான் மாரிமுத்து. அவனுக்குச் சாப்பாடு பற்றாது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட கண்ணம்மா “அரிசி இருக்கலை.... அதுதான்....” என்றபடி தடுமாறினாள்.

மாரிமுத்து சிறிது யோசித்தான். “வுடு புள்ளை..... எங்கட தலையெழுத்து இப்படி.... உழைப்புக் காலத்திலேயே எங்களுக்குச் சீரான கூலி கிடைப்பதில்லை..... இப்ப தொழிலும் ஒழுங்காயில்லை. விலைவாசி எல்லாம் ஏறிப் போச்சு. ரேஷன் கூட சீராக வழங்குகிறார்களில்லை..... தொழிலாளியுடைய வயத்தில தான் அடிக்கிறாங்க.....” என்றபடி எழுந்து தண்ணீரைக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பினான்.

“நாளையிலிருந்து கொழுந்து பறிக்க ஆரம்பிக்கிறாங்க..... எனக்கும் வேல இருக்கும் தானே மச்சான்....” கண்ணம்மா மகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

“வேல கெடச்சா மட்டும் போதாது.... சரியான கூலி கெடைக்கணும்..... ரேஷன் கெடக்கணும்..... ம.... என்னிக்கும் இப்படியே பார்த்துக் கிட்டிருந்தாலும் சரி வராது....” சலிப்போடு பதிலளித்தான் மாரிமுத்து.

மாலை பொழுது!

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கைகள் துரிதமாகச் செயற்படும் நேரம்! மேற்குமலை முகட்டில் மறைந்து கொண்டிருந்த செங்கதிரோன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பார்வையிலிருந்து மறைந்து கொண்டிருந்தான்.

சங்கு இன்னமும் ஊதப்படவில்லை.

கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருந்த கண்ணம்மாவிற்கு கண்ணே இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ள எவ்வ

ளவோ முயன்றும் அவளால் முடியவில்லை. அடி வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வயிற்றோடு போராடுவது அப்படி ஒன்றும் புதிதல்ல எனினும், கடந்த சில நாட்களாகத் தொழிலாளர்களின் உணவுப் பிரச்சினை மிகவும் மோசமான கட்டத்தை அடைந்திருந்தது. அரிசித் தட்டுப்பாடு, கோதுமை மா விலை ஏற்றம், ஒரு குடும்பத்திற்கு அரைறாத்தல் பாண்- இப்படிச் சோதனை மேல் சோதனை.

வெளிச் சந்தையில் அரிசியைக் கண்ணில் கூடக் காண முடியாது. இருந்தாலும் யானை விலை, குதிரை விலை. இந்த நிலையில் தோட்டத்தில் ஒழுங்கீனமான ரேஷன் வழங்கல், இதைக் கண்டும் காணாமலுமிருக்கும் தோட்ட நிர்வாகம். இதனால் தொழிலாளர்களின் ஒட்டிய வயிறு மேலும் ஒட்டிக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தது.

கண்ணம்மா மீண்டும் தன்னைத் திட்டப்படுத்திக் கொண்டு கொழுந்தைக் கூடையில் போட்டாள். உணர்வின்றி அவள் கைகள் இயங்க மறுத்ததால் கொழுந்துகள் நிலத்தில் விழுந்து சிதறின.

இதைக் கண்ணுற்ற கங்காணி சீறி விழுந்தான். “கொழுந்தை எல்லாம் நெலத்தில் போட்டா துரைக்குக் கிட்ட நான் தான் ஏச்சு வாங்கணும்....”

கங்காணி அப்பால் போய் ஒரு நிமிடம் கூட ஆகியிருக்காது. கண்ணம்மா தடால் என்று நிலத்தில் சாய்ந்தாள். அருகே வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் ஓடி வந்தார்கள். செடிகளுக்கு உரம் போட்டுக் கொண்டிருந்த மாரிமுத்துவும், வேலுவும் ஓடி வந்து கூட்டத்தை விலக்கிப் பார்த்தாள். மயங்கிய கண்ணம்மாவின் முகத்தில் யாரோ தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மனைவியை மடியில் கிடத்தி காற்றை வீசினான் மாரிமுத்து. கடந்த சில தினங்களாக வேலை செய்யும் போது தொழிலாளர்கள் மயங்கி விழுவது அடிக்கடி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அதிலும் பெண் தொழிலாளர்கள் தான் அதிகம். குடும்பத்திற்காக தாங்கள் படடினி கிடந்து வெறும் சாயத்தண்ணியுடன் வேலைக்கு வருவதால் தான் இந்த நிலை.

இதை எல்லாம் பார்த்த போது வேலுவுக்கு நெஞ்சு பற்றி எரிந்தது. வேலு துடிப்புள்ள இளைஞன். தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கப்படும்

அந்திகளுக்கு எதிராகத் தயங்காமல் குரல் கொடுப்பான். இதனால் சக தொழிலாளர்கள் அனைவரும் அவனிடம் மதிப்பு வைத்திருந்தனர்.

வேலு யோசித்தான். “இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் நாம் எல்லோரும் கூடிய கெதியில் தேயிலைக்கு உரமாகத் தான் போக வேண்டியிருக்கும்.... மனுசனுக்குச் சாப்பிட ஒன்றுமில்லாவிட்டால் எப்படி வாழ முடியும்?.... ரேஷனுக்கு வழங்க அனுப்பப்படும் மா மூட்டைகள் எல்லாம் கள்ளச் சந்தைக்குப் போய்விடுகிறதே.....”

வேலை முடிந்ததற்கு அறிகுறியாக சைரன் ஒலிக்கிறது. உழைத்துக் களைத்த உடம்புகள் பசித்த வயிற்றுடன் லயங்களை நோக்கி விரைகின்றன.

உழைத்த களை தீர உணவில்லை. வீடுகளிலிருந்த பித்தளைப் பாத்திரங்கள் கூட அடைவுக் கடைகளில் தஞ்சம் புகுந்து விட்ட நிலையில், இனிமேல் சாப்பாட்டிற்கு என்ன வழி என்று தோன்றாமல் தவிக்கும் உள்ளங்கள்!

பலவித மனப் போராட்டங்களுடன் லயத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் சூழ்நிலையில் ஒரு மாற்றம் தெரிவதை உணர்ந்தார்கள்.

இராமசாமியின் லயத்திற்கு முன்னால் சிலர் கூடி நிற்பது தெரிந்தது. அமுகுரலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. விரைந்து சென்ற வேலு இராமசாமியின் லயத்து வாசலில் நின்று எட்டிப் பார்த்தான்.

அறையின் மத்தியில் சாக்குகள் விரிக்கப்பட்டு இராமசாமியின் குழந்தையின் பிரேதம் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. இராமசாமியும் மனைவியும் கதறிக் கொண்டிருந்தனர். அனைவரின் கண்களும் துயரத்தின் எல்லைக் கோட்டைக் காட்டி நின்றன.

வேலு அருகிலிருந்தவை விசாரித்தான். “பிள்ளை ஏதாவது வருத்தமாக இருந்ததோ?”

“வருத்தம் ஒன்றும் இருக்கல்லை..... ரேஷனுக்கு பால்மா கெடக் கல்லை. குழந்தைக்குச் சீரான சாப்பாடு ஒரு மாதமாக இல்லை.... அவளும் என்ன செய்து?..... வயித்துக்கு ஒன்றுமில்லாததால் அவளிடமும் பால் சுரக்கல்லை”

வேலு சிறிது யோசித்து விட்டுக் கூறினான். “இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் சரிவராது. நாளைக்குத் துரையோட கதைக்க வேணும். ரேஷன் இல்லாட்டால் ஒவ்வொருத்தராச் செத்துப் போவம். மரவள்ளி இலையைத் தின்னு பலருக்கு வவுத்தால ஓடுது.... நாம பேசாமல் வாயை மூடிக்கிட்டு இருந்தா இதுக்கு ஒரு முடிவு கிடைக்காது”

“அதுதான் கவுண்மேந்து கோட்டா வழங்கேலையாம்” ஒருவன் குறுக்கிட்டான். “நேற்று ஸ்டோர் கீப்பர் ஐயாகிட்ட கேட்டேன்”

“சும்மா கதை விடுறாங்க” வேலு வெடித்தான். “ரேஷனுக்கு என்று வற சாமான்களையெல்லாம் மேல் விலைக்கு வித்துப் போட்டு பொய் சொல்லுறாங்க துரையும் சேர்ந்து தான்.....”

சில வாலிப உள்ளங்கள் அவன் சொல்வதை ஆமோதித்தன. ஏதாவது ஒரு முடிவு காண வேண்டுமென்ற வேகம் அவர்கள் உள்ளத்தில் கிளர்ந்து எழுந்தது.

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந் போதே இன்னுமொரு பேரிடியான செய்தி கிடைத்தது. மேல லயத்துச் சுப்பிரமணியத்தினர் குழந்தை செத்துப் போச்சு.

“கடவுளே....”

இதுக்கு ஒரு முடிவில்லையா? உள்ளங்கள் கொதிதெழுகின்றன. சாதாரண மரணத்தைக் கண்டும் யாரும் கொதிப்பதில்லை. ஆனால், இவை பரிதாபமான பட்டினிச் சாவுகள் அல்லவா?

அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்து விட்ட நாலைந்து பட்டினிச் சாவுகள் தோட்டத்தைப் பெருங் கலக்கு கலக்கி விட்டது. அந்தப் பரிதாபமான மரணங்கள் ஒவ்வொரு உள்ளத்தையும் தட்டி எழுப்பியது.

பலன்.....

அடுத்த நாள் தோட்டத்தில் பெரும் பரபரப்பு. கொதிக்கும் உள்ளங்களுடன் வாலிபர்கள் முன்னணியில் நின்றனர். அன்று எவரும் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. எல்லோரும் துரையின் பங்களா முன் திரண்டிருந்தனர்.

கூச்சல் கேட்ட துரை வெளியே வந்தான்.

வேலு நிதானமாக சற்று முன்னே சென்று துரையிடம் தமது கஷ்டங்களைக் கூறி, உடனே சாமான்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கை விட்டான்.

“சாமான் சப்ளை பண்ணாமல் நாம எப்படி ரேஷனன் வழங்க முடியும்?” துரை அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

“நேற்று லொறியில் சாமான்கள் வந்திறங்கினது எங்களுக்குத் தெரியும்”

“நான் சொன்னால் எதிர்த்துக் கதைக்கிறியா? எளிய கள்ளத் தோணியள்.....” துரை எரிந்து விழுந்தான்.

கூட்டத்தில் சலசலப்பு. துரைக்கெதிரான கூச்சல்கள் எழுந்தன. துரை சற்றுப் பின்வாங்கினான்.

“கோதுமை மா மட்டும் பத்து மூடை வந்திருக்கு. குடும்பத்திற்கு ஒரு ராத்தல் வீதம் வழங்கலாம்”

“பொய். நூறு மூட்டைக்கு மேல் வந்திறங்கியது எங்களுக்குத் தெரியும்..... எங்கட கோட்டாவைத் தராமல் பேக்கரிக்காரர்களுக்கு டபுள் விலைக்கு விக்கப் போறீகளா?”

வெவ்வேலத்துப் போய் நின்ற துரை தன்னை நிதானித்துக் கொண்டு காறி உமிழ்ந்து விட்டுப் பங்களாவுக்குள் சென்று கதவைப் படார் என்று அடித்து மூடிவிட்டு போலீஸுக்குப் போன் பண்ணினான்.

தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து கூச்சலிட்டபடி நின்றிருந்தனர். “வெளியே வாடா துரை.....”

“பதில் சொல்லுடா துரை.....” இரண்டு மூன்று கல்லுகள் துரையின் பங்களா மீது வீசப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் கூச்சல் வானைப் பிளந்தது. அவர்கள் உரிமைக்குக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போதே தோட்டத்து வளைந்த பாதையில் ஜீப் ஒன்று விரைந்து கொண்டிருந்தது.

“எடேய் பொலிஸ் ஜீப்...!”

“ஏன்ரா பயப்படுறியள்.....?” வேலு தைரியமூட்டினான். பொலிசார் வந்திறங்கியதும் துரை வெளியே வந்தான். கூட்டத்தைக் கலைந்து போகும்படி பொலிசார் வேண்டினர். தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து அசையாமல் நின்று உரிமைக் குரல் கொடுத்தார்கள்.

துரை கைகளைப் பிசைந்தார். துரையும் பொலிஸாரும் பங்களாவுக்குள் சென்றனர். எலும்புத் துண்டுகள் வீசப்பட்டன. மீண்டும் வெளியே வந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் காவல் நாய்கள் தொழிலாளர்களைக் குதறின.

குண்டாந்தடிகள் சுழன்றன. சப்பாத்துக் கால்கள் உயர்ந்து தாழ்ந்தன. இரத்தக் காயங்கள். ஐயோ அம்மா என்ற கூக்குரல்கள். கூட்டம் நாலா பக்கமும் சிதறிக் கலைந்தது.

அந்த மங்கலான நிலவொளியில் தூரத்தே தெரியும் மலைச்சரிவுகள் கறுப்பு வண்ணத்தில் தீட்டிய ஒவியம் போல காட்சியளித்தன. வேலுவைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினைந்து இளைஞர்கள் கூடியிருந்தனர். ‘கசமுச’ என்று மெதுவாக எதற்கோ திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். நீண்ட நேர ஆலோசனைக்குப் பின்னர் அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரின் முகத்திலும் ஒரு வெறித்தனமான உறுதி தெரிந்து. அவர்கள் துணிந்து விட்டார்கள் போலும்.

அவர்கள் எழுந்து மெதுவே நடந்த போது லயத்துக் கோடியில் கிடந்த நாய் அரவம் கேட்டுக் குரைக்க ஆரம்பித்தது. எனினும் அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டதால் குரைப்பை ஊழையாக மாற்றிக் கொண்டு வாலையாட்டிக் குழைந்தது.

நிலவு மறைந்து விட்டது. முழுத் தோட்டமும் இருளைப் போர்த்திக் கொண்டு அமைதியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. தளிர்களில் மிதந்து வந்த குளிர் காற்று உடலை வருடிச் சென்றது. குளிர், இருள் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் கோச்சிப் பெட்டி இஞ்சினைத் தொடர்வது போல வேலுவைத் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் ஒற்றையடிப் பாதையில் இறங்கி உணவுப் பொருட்கள் வைத்திருக்கும் ஸ்டோரை நோக்கி நடந்தனர்.

தேயிலை தோட்டத் தொழிற்சாலைக் காவல்காரர் தண்டவாளத் துண்டில் பன்னிரண்டு முறை அடிப்பது நிசப்தத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு கேட்டது.

மீண்டும் அமைதி.

அடிமேல் அடி எடுத்து உணவுப் பொருட்கள் வைத்திருக்கும் ஸ்டோரை அடைந்தார்கள் நண்பர்கள்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் வேலை கச்சிதமாக முடிந்தது. அனைவரும் முகுகில் மூடைகளைச் சுமந்தபடி வெளியேறினர். இரவோடு இரவாகத் தொழிலாளர்கள் அனைவருக்கும் கோதுமை, அரிசி, பால்மா, சீனி முதலிய உணவுப் பொருட்களைப் பகிர்ந்து அளித்து விட்டு வெற்றுச் சாக்குகளைக் கொண்டு போய் ஆற்றில் வீசினார்கள்.

காலையில் போலீசார் வேலுவையும் சகாக்களையும் தேடி வரக்கூடும்.

-தாயகம்- 1979

ஜேன்ஸ் வர்ஷ ராஜகுமாரர்

தூறிக் கொண்டிருந்த மழை பெரும்பாட்டமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. அங்கும் இங்குமாக லயத்துக் காம்பராக்களில் ஒழுக ஆரம்பித்தது.

ஒழுக்கில் நனைந்த சுப்பையா திடுக்குற்று கண் விழித்தான். கண்ணாத்தாள் சேலையை இழுத்துப் போர்த்தியபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டவுடன் அவனது மனது தவித்தது. பாவம்! பிள்ளைத்தாச்சி என நினைத்துக் கொண்டான்.

அவளும் தான் தினமும் காலையிலிருந்து எவ்வளவு நேரமாக அயராது உழைக்கிறாள்! கிடுகிடுக்கும் மழைக் குளிரிலே அதிகாலையில் எழுந்து, தேநீர் வைத்து, அவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தனக்குமாக மதிய போசனத்திற்கும் சேர்த்து ரொட்டி சுட்டு, பிள்ளைகளை எழுப்பி பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடுத்தி பம்பரம் போல சுழன்று வேலை செய்வாள்.

பின்னர் கொழுந்துக் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக மலையேறி, வெயில், மழை, பனி, குளிர் என்று பாராமல் கொழுந்து பறித்து, மாலையில் அதைக் கையளித்து விட்டு லயத்திற்குத்

திரும்பினால், அங்கே இரவுச் சமையல் வேலைகள் காத்திருக்கும். சோறும், மரக்கறியும், கருவாட்டுக் குழம்பும் சமைத்து இரவில் தான் வாய்க்கு ருசியாக, வயிறாற உண்ணக் கிடைக்கும்.

மழை விடமால் பெய்யவே சுப்பையா எழுந்து சில பாத்திரங்களை எடுத்து ஒழுக்கும் இடங்களுக்கு வைத்தான். இல்லாவிட்டால் ஒழுக்கு நீர் பரவி, நிலம் ஈரமாகி ஒருவருமே படுக்க முடியாது போய்விடும்.

மூன்றாம் சாமத்தில் தொடங்கிய மழை பொழுது புலரும் போது அடை மழையாகியது. மழையின் ஒங்கார சத்தம் கேட்டு திடுக்குற்று எழுந்த கண்ணாத்தா, புதிசு புதிசாகத் தோன்றும் ஒழுக்குகளுக்கு பாத்திரங்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனை நோக்கினாள்.

ஆக்கிரோசத்துடன் பெய்து கொண்டிருக்கும் மழை பெருமழையாகத் தொடரவே மண்சரிவு பற்றிய பயம் சுப்பையாவின் மனதில் எழுந்தது. தோட்டத்துக் காண்களும் ஆறுகளும் நிரம்பி வழிந்து பெருக்கெடுத்து ஆங்காங்கே சிற்றருவிகளாக வெள்ளம் பாய ஆரம்பித்தது. போன மழைக்கே மேட்டும் லயத்திற்குப் பின்புறமாக இருந்த குன்றிலிருந்து மண்சரிவு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற பயமிருந்தது. இந்த மழையைத் தாக்குப் பிடிக்குமா? புதிய இடத்தில் புதிய குடியிருப்புகள் கட்டித் தரும்படி தோட்ட நிர்வாகத்திடமும், அரசியல்வாதிகளிடமும் கேட்ட கோரிக்கைகள் பயனற்றுப் போயின.

கிழக்கு மலை முகட்டில் தோன்றவிருந்த கதிரவனை முற்று முழுதாக மறைத்துக் கொண்டு வானம் கரும் புகாராகக் காட்சியளித்தது. பெருமழையோடு இப்போது 'உய்' என்று பெரும் காற்றும் வீசத் தொடங்கியது. லயத்து வாசிகள் எல்லாம் பதற்றம் கொண்டனர்.

வெளிவாசலுக்கு வந்து சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான் சுப்பையா. புலரும் பொழுதில், மழைநீரால் கழுவப்பட்டிருந்த தேயிலைச் செடிகள் அழகிய பச்சைக் கம்பளமாய்க் காட்சியளித்தன. மலைமுகட்டில் புகார் படர்ந்து வெள்ளைக் கம்பளமாகவும் மாறியிருந்தது.

லயத்திற்குப் பின்புறமாக இருந்த குன்றை நோக்கினான். கடந்த மாரியிலிருந்தே, இதோ விழுகிறேன் என்று அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது நினைவுக்கு வரவே, இம்முறை மண்சரிவு ஏற்படக் கூடும் என்று

பதைபதைப்புடன் நினைத்துக் கொண்டான். பக்கத்து வீட்டு முனியாண்டியுடன் பகிர்ந்து கொண்டபோது, அவனும் அதை ஆமோதித்தான்.

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதே காற்றுக்கும், மழைக்கும் முகம் கொடுக்க முடியாமல் கூரைத் தகரங்கள் கிளம்பி ஒலி எழுப்பின.

எதையும் தாங்கும் இதயம் போல் மூன்று நான்கு தலைமுறையினரின் சோகங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு, தஞ்சம் கொடுத்த லயமல்லவா? ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேலாக மழை, வெயில், புயல் முதலியவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டு, சூறையாடல், கல்வீச்சு, தீ வைத்தல் முதலான இனவெறித் தாக்குதல்களையும் எதிர்கொண்டு நிலை குலைந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் இந்த லயக் காம்பராக்களினால், இந்த மாரி மழைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை.

மழை சற்றுத் தணிந்து வந்தாலும், வானம் இன்னமும் கருஞ்சோலை போர்த்தியிருப்பதை அவதானித்த சுப்பையா, மழை இன்னுமொரு பாட்டம் பெய்யத்தான் போகிறது என நினைத்துக் கொண்டான்.

பாடசாலையில் தஞ்சமடைவதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்று அவனுக்குத் தோன்றிய அபிப்பிராயத்தை அயல் லயங்களிலுள்ளவர்களிடம் கூறிய போது, வேலு, மாதவன், இராமு, கருப்பையா முதலியவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டனர். தோட்டப் பாடசாலைக் கட்டடம் சிறிய தானாலும் உறுதியானது. எனவே அவசரம் அவசரமாக அனைவரும் அவசிய மூட்டை முடிச்சுகளோடு வெளியேறினர்.

பாடசாலையை அடைவதற்கு முன்னரே கண்ணாத்தாவுக்கு மூச்சு வாங்கியது. நாலாவது பிள்ளையைப் பெற்ற பின் இவளுக்கு இப்படித் தான். இரத்தம் ஏத்தினால் நல்லது என்று ஏற்கனவே தோட்ட மருத்துவர் கூறியிருந்தார். பூச்சிக் குளிசையும், இரத்தக் குளிசையும் வைத்தியரிடமிருந்து வாங்கிப் பாவித்தாள். தினமும் கீரையையும் உணவில் சேர்த்துக் கொண்டாள். எனினும், இரத்தம் ஏற்றிட நகர்புற பெரியாஸ் பத்திரிக்குப் போகக் கிடைக்காததால் பலவீனமாகவே இருக்கிறாள்.

பாடசாலையில் இடம் போதாது. தஞ்சம் புகுந்த அனைவரும் கை, காலை நீட்டிப் படுக்கவோ, சமைக்கவோ முடியாத அவலம்!

வெளியே இன்னமும் அடுத்த பாட்ட மழை விடாமல் பொழிந்து

கொண்டிருந்தது. குழந்தைகள் பசியில் அழுதனர். பெரியவர்களும் காலையிலிருந்து வெறு வயிறுதானே? சுப்பையாவின் மனதில் எரிமலை. மாதவனையும், வேலுவையும் இன்னும் சில இளைஞர்களை யும் அழைத்துச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினான். எல்லோர் வசமும் இருந்த அரிசி, பருப்பு முதலியவற்றை வாங்கிப் பொதுவாகச் சமைக்க ஆரம்பித்தனர். சின்ன வயதில் கூட்டாஞ்சோறு காய்ச்சி விளையாடியது நினைவுக்கு வந்தது.

அவர்கள் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்த போதே, அவர்களது கண் முன்னாலேயே மண் சரிவு மெல்ல மெல்ல அவர்களது லயவீடுகளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்த அவல தரிசனத்தினால் பலரும் 'ஐயோ' என்று வாய் விட்டுக் கதறினர். நல்ல வேளை! வெளியேறாமலிருந்திருந்தால் அவர்களும் மண்ணோடு மண்ணாகியிருப்பார்கள். உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடிந்த போதும், உடைமைகளை இழந்த சோகம் பரவலாய் ஒலித்தது.

“கவலைப்படாதீங்க..... உயிர் தப்பினதே பெரிய காரியம்..... கையும் காலும் இருக்கு..... உழைச்ச சம்பாத்திருக்கலாம்” சுப்பையா பெரும் கவலையின் மத்தியிலும் மற்றவர்களைத் தேற்றினான்.

இரண்டு மூன்று நேரச் சமையலோடு கையிருப்பு கரையவே, அவர்கள் கிளாக்கர் ஊடாகத் துரையை அணுகினர். முதலில் சற்றுப் பின்னடித்த போதும், நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு உலர் உணவுக் பொருட்களை வழங்கினார். அதுவும் இன்னமும் இரண்டு நாட்களைத் தாக்குப் பிடிக்க உதவியது.

மீண்டும் பசி பட்டினி..... வெள்ளம் பாதித்த பகுதிகளுக்கு உலர் உணவுப் பொருட்களும், சமைத்த உணவும் வழங்கப்படுவதாக வானொலிச் செய்தியில் கேட்டு அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

அவர்களது மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை. அவர்களது தோட்டத்திற்கு உணவு வண்டிகள் ஏதும் வரவில்லை. பெரியவர்கள் சற்றுத் தாங்கினாலும் குழந்தைகளால் பசி கிடப்பதென்பது முடிகிற காரியமா?

“அம்மா பசிக்குது.....”

“சோச்சா தா அம்மா.....”

“தேத்தா தா அம்மா.....”

“பாப்பா தா அம்மா.....”

குழந்தைகள் பசியில் சினந்து அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்யவே மாதவனும், சுப்பையாவும் துரையிடம் சென்றனர். துரை வீட்டு நாய் பிஸ்கட் தின்று கொண்டிருந்தது.

“சாப்பாடு இல்லாமல் குழந்தைகள் எல்லாம் அழுகுது.... இனிச் சமாளிக்க முடியாது. ஏதாவது செய்யுங்க சேர்.....”

“அரச அதிபருடனும், பிரதேச செயலாளருடனும் போனில் தொடர்பு கொண்டேன். மூன்று நாளைக்கு முன்னரே அனுப்புகிறதாகச் சொன்னார்கள்.....”

“இன்னும் வரலியே....! பட்டினியில் பிள்ளைகள் செத்துப் போகும் துரை.....”

“உங்க கஷ்டம் எனக்கு விளங்குது..... நான் என்ன செய்யறது....? வேணுமென்டா ஏ. ஜீ. ஏ.க்குப் போன் பண்ணுறன்”

“நிலைமையை விளக்கிக் கதையுங்க சேர்.....”

துரை உள்ளே சென்று தொலைபேசி மூலம் அதிகாரிகளுடனு தொடர்பு கொண்டார். வெளியே தொழிலாளர்கள் காத்திருந்தார்கள். வெளியே வந்த துரை ஏமாற்றத்துடன் அவர்களை நோக்கினார்.

“கதைச்சேன்.... கையிருப்பு இல்லையாம். கொழும்பில் இருந்து வரவேணுமாம்..... கன இடங்கள் வெள்ளத்தில் பாதிக்கப்பட்டதால எல்லா இடத்திற்கும் அனுப்பி வைக்கிறது சிரமமாக இருக்காம்.....”

அவர்களுக்குத் துரையின் பதில் ஏமாற்றத்தையும் சீற்றத்தையும் கொடுத்தது.

“நீங்கள் தான் தயவு பண்ணனும் துரை.....”

“நான் என்ன செய்யறது?”

“நம்ம தோட்டத்து லொறியை விட்டு பிறைவேற் கடையில என்றாலும் அரிசி, மா கொஞ்சம் வாங்கித் தந்தீங்கன்னா பெரிய உதவியாக இருக்கும்.....”

துரை தயங்கினாலும் ஆழமாக யோசித்துவிட்டு லொறி அனுப்பிக் கொள்முதல் பண்ணப் பணித்தார். மாலையில் லொறியில் வந்த பொருட்களைச் சிக்கனமாகப் பாவிக்கும்படி கூறினார்.

எவ்வளவு தான் சிக்கனப்படுத்திய போதும் இரண்டு நாட்களுக்குக் கூடத் தாக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மழை சற்று ஓய்ந்து, வெள்ளம் ஓடி வடிய ஆரம்பித்த பின் பத்திரிகை நிருபர்கள் எல்லாம் வந்து மண் சரிவைப் படம் பிடித்து, அவர்களிடமும் பேட்டி கண்டு சென்றனர். மறுநாள் பத்திரிகையில் முன்பக்கச் செய்தி யாக மண்சரிவு பற்றிய சோகக் கதை பிரசுரமாகியிருந்த போதிலும் இன்னும் அரசு நிவாரணங்கள் எதுவும் வந்து சேராததனால் அவர்கள் அனைவரும் மிகவும் சோர்வடைந்து போயினர்.

சுப்பையா, திட்டமிட்டு குழந்தைகளின் மீது கவனமெடுத்து உணவுப் பொருட்களைச் சிக்கனமாகப் பங்கிட்டான். இதனால் சிலர் அவன் மீது கூடக் கோபமுற்றனர். சர்வதேச உதவி வழங்கும் நிறுவனங்கள் கூட வரவில்லை. ஒருவாரம் ஓடிவிட்டது. இன்றுவரை சமாளித்தாகிவிட்டது. நாளை என்ன செய்வது?

தோட்டத்தில் பயிரிடப்பட்டிருந்த மரக்கறி வகைகள் கூட அதிக மழையினால் அழுகிப் போய்விட்டன. காரட், பீற்றுட் கிழங்குகளையாவது சேகரித்து மரக்கறி சூப் என்றாலும் செய்து வழங்கலாம் என்று யோசித்த சுப்பையாவும் சக தொழிலாளர்களும் ஏமாற்றத்திற்குள்ளாகினர்.

எல்லோரும் லொறிகள் ஏதாவது மலையேறி வருகின்றதா என்று மலையடிவாரத்தை நோக்கி ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் நோக்கினர்.

அவர்களது பார்த்த கண்கள் சோர்ந்தது தான் மிச்சம். பொருட்கள் எதுவும் வரவில்லை.

“அரசாங்கம் எங்களைக் கைவிட்டு விட்டது போலிருக்கு..... இனி என்ன செய்யுறது?”

“துரை எங்கட மந்திரியோட கூடப் போனிலை கதைச்சாராம்..... அனுப்பி வைக்கப்படும் என்று சொன்னாராம்....”

“ஆனா இன்னும் வரல்லியே!”

“பாதிக்கப்பட்ட சிங்களக் கிராமங்களுக்குத் தான் அனுப்புறாங்க போல.....” சுப்பையா சலித்துக் கொண்டான்.

“ம்..... இந்த இனத்துவேச அணுகு முறை எப்பதான் இந்த நாட்டில் இல்லாமல் போகப் போகுதோ தெரியவில்லை” என்றான் முனியாண்டி.

“இது இல்லாமலிருந்தால் இப்ப எங்கட நாடு பொன் விளையும் பூமியாயிருக்குமல்லவா?” வேலு சிரித்தான். மழை, மண்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்ட மலையக மக்களுக்குக் கப்பல் மூலம் உணவு அனுப்பி வைக்கப்படுவதாகப் பல நாடுகளும் தெரிவித்துள்ளதாக வானொலிச் செய்தியில் கூறினார்கள். தொலைக்காட்சியில் உணவுப் பொருட்கள் வருவதைக் காட்டினர். எனினும் இன்றுவரை எதுவித உணவுப் பொருட்களும் கிடைக்காமல். இவர்கள் பசியினால் வாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மாலையில் மகிழ்ச்சியான தரிசனம்! மலை முகட்டை நோக்கி வளைந்து வரும் வீதிகளில் சில லொறிகள் வந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ட ஐயாத்துரை, “கவுண்மேந்து எங்களைக் கைவிடவில்லை” என்று பூரித்தான்.

லொறிகள் வந்து சேர்ந்ததில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி ஒருபுறம். லொறிகளில் உணவு கொண்டு வந்தவர்கள் யார் என்பதை இனம் கண்டு கொண்ட மகிழ்ச்சி மறுபுறமென தொழிலாளர்கள் ஆனந்த மழையில் நனைந்தனர்.

எப்படியும் இந்த உணவுகள் பத்து நாட்களைத் தாக்குப் பிடிக்கும் என மதிப்பிட்டான் சுப்பையா.

“நீங்கதான் முதன் முதலாக உணவு கொண்டு வந்திருக்கீங்க..... வேறு யாருமே இன்று வரை திரும்பிப் பார்க்கலை. அரசு உதவிகள் கூட இன்னும் வரவில்லை.....”

“என்ன இருந்தாலும் ஒரே இரத்தமல்லவா..... துடிக்கத்தானே செய்யும். தானாடா விட்டாலும் தசையாடும் என்பார்களே” இப்படிப் பல அபிப்பிராயங்கள்.

எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த, உணவு லொறிகளைக் கொண்டு வந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் கூறினான்.

“இந்த உணவுப் பொருட்களை வடபகுதியிலிருக்கிற மக்கள் உங்களுக்காக மனிதநேய அடிப்படையில் சேகரித்து அனுப்பியிருக்காங்க. நாங்க உங்களுக்கு மட்டுமல்ல, மலையடிவாரத்தில் இருக்கிற பாதிக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறம்”

இளைஞனின் உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுப்பையா, “இனிமேல் அவங்களும் உங்களையும் புரிஞ்சு கொள்ளுவாங்க.....” என்று பெருமிதத்துடன் கூறினான்.

-வெள்ளிநாதம்-2003

கள்ளக்குறணி

ஜன்னலினூடே வெளியே பார்த்தாள் புனிதகலா. ஆகாயம் ஒரே மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. மலையுச்சி தேயிலை பசுமைகளை கருமேக மூட்டங்கள் மூடி மறைத்திருக்கின்றன. சாட்டையடியின் எதிரொலி போல் பளிர் என்றொரு மின்னல்!

அவள் கண்களை மூடி விழித்துக் கொண்டாள்.

படபட என்று இடியோசை வானத்தின் குமுறலை எடுத்தியம்புகிறது. அதைத் தொடர்ந்து பேரிரைச்சல். சில் என்ற கூதல் காற்று பளிர் என்று முகத்திலடிக்கிறது.

ஜன்னலை விட்டு மறுபடி அறையின் மையப் பகுதிக்கு வந்தாள். கட்டிலில் வான்மதி கையில் பேப்பருடன் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அவளது முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள்!

“என்ன பலமான யோசனை?” என்று கேட்டபடி தோழி வான்மதியின் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்ட புனிதகலா, அவள் முகத்தைக் கேள்விக்குறியோடு நோக்கினாள். பதிலுக்குச் சிரித்த வான்மதியின் முகம் இருளடைந்து இருந்தது.

“பேப்பர் வாசித்தேன்.... எங்கட ஊரில் ஒரே செல்லடி..... இராண வமும், போராளிகளும் கடுமையான மோதல்.... பொதுசனமும் நிறையச் செத்துப் போச்சாம்.... சனம் எல்லாம் இடம் பெயருதாம்..... அதுதான் யோசனையாயிருக்கடி.....” வான்மதி நெடுமுச்செறிந்தாள்.

அந்தக் குரலில் அழுத்திக் குமுறும் துயரம், புனிதகலாவின் உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. அவளின் அந்தரமான நிலையைப் புரிந்து கொண்டு இரக்கத்தோடு அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள். பின்னர் அவளைச் சமாதானப்படுத்துவது போல, “உன்னுடைய குடும்பத்தவ ருக்கு எதுவும் நடந்திருக்காது....” என்று ஆறுதல் சொன்னாள்.

வான்மதியும், புனிதகலாவும் கொட்டகலை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் பயிலும் ஆசிரியைகள். வான்மதி கிழக்கு மாகாணம் தோப்பூரிலிருந்தும், புனிதகலா பதுளை மாவட்டத் தேயி லைத் தோட்டப் பகுதியிலிருந்தும் வந்தவர்கள். ஒரே அறையில் தங்கியி ருந்து பயில்கிறார்கள். இருவருடைய ஈடுபாடுகள், சபாவங்கள் ஒத்ததாக இருந்ததால் இருவருமே விரைவில் நல்ல நண்பிகளாகிவிட்டனர்.

மழை இன்னமும் பெய்து கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி இடி முழங்கும் போதெல்லாம் ஒருவித பயத்தோடு சிலிர்த்துக் கொண்டாள் புனிதகலா. புனிதகலா இடி முழக்கத்திற்குப் பயப்படுவதைப் பார்த்து வான்மதிக்குச் சிரிப்பாக இருக்கும். தினமும் ஷெல் வீச்சுக்களுக்கும், குண்டுமாரிக ளுக்கும் இடையில் வாழ்ந்து வந்ததால் வான்மதிக்கு இடிஓசை பழக்கப்பட்டு விட்டது.

“மதி..... யோசிக்காத..... கடவுள் கைவிடமாட்டார். எல்லோரும் சுகமாக எங்கேயாவது இருப்பினம்....”

வான்மதி விரக்தியோடு சிரித்தாள். “கடவுள் எங்களைக் கைவிட்டு விட்டார்..... இல்லாவிட்டால் முல்லைத்தீவில் அறுபத்தியொரு பள்ளிக்கூடப் பிள்ளையளை விமானம் குண்டு வீசிக் கொன்றபோதும், நூற்றுக்கணக்கான பிள்ளைகள் காயமடைந்த போதும், கடவுள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தவர்? இந்த முப்பது வருசத்திலை எத்தனை உயிர்கள் அநியாயமாகப் பலியாகியிருக்கு. 1977 இலை தொடங்கிய இன அழிப்பு 1983இலை உக்கிரமடைந்து அதுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து தமிழினம் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கு.... இதுக்கு ஒரு முடிவேயில்லை..... பொடியளும் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடியிராவிட்டால்

இப்ப முழுத் தமிழருமே அழிஞ்சிருப்பம்.” கவலை ததும்பக் கூறிய வான்மதியின் கண்கள் பனித்திருந்தன. அவளுக்கு எப்படித்தான் ஆறுதல் கூறுவதென்று தெரியாமல், கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தவளைக் கனிவோடு நோக்கினாள் புனிதகலா.

“வா மதி..... சாப்பிடுவம்..... யோசிச்சு என்ன செய்யிறது?”

“எனக்குப் பசிக்கேல்லை கலா..... நீ சாப்பிடு..... அம்மா, அப்பா, அக்கா, தம்பி, தங்கச்சி எல்லாம் எப்பிடயிருக்கினமோ தெரியாது. எங்கே யாவது பாதுகாப்பாக இருந்தாலும் கூடச் சாப்பிட ஒண்டுமில்லாமல் பட்டினியாகத் தானிருப்பினம்..... முந்தியொரு முறையும் நாங்கள் இடம் பெயர்ந்து ஓடிக் காட்டுக்குள்ள சாப்பாடு, தண்ணியில்லாமல் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டனாங்கள். பிறகு நடந்து வந்து மூன்றாம் நாள் தான் வாழைச் சேனைப் பக்கத்தில மிதந்தனாங்கள்.....” அவளது குரல் தளதளத்தது. அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் வான்மதி சரியாக சாப்பிடவேயில்லை. ஒரே வீட்டு நினைவிலேயே இருந்தாள். இதற்கிடையல் கலாசாலை விடுமுறைக்காக மூடப்படவே, எங்கே போவது என்று புரியாமல் தத்தளித்தாள் வான்மதி.

“மதி.... இந்த விடுமுறைக்கு என்னோடு வந்து எங்கட ஸ்டேட்டிஸை தங்கலாம்.... மனதுக்கும் ஆறுதலாக இருக்கும்” புனிதகலாவின் அழைப்பை ஒரு கணம் மறுத்தாலும், பின்னர் அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை வான்மதிக்கு.

மறுநாள் காலை உடரட்டமெனிக்கே புகையிரதம் மூலம் பதுளை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். வழியெங்கும் பச்சைப் பசேலென செழித்திருந்த மலைத் தொடர்களைப் பார்த்தபடி பயணித்த போது வான்மதிக்கு மனம் சற்று ஆறுதலடைவது போலிருந்தது. நக்கிள்ஸின் மலைத் தொடர்களை ரசித்தபடி பயணித்த போது, இவ்வளவு ரம்யமான ஒரு தேசம் அநாவசிய யுத்தத்தால் எவ்வளவு சீரழிந்து போகிறது என நினைத்துக் கொண்டாள். ஓடி மறையும் மலைகளும், பள்ளத்தாக்குகளும், நீர்வீழ்ச்சிகளும் அவளது மனதிலிருந்த துயரை மெல்ல மெல்ல ஓடி ஒளிய வைத்தன. இதயத்தில் குளிரூட்டும் இத்தொடர்களின் இயற்கை அழகின் விந்தைகளைப் பார்த்த போது, இந்த யுத்தம் எங்களை எவ்வளவு அந்நியப்படுத்தி வைத்துவிட்டதென உணர்ந்தாள்.

திடீரென்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்ட வான்மதியைக் கேள்விக்க

குறியோடு நோக்கினாள் புனிதகலா. “இப்ப உன்னுடைய முகத்தில் தெரியுற அமைதியைப் பார்க்க எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கு. என்ன திடீரென்று சிரிப்பு....?”

“உனக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமோ? நான் ரயிலில் ஏறினது கொட்டகலைக்கு வரும் போதுதான். அதற்கு முதல் ரயிலை படங்களிலை தான் பார்த்தனான்....” இப்போது குதூகலமாக உரையாடலில் கலந்து கொண்டாள் வான்மதி. புனிதகலா நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“உனக்கு ரயிலைத் தெரியாமல் இருந்தது போல எனக்குக் கடலை இன்று வரையிலை தெரியாது. இந்த நாட்டில் தமிழ் மக்கள் என்றிருக்கிற எங்களுக்கிடையில் அதிக தொடுசல் இல்லாமல் போச்சு.”

“உண்மைதான் கலா.... எங்கட அப்பா சொல்லுவார்..... உங்களைத் தோட்டக்காட்டார் எண்டு!.....அந்த நாளையில மலையகத் தமிழரை எங்களுக்கு கூலிகளாகவும், சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளிகளாகவும், வீட்டு வேலைக்காரர் சிறுமிகளாகவும் தான் தெரியும்.... இப்ப கல்வியில் முன்னேறி உன்னைப் போல ரீச்சராக எல்லாம் வருகினம். இதைப் பார்க்க எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்குத் தெரியுமா?”

“ஆமா மதி.... முந்தி எங்கட ஆக்கள் படிக்கிறதைப் பற்றி நினைக்க வில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாகக் கூலித் தொழிலாளர்களாக மலையில் வேலை செய்யுறதை விட வேற எதுவும் யோசிக்கல. மலையகத்தில தோட்டப்புறங்களிலை ஆரம்பப் பாடசாலைகள் தான் இருந்திச்சு.... அதுக்கு மேல படிக்கணுமின்னா நகருக்குத் தான் போக வேணும். எங்களிட்ட பணவசதியும் இருக்கல.... போக்குவரத்து வசதிகளும் இருக்கல. இப்பத்தான் விழிப்படைஞ்சு வாறம்....”

“கலா..... யுத்தக் கொடுமையினால் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கடல் அகதியாக எங்கட ஆக்கள் போறதைப் பார்க்க எனக்கு, எங்கட அப்பா மலையகத் தமிழரை அந்த நாளில கள்ளத்தோணியெண்டு எங்கட ஆக்கள் சொல்லுறதாகக் கூறினது தான் ஞாபகத்துக்கு வருகுது... அந்தக் காலத்தில் வேலை தேடிக் கடல் கடந்து இங்க வந்த உங்களைக் கள்ளத்தோணி என்று கூப்பிட்டம்.... இப்ப நாங்களே கள்ளத்தோணியாக கடல் கடந்து இந்தியாவுக்குப் போகிறம்.... காலம் செய்ற கோலத்தைப் பார் கலா....”

கவலைகள் மறந்து பயணித்து மாலையில் புனிதகலாவின் எஸ்டேட்

வீட்டை அடைந்தனர். மலையக மக்களின் கடின வாழ்க்கை முறையைப் பார்த்தபோது வான்மதிக்கு கவலையாக இருந்தது. உழைத்து உழைத்து உரமேறிவிட்ட அவர்களது கரிய நிறம் இப்போது அவளுக்கு அழகாகத்தானிருந்தது.

புனிதகலாவின் வீடு சிறியது தான். எனினும் அவர்களது உள்ளம் மிகப் பரந்ததாக இருந்ததை அவளை அவர்கள் வரவேற்று உபசரித்த திலிருந்து உணர்ந்தாள் வான்மதி. வான்மதியுடன் புனிதகலாவின் அம்மாவும், சகோதரிகளும் கதைக்க ஆரம்பித்ததில் இருந்தது இயல்பாகப் பழகினர். அம்மா வகை வகையாகச் சமைத்துத் தந்தார்.

காலையில் குளிப்பதற்கு பீலிக்கரைக்குத் தான் செல்ல வேண்டும். வான்மதிக்கு இது சற்றுப் புதுமையாகவும், கூச்சமாகவும் இருந்தது. எனினும் விரைவிலேயே அந்தப் பீலிக்கரை அவளுக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. கற்பாறைகளுக்கு இடையால் ஓடிவரும் தண்ணீரைப் படடைகளால் இணைத்மு ஓடும் தண்ணீர் அணை கட்டப்பட்டு, தண்ணீர் பைப்பில் வருவது போல விழுந்து கொண்டேயிருக்கும். தண்ணீர் விழும் இடத்திலும் அதைச் சுற்றியும் சிறு சிறு பாறைகள் இருந்தன. சுற்றுப் புறப் பசுமை நிறைந்த மரங்களும் கண்ணுக்கு ரம்மியமாக இருந்தது. குளிப்பது, தண்ணீர் எடுப்பது, உடுப்புத் துவைப்பது என அந்தப் பீலிக்கரை கலகலப்பாக இருக்கும். அந்தப் பாறைகளில் அமர்ந்திருந்து நேரம் போவது தெரியாமலேயே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

முதலில் குளிர்நீரில் குளிப்பதென்றால் வான்மதிக்குப் பயமாக இருந்தது. பழக்கப்பட்ட பின்னர், வெண் நூரைகளாக வந்து விழும் அந்தப் பீலி நீரில் தலையைக் கொடுத்துக் கொண்டே ஆசை தீரக் குளிப்பாள். போதும் போதும் என்று தோழி அழைத்தாலும் கேட்கமாட்டாள்.

“கொஞ்சம் பொறடி கலா.... இன்னும் கொஞ்ச நேரம் குளிச்சிட்டு வாறனடி...”

“குளிரடிக்கப் போகுது.....”

திரும்பி வர மனமின்றியே வான்மதி குளித்து முடித்தவள் தோழியுடன் சேர்ந்து தேயிலைத் தோட்டத்தையும், தேயிலை தொழிற்சாலையையும், சிற்றருவியையும் சென்று பார்த்து ரசித்தாள். ‘சலசல’ என வளைந்தோடி வரும் ஆற்றையும், அதனிடையேயுள்ள மணந்திட்டினை

யும், கரையோர மரங்களிலிருந்து பறந்தோடும் பறவைகளையும் வான்மதிக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது.

ஊர் பற்றிய நினைவுகள் இடைக்கிடை வந்தாலும், அந்தக் கவலைகள் தெரியாமல் மலையின் இயற்கை எழில் அவளை ஆக்கிரமித்திருந்தது. பெற்றோர் சகோதரர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்காது என அவளது மனது மீண்டும் மீண்டும் சொல்லி அவளைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தது.

அன்றிரவு புனிதகலாவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது காதல் பற்றிய உரையாடலில் இறங்கினாள் வான்மதி.

“உனக்கு யாரிலையாவது விருப்பம் இருக்காடி?” வான்மதியின் கேள்வியில் புனிதகலாவின் கன்னத்தில் குழி விழுந்தது.

“என்னுடைய முறை மச்சானை விரும்பினேன். அவர் கொழும்பில் ஒரு மருந்துக் கடையில் வேலை செய்தவர்....” கூறும் போதே புனிதகலாவின் கண்கள் கலங்கின.

“ஒரு நாள் பொலிஸும் ஆமியும் வந்து புலிச் சந்தேகநபர் என்று கைது செய்து கொண்டு போனார்கள்.... அவருக்கு வடக்குக் கிழக்கே தெரியாது.... மலையகத்தவராக இருந்தாலும் தமிழர் என்ற ஒரே காரணமும், இளவயதும் தான் காரணம்.... இன்னும் பூசா சிறையிலை.....ம்.... எப்ப விடுதலையாவாரோ?”

புனிதகலாவை அனுதாபத்தோடு நோக்கிய வான்மதி “கவலைப்படாதே கலா.... வீட்டுக்கு வீடு வாசல் படி.... என்னுடையவர் என்னைவிட மண் பெரிசு என்று போராடப் போயிட்டார்.... எப்பவும் எதுவும் நடக்கலாம்....” கவலையுடன் சிரித்தாள்.

லீவு முடிந்து கொட்டகலைக்குத் திரும்பிய வான்மதிக்கு ஓரளவு ஆறுதலளிக்கும் தகவல் காத்திருந்தது. வான்மதியின் குடும்பத்தவர் சுகமாக, அகதியாக இந்தியா சென்றுள்ளதாகக் கலாசாலைக்குக் கடிதம் வந்திருந்தது. உயிர் தப்பியதே போதும் என்ற நிம்மதி வான்மதிக்கு.

“கள்ளத்தோணி....” என்று சிரித்தபடி கண்சிமிட்டினாள் புனிதகலா.

“போடி கள்ளி” என்றபடி செல்லமாகக் கையை ஓங்கினாள் வான்மதி.

-சுடர்ஒளி-2006

முறை இயங்கும் விமானங்கள்

கட்டுநாயக்கா விமானநிலையம் நெருங்கிவிட்டதாகவும் இன்னும் சில நிமிடங்களில் தரையிறங்கப் போவதாகவும் விமானப் பணிப்பெண் ஒலிபெருக்கி மூலம் அறிவித்தாள். பாதுகாப்பு 'பெல்'டை மார்க்பைச் சுற்றி அணிந்து கொண்டபோது என்னை அறியாமலேயே மனதில் பயம் கவ்விக் கொண்டது. அண்மையில் விமான நிலையப் பகுதியிலுள்ள விமானப்படையினரின் முகாம், தீவிரவாதிகளின் தாக்குதலுக்கு உள்ளான செய்தியின் நினைவுகள் ஏற்படுத்திய பயம்தான் காரணம்.

கடந்த மூன்று ஆண்டுகள் குவைத் நாட்டில் பணிப் பெண்ணாகப் பணியாற்றிவிட்டு, மனச்சுமைகளுடனும் இறுதி நேரத்தி கிடைத்த பணம் மற்றும் பொருள்களுடனும் தாய்மண்ணிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

விமானம் தாளப் பறந்து ஓடுபாதையில் ஓடி நின்ற போது சிறு குலுக்கல் தெரிந்தது. நான் பயந்தது போலன்றி விமான நிலையம் அமைதியாக இருந்தது. விமானத்திலிருந்து இறங்கிச் சுங்கப் பரிசோதனையை முடித்துக் கொண்டு சிறு இலஞ்சத்தையும் தாரை வார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தேன். வந்தவர்களை வரவேற்க பலரும் கூடியிருந்தனர்.

எனது கண்களை நாலாபுறமும் சுழலவிட்டேன். எனது கணவரின் தலைக் கறுப்பு எங்கும் தெரியவில்லை. ஒருபக்கதிலிருந்து மறுமுனை வரை தேடினேன். இல்லை. மனதில் ஏமாற்றமும் கோபமும் ஒருவித பயமும் எட்டிப்பார்த்தன. 'சீ இந்த மனுசன் எங்கே போச்சுது?... ஏன் வரவில்லை. நேற்றுக் கூடத் தொலைபேசியில் சொல்லியிருந்தேனே!ம்.... பொறுப்பில்லாத மனுசன்.'

இவர் பொறுப்பாக உழைத்துக் குடும்பத்தைப் பார்த்திருந்தால் நான் ஏன் வெளிநாடு போய் இவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்க வேண்டும்? காதலித்த போது கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருந்த கெட்ட குணங்க ளெல்லாம் திருமணத்தின் பின்னர் அரங்கிற்கு வந்த போது ஏமாற்றத் தில் குறுகிப் போனேன். தனியார் போக்குவரத்து பஸ் ஒன்றில் நடத்து நராக இருந்தவரை பயணங்களின் போது சந்தித்தேன். வசீகரமாகவும் வாட்டசாட்டமாகவும் இருந்தார். பஸ்ஸில் அடிக்கடி சந்தித்துப் பழக நேரிட்ட போது பருவ உந்துதலில் அது காதலாக மலர்ந்தது. பெற்றோ ரின் எதிர்ப்பையும் புறந்தள்ளி அவரைக் கைப்பிடித்தேன்.

எனது அவசர முடிவு தப்பானது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அதிக காலம் தேவைப்படவில்லை. மோகம் முப்பது நாள், ஆசை அறுபது நாள் என்ற எல்லையைத் தாண்ட முன்னரே இவரது சுயரூபம் வெளிப்பட்டது. நன்றாகக் குடிவகை பாவிப்பார். சிகரெட் பாவனைக்கும் குறைவில்லை. இது போதாதென்று வேலைக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லை. மலை போல் உயர்ந்து விட்ட வாழ்க்கைச் செலவைச் சமாளிக்க முடியாது திணறிய போது அன்பாக எடுத்துரைத்து அவரைத் திருத்த முயன்றேன். அவர் கேட்கவில்லை. புத்தி சொல்லும் என்னோடு சண்டைக்கு வந்தார். நானும் பொறுமையுடன் கடவுளை வேண்டியபடி அவரைத் திருத்த முயன்று தோற்றுப் போய் சலிப்புற்றேன். கடன்காரர்கள் நெருக்கினார் கள். அடுத்தடுத்து இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். பணத் தேவையும் அதிகரித்தது. நானும் வீட்டில் தையல் வேலை, கோழி, ஆடு, மாடு வளர்ப்பு என்று உழைத்துச் சிரமப்பட்டு சில வருடங்களை ஓட்டினேன். பிள்ளைகளும் வளர்த்து படிக்கத் தொடங்கியதும் செலவுகள் இன்னமும் அதிகரித்தமையினால் கடன்பழு அதிகரித்தது. சில சமயங்கள் இவர் என்னிடமிருந்தும் பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு போய்க் குடிப்பார். மறுத்தால் சண்டை! பலநாட்கள் அடிதடியில் முடியும். ஆணாதிக்க

சமுதாயத்தின் பாரம்பரியக் கட்டமைப்பில் சீரழிந்து சொல்லொணா வேதனைகளைத் தினமும் அனுபவித்தேன். பிள்ளைகளும் பயந்து பயந்து வளர்ந்தனர். அவர்களது உளப் பாதிப்பினால் அவர்களுடைய விருத்தியும் பாதிக்குள்ளானது.

இந்த நிலையில் குடும்பத்தை அதிலிருந்து மீட்டு வாழ்க்கை ஓடத்தை செலுத்த வழிதேடினேன். எமது கிராமத்தைச் சேர்ந்த சில பெண்கள் அரபுநாடுகளுக்கு வீட்டுப் பணிப் பெண்களாகச் சென்று கணிசமாக உழைத்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது மனதிலும் ஆசை தொட்டது. இவரிடம் கேட்டேன். மறுக்கவில்லை. எனினும், என்னைப் பிரிந்திருப்பதில் தான் கவலை என்று கண்கலங்கினார். எவ்வளவுதான் பொறுப்பற்றவராக இருந்தாலும் சமயங்களில் இவர் காட்டும் அன்பு என் பெண் மனதை இளக வைத்துவிடும்.

அம்மா அண்ணாவின் குடும்பத்தோடு இருந்தார். அண்ணாவுடன் கதைத்து அவ்வை என்னுடன் அழைத்துப் பிள்ளைகளை அவவுடைய பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாக குவைத் புறப்பட்டேன். அதிஷ்டவசமாக நான் முகவர்களால் ஏமாற்றப்படவில்லை. குவைத் சென்று ஓர் அராபியர் வீட்டில் பணிப்பெண்ணாக வேலை செய்தேன். குவைத் சென்ற பின்னர் தான் பணிப்பெண்ணாக வேலை செய்வதில்லுள்ள கஷ்டம் புரிந்தது. அளவுக்கு மிஞ்விட வேலைகள். எஜமானிகள் இராட்சசிகளாக இருந்தார்கள். அத்தோடு வேறு விதமான தொல்லைகளையும் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும் குடும்பத்தின் உயர்வுக்காக அனைத்தையும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்துக் கொண்டேன்.

விமானநிலையத்தில் இன்னொரு விமானம் வந்திறங்கவே சற்று சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே ஒலிபெருக்கு மூலம் அழைத்தும் என் கணவர் வராதமையினால் என்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது பயணிகள் வருகையின் சலசலப்பில் நினைவுகள் அறுபட மீண்டும் எழுந்து வந்து கணவரின் முகத்தைத் தேடினேன். இல்லை. மனதில் சோர்வும் எரிச்சலும் ஏற்பட்டன.

நான் நீண்ட நேரம் தரித்து நிற்பதையும் தவித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்ணுற்ற ஒருவன் எனதருகே வந்தான். “என்ன யோசிக்கிறி

யள்? எங்கே போக வேணும்? ஆட்டோவில் போவமா?... சென்றிக்கு அங்காலை நிற்குது..... வாரியளா?" என்று கேட்டான். முன்பின் தெரியாத புதியவன். அதுவும் ஆண். மனதில் நம்பிக்கையீனமும் பயமும் தோன்றியது. "இவர் வருவார்.... வான் கொண்டு வருவார்...." என்று பதிலளித்தேன்.

இரவு நேரம் இல்லாவிட்டால் பஸ்ஸில் சென்று, கொழும்பில் தெரிந்தவர்கள் வீட்டில் தங்கி, பின்னர் பயணத்தைத் தொடரலாம். மனதிலும் இருள் கவ்வியது.

நான் ஏன் எல்லாத்தையும் உதறிப் போட்டு வெளிநாடு போனனான்? அதுவும் தனிய.... அந்த நாளையில படிக்கிற காலத்தில டவுனுக்குப் போய் வாறதெண்டாலும் அப்பா தனிய விடமாட்டார். அண்ணா அல்லது அவர் தான் சைக்கிளிலே ஏத்திக் கொண்டு போவினம். எப்படியெல்லாம் கண்டிப்புடன் செல்லமாகப் பக்குவமாக பாதுகாப்பாக அம்மா வளர்த்தவ.... நினைக்கும் போதே நெஞ்சு பொருமுகிறது..... நான் எனது பிள்ளையளை பக்கத்தில் இருந்து வழி நடத்தாமல் வேலைக்காக வெளி நாட்டுக்கு வந்திட்டன்..... ஆனா எனக்கு வந்தவர் இன்னும் பொறுப்பில்லாமல்.... ம்..... என்னுடைய எல்லா உணர்வுகளும் நம்பிக்கைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் பொய்யாகி வெறும் கனவாகிப் போகும் போது வாழ்க்கை வெறுத்துப் போகிறது. மனநிறைவும் சந்தோஷமும் கிடைக்கும் என்றால் அதற்காக எவ்வளவு கடின வேலைகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளலாம்..... ஆனால்.....

எத்தனையோ பேரைக் கூட்டிச் செல்ல வந்தவர்கள் அவர்களைக் கட்டியணைத்து வரவேற்றுக் கூட்டிச் செல்லும் போது மனது கனக்கிறது. இல்வாழ்வின் இடைவெளிகள், இடருறுத்தல்களால் நீளநீள மனம் மெளனத்துள் அமுதமுது வெதும்பியிருந்த நாட்கள் எத்தனை? மலராக வாழ்வில் நுழைந்தவர், முள்ளாக முகம் காட்டி மனதைத் தைத்த போது மெல்ல மெல்ல உடைந்து போனேன். இளமையில் முகிழ்த்த காதல் என்பது வெறும் கானல் நீரோ? இல்வாழ்வில் மறுபடியும் அதைத் தேடித் தேடி அமுதேன். அமுதமுது தேடினேன். அவை உலர்ந்து பழுத்து வீழ்ந்து சருகாகி உக்கித் தீயில் வெந்து கருகி..... ஓ என்னால் மட்டும் ஏன் காதலை மறந்து அவரை வெறுக்க முடியவில்லை. பெண்மனம் என்பது இதுதானோ?

காதலர், கணவர் என்ற அன்பு எல்லாவற்றையும் மறந்து மன்னிக்க வைத்ததா? அல்லது அனைத்தையும் மறைத்துவிட்டதா? எல்லா நினைவுகளும் ஆற்றில் எறிந்த கல்போல அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அந்நினைவின் உறுத்தல்கள் எப்போதாவது மேலெழும்போது நான் கலங்கிப் போவேன். எனது கண்ணீர் எல்லாம் என் தலையணைக்குத் தான் தெரியும். கடந்த காலங்கள் என்னைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறதா? அல்லது நான் அதைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறேனோ?..... சிரித்தும் பேசியும் களித்த வாழ்க்கை நாட்கள் ஒடுங்கி, வாழ்வின் வசந்தங்கள் கேள்விக்குறியாகின. மனதின் அடையாளங்களை மறைத்து, முகத்தில் புன்னகையை அப்பியவளாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சூழலை விட்டு வெளியேறி குவைத் புறப்பட்டபோது என் மனதில் ஏதோ ஒரு விடுதலை உணர்வு பிள்ளைகளின் பிரிவுக் கவலை மத்தியிலும் தோன்றியது.

ஆனால், குவைத் வந்ததும் தான் தெரிந்தது, சிங்கத்தின் வாயில் இருந்து தப்பி இன்னொரு சிங்கத்தின் குகைக்கு வந்து விட்ட நிலைமை. ஊரில் வீட்டில் ஆண் சிங்கத்திற்குப் பதிலாக இங்கு பெண் சிங்கம். வீட்டின் சொந்தக்காரி அராபியப் பெண். மனிதாபிமானம் சிறிதுமற்றவளாக இருந்தாள். எங்கள் வேலைக்காரர் சிறார்கள், கொழும்பு வீடுகளில் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களைப் போல் பலமடங்கு கஷ்டங்கள்.

நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது எனது அருகில் இன்னொரு பெண் வந்து புன்னகைத்தாள். நிமிர்ந்து நோக்கினேன். அவளும் மத்திய கிழக்கிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. நானும் சிரித்தேன். சிங்களமொழியில் என்னோடு உரையாடினாள். நான் கொட்டகலையில் பிறந்து வளர்ந்ததால் சிங்களம் நன்றாகத் தெரியும். அவளும் என்னைப் போலவே அழைத்துச் செல்ல யாரும் வராதமையினால் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விமான நிலையக் காரில் செல்லலாம். கட்டணம் அதிகம் என்பதால் தயங்கினோம். இதற்கிடையில் முதலில் என்னிடம் வந்து விசாரித்த ஆட்டோசாரதியும் இன்னொருவரும் எமதருகே வந்தார்கள். தாம் அதிக கட்டணம் அறிவிடமாட்டோம் என்று கூறினர். சிங்களப் பெண் நுகேகொடையைச் சேர்ந்தவள். இருவரும் நுகேகொடைக்குச் சென்ற

இரவு அவளது வீட்டில் தங்கிவிட்டு மறுநாள் நான் கொட்டகலைக்குச் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்தோம். மனதில் ஆட்டோ சாரதி பற்றிச் சிறுபயம் இருந்தாலும் அவளது முகம் அமைதியாக சாந்தமாக இருந்தமையினால் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

ஆட்டோவில் ஏறிப் புறப்பட்டோம். சாரதியின் சினேகிதனும் கூட வந்தான். ஆட்டோ நீர்கொழுப்பு- கொழுப்பு வீதியை நெருங்கியபோது நின்றுவிட்டது. சாரதி ஸ்ராட் செய்ய முயற்சித்தான். அசையவில்லை. எனது மனதில் சிறிது பயம் கவ்வியது. பாசாங்கு பண்ணுகிறார்களோ?

நாம் பயந்தது போலவே நடந்துவிட்டது. எம்மை இறங்கச் சொல்லி விட்டு கையிலிருந்த முக்கியமான சிறுபைகளையும் பறித்துக் கொண்டு ஆட்டோ மறைந்தது. கத்தியைக் காட்டியபடியால் என்னால் போராட முடியவில்லை. எனினும், சிங்களப் பெண் சிறிது போராடித் தோற்றுத் தரையில் வீழ்த்தப்பட்டாள். பதட்டத்திலும் பயத்திலும் நாம் ஆட்டோவின் இலக்கத்தைக் கூட கவனிக்க முடியவில்லை. நாம் வாங்கி வந்த பொருட்கள், நகைகள், கடைசி நேரம் கிடைத்த தொகைப் பணம் யாவுமே ஒரு நொடியில் பறி போய்விட்டன. சிங்களப் பெண் வாய்விட்டே கதறினாள். எனக்கு நெஞ்சு விறைத்து, உடல் படபடத்தது, கண்கள் பெருக்கெடுத்தன. மீண்டும் விமான நிலையம் வரை நடந்து சென்று எமக்கு ஏற்பட்டு விட்ட அவலத்தைக் கூறினோம். விமான நிலையப் பொலிஸார் எமது முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்தனர். “முட்டாள்தனமாக நடந்திருக்கிறீர்களே.....” என அனுதாபத்துடன் கூறினார்கள். “நம்பர் கூட இல்லை..... இனிப் பிடிப்பது கஷ்டம். வீதித் தடை பொலிஸுக்குத் தகவல் கொடுக்கிறோம். உங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் கிடைக்கும்....” என்றார்.

பணம் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக வெளிநாடு சென்று இத்தனை இன்னல்களை அனுபவித்து, உழைத்த பணத்தைக் கொள்ளையர்களிடம் பறிகொடுத்துவிட்ட வேதனையில் துடிதுடித்தேன். குவைத் புறப்படும் போது கணவரது பெயரிலும் எனது பெயரிலுமாக கூட்டுக் கணக்கு ஒன்றை வாங்கியில் ஆரம்பித்து விட்டு வந்து, மாதா மாதம் பணத்தை அங்கு அனுப்பினேன். மீதியைக் குவைத்திலேயே சேமித்து, இப்பொழுது வரும் போது தான் எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். எல்லாமே பறிபோய் விட்டன.

ஓவ்வொரு டினாரையும் சம்பாதிக்க நான் உழைத்த கடின உழைப்பின் வேதனை இப்போது மனதை அரித்தது. சமையல் வேலை, துணிமூட்டைகளாகச் சலவை செய்யும் வேலை, மாளிகை போன்ற வீட்டைத் தினமும் கூட்டித் துடைத்து மொப் பண்ணி.... கைமூட்டுக்களே தகர்ந்து விடும்! இதற்கிடையில் எஜமானியிடம் வாங்கும் திட்டூதல்கள்..... சிலசமயங்களில் கையில் இருப்பதைக் கூட என்மீது எறிந்து வதைப்பாள்.

ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாத வேலை! நான் சோர்ந்து துவளும் போதெல்லாம் காற்றோடு அடிபட்டுப் போகும் சருகு போல் அரபுக்காரியும் என்னை வதைப்பாள். இல்லாவிட்டால் சின்னச் சின்னத் தவறுகளுக்குக் கூட ஒரு வெறிநாய் போல் என்னைக் குதறுவாளா? எல்லாவற்றையும் குடும்பத்திற்காகப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சகித்துக் கொண்டேன். ஆனால் அதுவும் இன்று விழலுக்கு இறைத்த நீராசி..... கண்ணீர் தான் பெருகுகிறது. வீட்டுக்காரி ஓர் அடிமை போல் தான் என்னை நினைத்திருக்கிறாள். நிலவுக்குப் பயந்து பரதேசம் போன நிலையில் நானிருந்தேன். சரியும் வாழ்க்கையில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிவதற்கு முன்னரே ஒரு மலைப்பாம்பால் விழுங்கப்பட்டு சட்டென்று கீழ் இறங்கியது போன்ற அதல பாதாளச் சரிவு. சிறுவயதில் ஏணியும் பாம்பும் விளையாட்டு விளையாடியது தான் நினைவுக்கு வந்தது. ஜன்னல்களைத் துடைத்தல், கேட்டினைகளை மாற்றிச் சலவை செய்தல், மலசலகூடம் கழுவுதல் எது செய்தாலும் ஒரு மேற்பார்வையாளர் போல் நின்று குறைகாண்பதும் பிழை சொல்வதுமாக இருப்பாள். துடைக்கும் ஈரத்துணியால் அவளைத் தாக்க வேண்டும் போல் மனம் உந்தும். அடக்கிக் கொள்வேன். அப்படி ஏதாவது செய்தால் கையைக் கூட வெட்டிவிடுவார்கள்.

பதில் கிடைக்கும் வரை நிற்கும்படி பொலிஸார் கூறியிருந்தனர். இப்போது பயணிப்பதற்குக் கூடக் கையில் பணம் இல்லை. கணவரும் வரவில்லை. நேற்றுக் கதைத்த போது கூட வழக்கத்திற்கு மாறாக எவ்வளவு அன்பாகக் கதைத்தார். தான் இப்போது ஒரு மாதமாகக் குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டதாகவும் தான் தனது பொறுப்பற்ற தன்மையை உணர்ந்துவிட்டதாகவும் கூறினார். பிள்ளைகளே புத்தி சொல்லுமளவுக்கு தான் பொறுப்பற்றவனாக இருந்ததாகவும் மூத்தவள் அகல்யாவின் கூட்டிக்காட்டலினால் தான் திருந்தியதாகவும் கூறியிருந்தார். கொண்டு வரும் பணத்தில் வீட்டோடு கடை போட எண்ணி இருப்ப

தாகவும் கூறினார். அப்படியெல்லாம் நல்லமாதிரிக் கதைத்தவர் ஏன் வரவில்லை? மனதில் போராட்டம்.

நான் குவைத் சென்ற பின்னர் இவருக்கு சில தகாத உறவுகள் கூட ஏற்பட்டதாக அறிந்து வேதனைப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது அவருக்கு அப்படியான ஒரு தொடர்பும் இல்லை எனவும் அம்மா தொலைபேசியில் அண்மையில் கூறிய போது எவ்வளவு மகிழ்ந்தேன். ஆனால், எனது வாழ்வின் உதயத்தில் மீண்டுமொரு அஸ்தமனமா?

குவைத்தில் நான் மிகுந்த மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் தான் இருந்தேன். நான் வேலை செய்த வீட்டில் பணிபுரிந்த பாகிஸ்தானிய சாரதி பல தடவை என்னுடன் உறவு கொள்ள முயன்றான். நான் அடிபணிய வில்லை. ஒழுக்க வரம்பை மீற நான் விரும்பவில்லை என்பது ஒருபுறம், இப்படியான உறவுகளுக்கு இந்த நாட்டில் மரண தண்டனை என்பது மறு புறமாக என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. வீட்டுச் சொந்தக்காரனும் ஒரு வேடதாரி. மனைவி இருக்கும் வேளையில் என்னைப் பார்ப்பது போல காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். முகத்தை 'உர்' என்று கடுப்பாக வைத்துக் கொள்வான். ஆனால், மனைவி வீட்டில் இல்லாத போது சிரித்து சந்தோஷமாகக் கதைப்பான். அவனது உள் நோக்கம் புரிந்ததால் நானும் அவதானமாக இருந்தேன். எனினும், அவனால் வல்லுறவு புரியப்பட்டேன். வெளியே சொன்னாலும் எனக்குத் தான் ஆபத்து என்பதால் மௌனக் கண்ணீரில் கரைந்தேன்.

எல்லாவற்றையும் இடிதாங்கி போல் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்வின் பிடிப்புகள் மெல்ல நழுவும் போதெல்லாம் என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டு சம்பாத்தியம் என்ற இலக்கை கவரப்பட்டு ஈட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே பொலிஸார் வந்து, ஆட்டோக்காரர் எவரும் சோதனைச் சாவடிகளில் அகப்படவில்லை என்ற தகவலைக் கூறினார். இருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கைத் துளியும் வரண்டுவிட்டது. நேரம் அதிகாலையை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. விடிந்தவுடன் பயணிக்கலாம் கையில் பணம் இல்லை. யாரிடமாவது இரந்து பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டும்.

மறுபடி பொலிஸ்காரர் வந்தார். இம்முறை எனது பெயரைக் கூப்பிட்டு எனது கணவரின் பெயரைச் சொல்லி அவரைத் தெரியுமா? என்று கேட்டார். கணவர் என்று கூறினேன். பதிலேதும் சொல்லாமல் போய் தொலைபேசியில் உரையாடினார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவர் வருவார் என்று மீண்டும் என்னிடம் கூறிய போது இத்தனை கவலை களுக்குள்ளும் முகம் மலர்ந்தது. சோதனைச் சாவாடி ஒன்றில் சந்தேகத்தின் பேரில் தடுத்து வைத்திருந்தார்களாம்.

கணவர் வந்ததும் 'ஓ' என்று அமுதபடி அவரது கைகளைப் பற்றியபடி நடந்த அனைத்தையும் கூறினேன். ஏற்கனவே பொலிஸார் மூலம் அறிந்திருந்த அவர் கலங்கிப் போயிருந்தாலும் என்னைத் தேற்றினார்.

“விதி..... அதை யாராலும் மாற்ற முடியாது சரோ..... அழாதே பலனி ருந்தால் கொள்ளையர்கள் அகப்படுவார்கள்..... விடு..... நான் என்னுடைய பொறுப்பை உணர்ந்திட்டன் சரோ.....” என்று தேற்றினார். சிங்களச் சகோதரியையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டோம். தொலைவில் சூரியன் உதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

-சுடர்ஓளி-2007

வேண்டே பயிற்ச மேய்நாள்...

வேர்க்க விறுவிறுக்க யாரோ லயத்தை நோக்கி விரைந்து வருவது, நாய்க்குச் சோறு வைத்துக் கொண்டிருந்த மாரியாயிக்குத் தெரிந்தது. ஒரே மூச்சில் சாப்பிட்டு முடித்த நாய், ரோட்டை விட்டு ஏற்றத்தில் விரைந்து வருபவரை நோக்கிக் குரைத்தது.

‘யாரது.....? ஆறுமுகத்தோட மகன் சிவலிங்கம் இல்லை.....’ அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவளருகில் வந்து விட்டான். நாய், குரைப்பைக் குறைத்துப் பின்வாங்கியது.

“ஆத்தா..... நம்ம சந்திரசேகரன்”- அவன் குரல் ஏதோ அசாதாரணமாகப் பட்டது மாரியாயிக்கு. பதற்றத்துடன், “ஏன்டா முழுங்கிறே என்னன்னு சொல்லித் தொலையேண்டா....” என்றாள்.

சிவலிங்கத்துக்கு மூச்சிரைத்தது. வியர்வையைச் சாரத் தலைப்பினால் துடைத்துவிட்டு, “நம்ம சந்திரசேகரனை பொலிஸில பிடிச்சிக்கிட்டு போயிட்டாங்க ஆத்தா.....”

பெற்ற பாசம் துடித்தது. “எதுக்குப்பா? என்ன குத்தம் பண்ணினான் எம் மவன்.....? ஐயோ பாவி, உடம்பெல்லாம் பதறுதுதடா.....”

“உம் புருசன் முனியாண்டி மாமா இருக்கிறாரில்ல.....” மீண்டும் மூச்சிரைக்க, திக்குவாய் போல இடை நிறுத்தினான் சிவலிங்கம்.

“ஆமாம்.... அந்தக் குடிகாரனுக்கு என்ன ஆச்சு? என்ன பண்ணினான் என் பிள்ளய?”

“பெத்த அப்பனையே கவ்வாத்துக் கத்தியால் வெட்டிக் கொலை செஞ்சிருக்கிறான் உம் பிள்ள சந்திரசேகரன்...”

சிவலிங்கம் சொல்லி முடிய முன்னே மாரியாயி ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“ஐயோ என்ர மவராசனே..... என்ன பண்ணினேன்னு இப்படிச் செஞ்சான்?” தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்துக் கொண்டாள்.

போட்டது போட்டபடியே தலைவிரி கோலமாக என்னென்னவோ சொல்லி அமுது குளறியபடி அவள் ஓடுவதைப் பார்த்த அவள் நாயும் அவள் பின்னால் ஓடியது.

சம்பவம் நடந்த மலை இறக்கத்தை அடைந்த மாரியாயிடம், “உன் புருஷன்..... ஊரை எல்லாம் கூட்டிக் கொடுத்தவன்.... சீ..... கேவலம் இப்படியும் செய்வானா?..... உன் மவன் செஞ்சது சரிதான்” என்று கூறினார் வேலுக் கிழவர்.

மரத்தால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தது போல் “ஐயோ கடவுளே..... என்ன கொடுமை!” எனக் கதறினாள் மாரியாயி.

ஓ..... காவேரியைப் படிக்க வைத்து ஆசிரியையாக்க வேண்டுமென அண்ணன் சந்திரசேகரன் கண்ட கனவுகள்..... சின்னஞ்சிறு பராயத்து நிகழ்வுகள்..... நினைவுகள்.....

வானம் இன்னும் இருட்டாகத் தானிருந்தது. கனத்த மழை பெய்து இப்போதுதான் ஓய்ந்திருந்தது. நனைந்திருந்த மரத்தில் இருந்த காகம் உடலைச் சிலுப்பிவிட்டு கத்திய பின் பறந்து போனது. காவேரிக்கு

அந்தக் காலைப் பொழுதில் எல்லாமே அழகாகவும், அமைதியாகவும் இருக்கும் பிரமையில் பார்வையைப் படரவிட்டாள்.

“என்ன பாடுபட்டாவது காவேரியைப் படிக்க வைப்பேன்.....” இரவு அம்மாவிடம் அண்ணன் கூறிய வார்த்தைகள் தேனாக இனித்தன. வரண்ட நிலப்பரப்பில் குளிர்ந்த காற்றின் வீச்சைக் கண்டதால் தளர்வு கண்ட மனம் இளகிச் சந்தோஷத்தில் துடித்தது. இனம் கண்டு கொள்ள முடியாத ஆனந்த அலையான உணர்வுடன், மலையடிவார கல்லூரியில் கால் பதிக்கும் கனவில் மிதந்தாள் காவேரி.

“பெட்டச்சிக்குப் படிப்பு எதுக்கு? நாலெழுத்து எழுத வாசிக்கத் தெரிஞ்சாப் போதாதா?”

“இருக்கிற கஷ்டத்தில் இது வேற தேவையா?..... படிப்பு செலவுன்னா சும்மாவா?”

“தோட்டப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு பொம்பளைப் பிள்ளைகளுக்குக் காணும்..... வீட்டில் நின்று குழந்தையப் பார்க்கலாம்.....”

“வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பினா நாலு காசு கிடைக்கும். கொழும்பில் ஒரு வீட்டுக்கு அனுப்பலாம்.....”

அவள் ஐந்தாம் ஆண்டு சித்தியடைந்தவுடனேயே இத்தனை விமர்சனங்கள் வீட்டிலும் வெளியிலுமாய்! காவேரிக்கு என்னவோ படிக்க வேணும் என்று ஆசை..... எனவே அவளுக்கு இப்படியானவர்கள் மீது சீற்றம் ஏற்படும். தையல் ஊசி நூல் கொண்டு இப்படியானவர்களின் உதடுகள் இரண்டையும் தைத்து எல்லோரையும் மௌனத்தில் திணிக்க வேண்டுமென்ற வெறி அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்திலே தோன்றியது.

நல்ல வேளை, அண்ணன் சந்திரசேகரன் அவளுக்கு வக்காலத்து வாங்கி அனைவரின் வாயையும் கூரிய ஊசி இன்றியே மௌனமாக்கி விட்டான்.

அண்ணனுக்குப் பதினெட்டு வயது தான். குடியே கதியென்று குறுகிப் போய்விட்ட அப்பாவால் குடும்பத்துக்கு எதுவித பலனும் இல்லையென்ற நிலையில் அண்ணன் சந்திரசேகரன் பாதியிலே படிப்பை முடித்து, குடும்பத்திற்காய் அம்மாவுடன் சேர்ந்து சிலுவை சுமக்கிறான். மலை

யிலே வேலைக்குப் பதிய வயது வர முன்னரே, மலையடிவார சிங்கள வரொருவரின் கடையிலே சிறுவர் சமவாயம் குறித்த வயதுக்கு முன்னரே சிப்பந்தியாகிவிட்டான். மாரியாயியும் மலையிலே கொழுந்தெடுத்து மாடாய் உழைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டின் செலவுக்கு முக்கிய வருவாய் அண்ணனிடம் இருந்து என்பதால் இங்கு அவன் வைத்ததே சட்டம். அப்பா வெறியில் கூச்சல் போட்டு விட்டு அடங்கிப் போய் விடுவார். தன் உழைப்பைக் குடிப்பதுமன் அம்மாவிடமும் பறித்துக் குடிக்கும் அவரது அட்டகாசங்கள் எல்லாம் அண்ணன் தலையெடுத்ததுடன் படிப்படியாக ஒடுங்கி விட்டன.

இதனால் இப்போது காவேரி கல்லூரி மாணவியானாள். காவேரி படிக்கத் தொடங்கியதும் வீட்டுச் செலவு அதிகரித்தது. இலவசக் கல்வி என்று பெயர்தான். புத்தகமும், சீருடையும், தருகிறார்கள். கல்விக்குக் கட்டணம் இல்லாவிட்டாலும், ஏழைக் குடும்பங்களால் இதர செலவுகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை.

சந்திரசேகரனுக்கு, தான் படிக்க முடியாமல் போனதில் கவலை. அந்தக் கவலையை ஈடு செய்ய காவேரியைப் படிக்க வைக்கிறான். ஏனைய தம்பி தங்கைகளையும் படிக்க வைத்திட வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் அவனிடமிருந்தது. கல்விதான் மனிதனை முழுமையான வனாக்குகிறது என உறுதியாக நம்பினான். சிங்கள சமூகத்திலே பெண்களும் கல்வி கற்றதனால், அவர்கள் முன்னேறியிருப்பதைக் கண்ணால் கண்ட அவனுக்குக் காவேரியைப் படிப்பித்து எப்படியும் ஓர் ஆசிரியையாக்கிட வேண்டுமென்ற அதீத ஆசை! பெருந்தோட்டத் தொழிலாளியின் பிள்ளைகளும் கொழுந்தெடுக்க வேண்டும் என்ற கபட நோக்கில் அவர்களுக்குக் கல்வியை மறைமுகமாக மறுத்து நிற்கும் ஆட்சியாளர்களையும், அவர்களுக்குத் தமது பதவிகளுக்காகத் துணை போகும் அமைச்சர்களையும், தொழிற்சங்கவாதிகளையும் அவன் வெறுத்தான்.

கொழுந்தெடுக்க பெயர் பதியும் வயது வந்ததும், படிப்பைக் கைவிட்டு, அனைவருமே தோட்டத் தொழிலாளிகளாக மாறுவதை அவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. படிக்கக் கூடியவர்கள் படித்து முன்னேற வேண்டும் என குலம் வாத்தியார் கூறியது அவனது நினைவுக்கு வந்தது.

சந்திரசேகரனுக்கு மலையில் வேலைக்குப் பதியும் வயது வந்ததும்

அவன் கடையில் இருந்து விலகினான். முதலாளி சம்பளத்தை அதிகரித்துத் தருவதாகக் கூறியும் அவன் சம்மதிக்கவில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பளம் குறைவாக இருந்தாலும், கடை முதலாளிகள் அதைவிடக் குறைவாகவே வழங்கினர். அத்துடன் சேமலாப நிதிக்கு சிப்பந்திகளைப் பதியாது விடுவதையும் அவன் அறிவான்.

மலையில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்த போது வருவாய் அதிகரித்தும் கூட, உயர்ந்து வரும் வாழ்க்கைச் செலவை ஈடு செய்ய அது போதா மலிருந்தது. காவேரி சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து உயர் வகுப்புக்கு வந்த போது செலவு இன்னமும் அதிகரித்தது. மேலும், ஏனைய சகோதரர்களும் மேல் வகுப்புக்கு, வந்து விட்டதால் பற்றாக்குறை நிலவியது.

அம்மாவும் அவனும் தினமும் காலையில் எழுந்து மலைக்குப் போக வேண்டியிருப்பதால் அதிகாலையிலே அடுப்படி கலகலக்கும். காவேரியும் அரக்கப் பரக்க பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருப் பாள். அவர்கள் மலையேறித் தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு விரையும் போது, அவள் மலையிலிருந்து இறங்கி பாடசாலைக்கு விரைவாள். அவளது படிப்பிற்காக வீட்டில் அண்ணனும், அம்மாவும் பட்டம் கஷ்டத்தை அறிந்து அவளும் கவனமாகப் படித்தாள்.

வழக்கம் போல் அம்மா அதிகாலையிலே எழுந்த போது வானம் மழைவரும் என்று பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. லயத்துக்குக் கூரைத் தகரங்களும் உக்கிப் போய் இருந்தன. கடந்த ஒரு வார அடை மழையில் வீடு ஒழுக்கிக் கொண்டிருந்தது. பல சமயம் இவ்வாறு வானம் இருண்டிருப்பதைப் பார்த்து மழை வருமென நம்பி ஏமாந்திருக்கிறாள். மழையோ, பனியோ, வெய்யிலோ மலைக்கு வேலைக்குப் போகாவிட்டால் அடுத்த நாள் அடுப்புப் புகையாது.

சந்திரசேகரன் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். காவேரியும் குளிரில் குன்றிப் போய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மகளைத் தட்டி எழுப்பினாள். “எட காவேரி நேரமாச்சு..... பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையா?”

காவேரி எழுந்து சுறுசுறுப்பானாள்.

சந்திரசேகரனை எழுப்பவில்லை. 'பாவம்..... அவன் என்ன பண்ணுவான்? பொழுதெல்லாம் மலையில் மாடா உழைக்கிறான். தோட்ட வேலை முடிச்சப்புறம் ராவில லொறிக்கு கொழுந்து மூட்டை, தேயிலைப் பெட்டின்னு தூக்கிப் போடுறான். காலையில் தூங்காமல் என்ன பண்ணுவான்.....' அவள் தனக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டு ரொட்டி தட்டிக் கொண்டிருந்தாள். காவேரியும் சிறிது நேரம் அம்மாவுக்கு ஒத்தாசை புரிந்துவிட்டு பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆயத்தமானாள்.

சாப்பாட்டுப் பெட்டிகளில் ரொட்டியை வைத்துவிட்டு "ஏம்பா சந்திரசேகரா, மலைக்குப் போறேன், சுருக்கா எந்திரிச்சப் புறப்படு.... இந்தா தேநீர்" என்றபடி புறப்பட்டாள்.

"சரி.... சரி.... போ..... போ..... நான் வாரேன்...." தூக்கத்திலே கூறிவிட்டுத் திரும்பவும் படுத்துக் கொண்டாள்.

மலையில் ஏறும் போது மாரியாயிக்கு மூச்சிரைத்தது. அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகள் பெற்றுச் சோகையால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவளுக்கு வீட்டிலும் ஆறுதலில்லை. நேற்றுக் கூட குடித்துவிட்டு வந்த முனியாண்டி வளர்ந்த பிள்ளைகள் இருக்கேன்னு யோசனையுமின்றி ராத்திரியிலே வந்து மெசு மெசுன்னு அவளைப் பாடாய்ப்படுத்தி விட்டான். 'எப்படித் தான் ஏசினாலும் அதுக்கு உறைக்கமாட்டேங்குதே' என்று சலித்துக் கொண்டாள் மாரியாயி.

அவள் மலையேறிக் கொண்டிருந்த போதே வானம் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. 'காவேரி குடை எடுத்துக் கொண்டு போனாளா.....? ம் நானும் சாக்கு எடுத்து வரவில்லையே. நனையனுமென்னா நனைஞ்சு தானாகனும். அதையும் நனைச்சிட்டா ராத்திரிக் குளிரில் எப்படி நான் தூங்குறது?'

சில் என்ற காற்று அவள் உடம்பைத் தழுவிவது. நாற்பது வயதைத் தாண்டிவிட்ட மாரியாயி அந்தக் காலைப் பொழுதில் கவ்வாத்துச் செய்யப் பட்டுத் துளிர்க்காத தேயிலைச் செடிபோல் தோற்றமளித்தாள்.

அவள் நடந்த வழியெங்கும் தேயிலைச் செடிகள் வரிசை வரிசையாகத் துளிர்ந்து நின்றன. காலைப் பொழுதின் இரைக்காய் பறவைகளினதும் வண்டுகளினதும் புளாங்காகிதமான ஓசையானது மாரியாயின்

நினைவுகளுக்குத் தூபமிட்டன. முனியாண்டி திருமணமான புதுதில் இனிப்பாய்த் தானிருந்தான். மாரியாயியே உசிர்நன்னு இருந்தவன், எப்படித்தான் மாறினானோ தெரியாது. அவனுக்கு வைப்பு நிறையப் பேர் இருப்பதாக அவ காதலையும் விழுந்திச்சு. ஆனாலும் தட்டிக்கேட்டால் சண்டப் பிரசண்டன் ஆனான். அவனை அவன் போக்கிலையே விட்டுப் பிடிப்பதைத் தவிர, வேறு வழியே மாரியாயிக்கு இருக்கவில்லை. அப்புறமாய் அவன் அதிகமாய்க் குடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். தரகு வேலை செய்வதாகவும் காதில் விழுந்தது. பெருந்தோட்டச் சிறுவர்களை நகர்ப்புற வேலைக்குன்னு அனுப்ப ஆரம்பித்தவன், அப்புறமாய் தோட்ட அலுவலர்களுக்கும், மலையடிவாரக் கிராமத்துச் சல்லிக்காரருக்கும் கூட்டிக் கொடுக்கும் வேலையிலும் ஈடுபட்டான். மாரியாயி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை.

வீட்டிலும் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பணம் புரள ஆரம்பித்ததும் மாரியாயி அடங்கிப் போனாள். எனினும், குடித்துவிட்டு வந்து அவன் அடிக்கும் கும்மாளத்தில் குழந்தைகள் கலங்கிப் போய்விடும். சில சமயங்களில் சிறுசுகள் என்றும் பாராமல் அடிப்பான். காலப் போக்கில் அவன் உழைப்பில் மீதமிருக்கவில்லை.

சின்ன வயசிலிருந்தே சந்திரசேகரனுக்கு அப்பா பேச்சு எடுத்தாலே பிடிக்காது. தாயுடன் சண்டைக்கு வருவான். “நீ திறமில்லாததாலேதான் இந்தக் குடும்பம் இப்படிச் சீரழிஞ்சு போச்சு. குடிச்சிட்டு கூத்திக்கிட்டப் போயி வாறவனுக்கு மீனும், கருவாடுமா காச்சி வைப்பே. தாழ்ப்பாள் போட்டு வெளியே விட்டு வயிறு காயவைக்கத் தெரியாது..... சே கருமாதி அவன் தான் உனக்குப் பெரிசு.... கல்லானாலும் கணவன்.... புல்லானாலும் புருஷன் இன்னும் எத்தனை காலம்? உலகத்தில பொம்பிளைங்க ஆம்பிளைங்களுக்கு நிகரா உயர்ந்திட்டிருக்காங்க. நம்ம சாதியில மட்டும் சாபக்கேடாய், இன்னமும் அடிமையாய்..... சீ..... பொம்புளைன்னா அதுக்கு மட்டும் தானா?” ஒரு தாயிடம் பேசும் பேச்சா இது என மனதுக்குள் குமுறுவாள் மாரியாயி.

பாவம் அவனும் தான் என்ன செய்வான். குடும்பச் சுமை முழுக்க சின்ன வயசிலேயே அவன் தலையிலே தானே? மாத்தி சாரம் கட்ட வழியில்லாம ஒண்ணையே கட்டிறான்.

‘வயசுப் பிள்ள வயிறாற திங்க வழியில்ல. இந்த நிலையிலும் தன்னை கற்புரமாக்கி, தன் உடன் பிறப்புகளை உயர வைக்கப் பாடுபடு கிறான்.....’ மாரியாயின் மனது பெருமூச்செறிந்தது.

சின்ன வயசிலிருந்தே சந்திரசேகரன் முரட்டுப் பிள்ளையாக வளர்ந்து வருவது மாரியாயிக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. “ஏலேய்..... இந்தச் சிடு மூஞ்சித் தனத்தைக் கொஞ்சம் குறையடா.....” என்பாள்.

“எனக்குத் தெரியும்.... நீ உன்னுடைய வேலையைப் பாரு....” என்பான். தலைக்கு மேல் வளர்ந்த பிள்ளை. அவள் அழுவாள். ஆனாலும் அவனுக்கு அம்மா மேலே அளவில்லாத பாசம் என்பதை அவள் அறிவாள். எனினும் மறந்தும் அப்பன் பேச்சை எடுத்தால் ஆவேசமாகி விடுவான்.

“அம்மா இந்தக் கேடுகெட்டவரைப் பற்றி என்கிட்ட பேசாதே..... என் அப்பன்னு சொல்லவும் வெட்கமாயிருக்கு....”

ஆசைமகன் ஆவேசமா, அழுத்தமா பேசறப்போ மாரியாயிக்குக் குலை பதறும். “சந்திரசேகரா மவனே பதட்டப்படாதேயடா..... நீ எடுத்தோம் கவிழ்த்தோம்னு பேசறது சரியில்லேப்பா” மரியாயி பயந்து கொண்டே சொல்வாள்.

“அம்மா இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லித் தானேயம்மா என்னை அடக்கி வைச்சிருக்கே. நீ அவருக்குப் பயந்து தினமும் செத்துக் கொண்டிருக்கிறது போதாதென்னு என்னையும் பயப்படுத்திறியே..... நாம குனியக் குனிய எங்கப்பன் குட்டிக்கிட்டிருக்கான்..... பொறுமையாயிருக்கச் சொல்றே. ஊர்க்காரன் எல்லாம் கொதிச்சுக்கிட்டிருக்கான்..... எதுக்கும் ஒண்ணு கேட்டுக்க..... செத்தா மயிராச்சு..... என்னைக்கென்னாலும் அவர் தலை தோட்டக் காட்டில உருளும்..... அப்ப பாத்துக்கோ.....”

மாரியாயி வாயடைத்துப் போவாள்.

“இப்பவே இரண்டில ஒண்ணு பாத்திட்டு சிறைக்குப் போயிடுவன்.... என் கூடப் பிறந்ததுகளும், நீயும் கஷ்டரப்பட்டுப் போவீங்க.....” சந்திரசேகரனின் பாசம் கோபத்தை வெல்லும். அவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடுவாள்.

காவேரியும் சிறப்பாகப் படித்து உயர்தரப் பரீட்சையில் பாசாகியிருந்

தாள். நேற்றுத்தான் முடிவு வந்தது. தங்கச்சி பட்டதாரியாகப் போறான்னு நேற்று முழுவதும் சொல்லிப் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னிக்கு இந்தக் கொடூரம்!

அங்கே மரண விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்தது. காவேரி விறைத்துப் போய் நின்றாள். மாரியாயி ஓடிப் போய் அவளைக் கட்டிப்பிடித்து ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள். “என் மகராசன் போயிட்டாரே”

தாயை விசுக்கென்று விலக்கினாள் காவேரி.

“இந்தக் கேடு கெட்ட மனுசனுக்காக அழாதே. பெத்தமகளையே தந்திரமாய் ஒரு காழகன்கிட்ட கூட்டிக் கொடுத்த பரதேசி..... அண்ணன் செய்தது சரிதான். விளக்கம் முடிஞ்சது..... வா.... வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“சுவத்தைக் கொண்டு போய் கருமாதி செய்யனுமேடி.....” மாரியாயி கலங்கினாள்.

“ஒண்ணும் தேவையில்ல, அரசாங்கக் கணக்கில ஆஸ்பத்திரி மூலம் அடக்கம் செய்யட்டும்..... வா..... அண்ணனைப் பிணை எடுக்கிற வழியைப் பார்ப்போம்” காவேரி விறுவிறுவென நடந்தாள்.

“அவர் முகத்தையென்னாலும் ஒரு தடலை பாத்திட்டு வாரேனடி.....” மாரியாயின் கண்கள் சொரிந்தன.

“போய் பாரு. அப்புறம் என் கூட வராதே.”

என்று கூறிவிட்டு நடக்கத் தொடங்கிய காவேரியைப் பின் தொடர்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் மாரியாயிக்கு இருக்கவில்லை.

-சுடர்ஒளி-2005

மறியடி ருடும்

மெமல் நீங்கி விடிவதற்கு இன்னும் சில மணி நேரம் ஆகும். செம்பருத்திக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. தனிமைத் துயர் தொட்டு ரொம்ப நாளாகிவிட்டது. தூங்குவதும் விழிப்பதும் இப்போது அவளது கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. நினைவுச் சுழிகளில் சிக்கினால் தூக்கம் வெகுநேரம் தொலைந்து போகும். உடல் கணகணக்கும். இரவு முழுவது மாய் தூங்காமல் போகும் நாட்களும் உண்டு. கணவனைப் பிரிந்த இந்த வாழ்வு; அதுவும் இளம் வயதில் இப்படியான இரண்டும் கெட்டான் வாழ்வு கொடுமையானது என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

லயம் தூக்கத்தில் இருந்தது. பக்கத்தில் அவளது ஒரே குழந்தை முலைக்காம்பைச் சப்பி உறிஞ்சிவிட்டு உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. பாட்டிக் கிழவியின் 'கொர் கொர்' குறட்டைச் சத்தம் தாளம் தப்பாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

செம்பருத்தி அலுத்துக் கொண்டாள். எப்போதும் அவளுக்கு அப்படித்தான். தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து விட்டால் மறுபடியும் தூக்கம் வருவது சிரமம். லயத்து முகப்பில் நாயொன்று குலைத்து பின் ஊளையிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில நாய்களின் குரைப்பு.....

யாரோ முதலாவது பஸ் பிடித்து நகருக்குப் போக மலையுச்சி லயத்தி லிருந்து அடிவானத்தை நோக்கிப் போகிறார்கள் என எண்ணினாள். ஒருவேளை மாரியப்பன் தான் இங்கு வருகிறானோ?..... சூடு கண்ட பூனை லேசில் அடுப்பங்கரைக்கு வராது என எண்ணினாள். எனினும் முன்னரைப் போல அவன் நினைப்பின் வெறுப்பில் காறி உமிழ முடிய வில்லை என்பது அவளுக்கே வியப்பை ஏற்படுத்தியது. மறுபடி கண் களை மூடிக் கொண்டாள். கணவன் கிருஸ்ணனின் நினைப்பு எட்டிப் பார்க்கிறது. கல்லானாலும் கணவன் தானே?

ஒரு நாள் வழக்கம் போலவே இருவருக்குமிடையில் சச்சரவு! இவளை அடித்துத் திட்டிவிட்டு லயத்தை விட்டு வெளியேறி, பாம்பு போல வளைந்து தேயிலைச் செடிகளுடாகச் செல்லும் பாதையில் இறங்கி விறுக்கென்று நடந்தவன் தான் அதற்குப் பின்பு வீட்டுப் பக்கதே வர வில்லை.

கிருஸ்ணன் நல்ல உழைப்பாளி. மலை முகட்டில் அயராது வேலை செய்வான். காங்காணிக்கும் சரி, கண்டக்டருக்கும் சரி அவனை நன்றாகப் பிடிக்கும். ஆனால் அவனது உழைப்புக் குடும்பத்திற்கு உதவாது. திருமணமான புத்திலேயே இப்படித்தான். மூக்கு முட்டக் குடிப்பான். இந்தப் பழக்கம் வரவர அதிகரிக்கிறது. செம்பருத்தி எவ்வளவோ சொல் லியும் கேட்கமாட்டான். சில சமயங்களில் வாங்கி வந்து அவளையும் குடிக்கும்படி வற்புறுத்துவான். அவள் மறுப்பாள்.

மாலையில் வேலை முடிந்ததும் நேராகவே கள்ளுக்குக் கொட்டிலுக்குப் போவான். இரவில் நேரம் கழித்து நிறை வெறியிலை வருவான். வாய்த்தாக்கம் ஏற்படும் “கறி புளி சரியில்லை” என அவன் ஏசு, “நீ உழைக்கிறதையே குடிச்சிடுவே வீட்டுச் செலவுக்குத் தந்து வைத்தது போல கறியும் முறியும் கேட்பே” என்று அவள் பதிலுக்குக் கூற, சண்டை பலக்கும். மூர்க்கதனமாகச் செம்பருத்தியை அடிப்பான். கையில் அகப் பட்டதையெல்லாம் எடுத்தெறிந்து உடைப்பான். அவள் ஆற்றாமையால் அழுவாள். ஆத்திரம் தீர ஏசுவான். மீண்டும் அவன் அடிக்க, அவள் அலற..... கிருஸ்ணனின் குணம் அறிந்த அயல் லயத்துக்காரர்கள் ஏன் வரப் போகிறார்கள்?

தினமும் இது தொடர்கதையாகும். இன்று போல் மறுநாளும், அதற்கு அடுத்த நாளும் தாக்குதல்கள், கூக்குரல்கள் தொடரும்.

“போடா குடிகார நாயே..... எங்கேயாவது தொலைஞ்சு போடா.....” இது செம்பருத்தியின் கூப்பாடு. ஆனாலும் அப்புறமாய் எல்லாம் மெல்ல மெல்ல அடங்கிப் போகும். மனசுகள் சமநிலையாகி, சமாதானமாகி சாப்பாடு முடித்துப் படுக்கையில் ஐக்கியமாகி ஒன்றிப் பின்னிப் பிணைவ தில் எல்லாம் மறந்து விடும். காலையில் கிருஸ்ணன் கனிவோடு அவ ளோடு உரையாடி வேலைக்குக் கிளம்புவான்.

“எனக்கு இன்னிக்கு வடக்கு மலைப் பக்கம் கவ்வாத்து வெட்டுற வேலை.... முகட்டு மலைப் பக்கம் உனக்குக் கொழுந்தெடுக்கிற வேலை இருக்கும். அட்டைக்கடி..... கவனம்.... இருக்கிற இரத்தம் எல்லாம் குடிச்சு முடிச்சிடும் புள்ள.....” செம்பருத்தி கொடுத்த ரொட்டிப் பாசலுடன் அன்பாக விடை பெறுவான்.

மாலையில் மறுபடியும் பழைய குருடி கதவைத் திறவடி தான். அவன் அடிப்பான்.

“அறுதலா.... சண்டாளா..... போய்த் தொலையடா....” அவளது வாய்ப் பாடு தொடரும். கிருஸ்ணன் சில தடவைகள் விட்டு விட்டுப் போனவன் தான். எனினும், அவளைப் பிரிந்து இருக்க அவனால் முடிவதில்லை. திரும்பி ஓரிரு நாட்களில் வந்து எப்படியோ செம்பருத்தியுடன் சமரசம் செய்து கொள்வான். அவளும் சமாதானமாகி மகிழ்வாள்.

ஆனாலும் போனமுறை போனவன் போனவன் தான். திரும்பவேயி ல்லை. ஓரிரு நாட்களில் திரும்புவான் என்ற அவளது நம்பிக்கை நிராசையாகி வாரம், மாதம் என்று கழிந்து ஒரு வருடம் கடந்தும் அவன் திரும்பவில்லை.

வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களாவது அவளுக்கு மலை முகட்டில் கொழுந்து பறிக்கும் வேலை கிடைக்கும். அவள், குழந்தை, பாட்டி என மூவர் தான் என்பதால் கெட்டித்தனமாகச் சமாளித்தாள். வறுமையிலும் கூட அதன் தாக்கம் தெரியாவண்ணம் குடும்பத்தைக் கொண்டு சென்றாள். முன்னரும் அவள் கணவனின் வருவாயில் வாழ்ந்தவளி ல்லை. இவளது உழைப்பைக் கூட அவன் பறித்துக் குடித்ததுண்டு.

பெண்களுக்கு கல்வி அறிவும், வருவாயீட்டும் வழிகளும் இருந்துவிட்டால் அவள் ஆண்களில் தங்கியிருக்க வேண்டியதில்லை எனக் கண்ணகி ரீச்சர் அவளிடம் கூறுவது அவளுக்குத் தைரியமூட்டியது. வாழாவெட்டியென்று ஊர் சொல்வதைப் பற்றி அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. தானுண்டு தன் கருமம் உண்டு என அவள் விழிப்புணர்வு பெற்ற பெண்ணாக வாழ்வை எதிர்கொண்டாள்.

முதலில் அவனது பிரிவு அவளுக்கு ஒருவித தவிப்பை ஏற்படுத்தியது. அதையும் மீறி ஏதோ ஒருவித நிம்மதியும் இருந்தது. ஆனாலும் உணர்வுகள் கட்டுக்கடங்காமல் கொப்பளிக்கும் வேளைகளில் அவனது அருகாமைக்காக மனது ஏங்கும். இன்று அதிகாலைப் பொழுதும் அவளது தூக்கத்தைப் பறித்தது இவ்வாறான எண்ணம் தான்.

கிருஸ்ணன் இருந்த காலத்திலேயே மாரியப்பனுக்குச் செம்பருத்தி மேல் ஒருகண். அவன் அவளை விட்டுட்டுப் போனபின் தைரியமாக அவளை அணுகினான். செம்பருத்தியோ இந்த விவகாரத்தில் நெருப்பாக இருந்தாளாள். மாரியப்பனின் சேட்டை அவளிடம் பலிக்கவில்லை. முட்டப் போய் மூக்குடைப்பட்டது தான் மிச்சம்.

“ஏய் செம்பருத்தி..... இன்னும் எத்தனை காலம் தான் இப்படித் தனிமரமாக இருக்கப் போறே..... குளுகுளு என்றிருக்கிற உன் அழகு எல்லாம் கொழுந்து பறிக்காத தேயிலைச் செடி போல வீணாகுது..... மண் தின்னப் போறதை மனுசன் தின்னா என்ன குறைஞ்சா போயிடும்?” என்று அவளை ஒருநாள் அணுகினான் மாரியப்பன்.

“என்ன மாரி, உன் பேச்சே ஒரு தினுசாப் போகுது.....? செம்பருத்தி எப்படிப்பட்டவள்ளு இந்தத் தோட்டத்தில் தெரியும். அப்புறம் என்கிட்ட வாலாட்ட வாறியா?... வீட்டுல கல்லுப் போல பெஞ்சாதி இருக்கா. உனக்கு வைப்பாட்டி கேக்குதா?... இனிமே இப்படி என்கிட்ட வந்திச்சியன்னா நறுக்கிப்பிடுவேன்... ஆமா...” அவளது காட்டமான பதிலில் மாரியப்பன் ஒரு கணம் நிலை குலைந்தாலும், தனிமரமாக நிற்கிறவள் தானே என்ற தைரியத்தில் ஒருவித ஏளனச் சிரிப்போடு அவளை நோக்கினான்.

“செம்பருத்தி.... உனக்கோ சின்ன வயது.... அவன் கூட வாழ்ந்ததே ஓரிரு வருடங்கதான்.... அதிலும் அவனுடைய அடி உதை தான் பாதி..... இனியாவது உனக்காக வாழலாமில்லியா?.....”

செம்பருத்தி தைரியமுள்ள பெண்ணாகத் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான் கண்ணகி ரீச்சர் அவள் காதோடு ஒரு சமாச்சாரத்தைக் கூறினாள். கிருஸ்ணன் டெவன் தோட்டத்தில் இருப்பதாகவும், அங்கேயே இன்னொருத்தியை கட்டிக் கிட்டு குடியும் குடித்தனமுமாக இருப்பதாகவும் சொன்னார். இது அவளை அப்படியொன்று ஆட வைத்துவிடவில்லை. எனினும் மனதில் ஒருவித வெறுமையையும் ஏமாற்றத்தையும் உணர்ந்தாள்.

தனது குழந்தையின் எதிர்காலம் தான் தனது லட்சியம் என்று வாழ்ந்து வந்தாள் செம்பருத்தி. அவள் வளர்ந்து வந்ததும் அவளைப் படிப்பித்து, நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்து ஓர் ஆசிரியையாக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டாள்.

ஆனால் இப்போது சில நாட்களாக ஏனிந்த மாற்றம்? மனதில் தடு மாற்றம்? கடந்தவாரம் கூட மாரியப்பன் மலை முகட்டிலிருந்து இறங்கி வரும் போது கொழுந்துக் கூடையுடன் வந்திறங்கிய செம்பருத்தி தற்செயலாக அவனைக் கண்டாள். இப்போது அவனைப் பார்க்க அவளுக்கு இரக்கமாக இருந்தது. போன மாதம் தான் அவனது மனைவி பிரசவத்தின் போது இரத்தப் பெருக்காகி இறந்து போனாள். மூன்று பிள்ளைகளுடன் அவன் படும் கஸ்ரத்தைப் பற்றிக் கொழுந்து பறிக்கையில் பிற பெண்கள் கதைக்கக் கேட்டபோது இவளுக்கு ஏனோ மனது கனத்தது.

நினைவுச் சூழலில் செம்பருத்தி சரிந்து படுத்தாள். இமைகள் மூடியும் உறக்கம் வரவில்லை. கண்ணைத் திறந்து பார்த்த போது, கருக்கலின் மென் இருட்டு மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சேவல் ஒன்று கூவியது. தொடர்ந்து காகக் கூட்டங்கள் கத்தின. விடிந்து விட்டதே என எழும்ப நினைத்தாள்.

செம்பருத்திக்குத் தேகம் முழுவதும் அடித்துப் போட்ட சோர்வு. நேற்று மலையில் வேலை அதிகம். ஏறி இறங்கிய தூரமும் அதிகம். மலை மேட்டிலிருந்து இறங்கிய போதே களைப்புத் தெரிந்தது. கிருஸ்ணனைப் பிரிந்த புதிதில் இருந்த மனத் திடமும் ஓர்மமும் எங்கோ தொலைந்து போய் விட்டது போன்ற உணர்வு. தான் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை போலியான அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையோ என்ற கேள்வி அவளது மனதை

அரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. கிருஸ்ணன் என்ற கணவனை மறந்து போய்விட்ட நாள் முதல் அவளுக்கு உடல் சுகத்தில் நாட்டம் ஏற்பட்ட தில்லை. ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக இப்படியான ஒரு உணர்வு..... உணர்வுகளுக்குக் கடிவாளமிட அவள் முயன்றாள். அதையும் அறுத்துக் கொண்டு கிருஸ்ணனின் தழுவல்கள் கனவிலும், நினைவிலும் இடையிடையே எட்டிப் பார்த்து எக்காளமிட்டன. இன்று மாரியப்பனின் முகம்! நிலம் இன்னமும் முற்றாக வெளுக்கவில்லை. ஊமை அமைதியுடன் மலைச் சரிவெங்கும் பரந்து கிடந்த பச்சைப் பச்செலென்ற தேயிலைச் செடிகளைப் போர்வை கொண்டு பனிப்புகார் மூடியிருந்தது. இதமாக அள்ளிவந்து வந்த குளிர்காற்று அவள் மேனியைத் தழுவிய போது மனம் தழுவல் சுகம் தேடியது. நேற்றைய காமன் கூத்தின் பாடல்கள் மனதை அரித்தன.

நேற்று இரவு லயப் பக்கம் எல்லாம் கலகலத்துக் கிடந்தது. காமன் கூத்து என்றால் குதூகலமும் வந்துவிடும்; பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு ஆடுகின்ற ஆட்டத்தைக் கண்டு களிக்கக் கூட்டம் அலை மோதும்.

வேடம் கட்டி பாடியாடுவதில் மாரியப்பன் கெட்டிக்காரன். அவனது பாடல் உடுக்கு, உறுமி மேளம், தப்பட்டை, வீணைப் பெட்டி சகிதம் ஒங்கி ஒலிக்கையில் சுற்றி நிற்கும் கூட்டம் ரசித்துப் பார்த்து நிற்கும். அண்மையில் மனைவி இறந்ததால் மாரியப்பன் இம்முறை காமன் கூத்தில் பங்கு பற்ற மாட்டான் என்றே பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அவன் வழமை போல வேடம் கட்டி வந்து ஆடினான்.

படுக்கையில் சரிந்த செம்பருத்திக்கு மாரியப்பன் பாடலும், அந்த ஆடல் காட்சியும், காதையும் கண்ணையும் தழுவி மனதை இப்போதும் நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் வெறுத்து ஒதுங்கிய அந்த முகம் கூட முன்னுக்கு வந்து கண்ணுக்குள் நின்றது. அவளுக்கு அப்படியொரு பிரியம் அவன் மேல் ஏற்படுவதை எண்ணி ஒருபுறம் வியப்புத்தான் ஏற்பட்டது.

படுக்கையை விட்டெழுந்து லயத்துக் காம்பராவின் வெளியே வந்து இஸ்தோப்பில் நின்றபடி செம்பருத்தி எதையோ நினைத்தாள். எதற்காகவோ தனக்குள் சிரித்தாள்.

கண்ணுக்கு எட்டிய தூரமெங்கும் பசுமையாய் தேயிலைச் செடிகள் பனித்துளி கழுவிப் பச்சைப் பச்செலென்று காட்சியளித்தன. சிலர் கூத்துக்

கொட்டகையைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாரியப்பனும் சில வேளை அங்குதான் நிற்பான் என அவள் நினைத்தாள். வெற்றிலையும் வாயுமாகச் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசும் அவனது களையான முகம் மனத்திரையில் பதிந்தபடி நின்றது.

அவள் பீலிக்குச் சென்று உடுப்புக்களைத் தோய்த்துக் குளித்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது மாரியப்பன் எதிர்ப்பட்டான். செம்பருத்தியை நேருக்கு நேர் பாக்கும் தைரியம் இன்னமும் அவனுக்கு வரவில்லை. எடுத்தெறிந்து அடித்து விரட்டியவள் அல்லவா?

“உங்க பாட்டும் ஆட்டமும் வேசமும் நல்லாயிருந்திச்சு” அவளா பாராட்டுகிறாள்! என்று வியப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தான் மாரியப்பன். ‘கிளூக்’ என்று சிரித்து விட்டு தலையை ஒரு புறம் சரித்தபடி அவள் போகும் லாவகம் அவனுக்கு ஏதோ சொல்லிச் சென்றது.

பீலிக்குச் சென்று திரும்பிய மாரியப்பன், செம்பருத்தியின் லயத்துப் பக்கம் போகலாமா என்று யோசித்தான். எனினும் பழைய சூடு காலைப் பின்னுக்கு இழுத்தது. அதையும் மீறிச் செம்பருத்தியின் சிரித்த முகமும், சரித்த தலையும் தைரியமூட்டின. கூடவே அவனது மனமும் கணக்குப் போட்டது. ‘அவளும் புருசனைப் பிரிஞ்சது, நானும் பொண்டாட்டியை இழந்து.....ம்....பார்ப்போமே.....’

மாரியப்பன் வந்து கொண்டிருந்ததை லயத்து வாசலிலிருந்து கவனித்த செம்பருத்தியின் மனது மகிழ்ந்தது. இருந்தாலும் அடி மனதில் துருதுருவென்று..... இனம் புரியாத ஏதோ ஒன்றினால் அவளது உடல் நடுங்கிச் சிலிர்த்தது.

வெகு அண்மையில் மாரியப்பன் வந்ததும் அவள் லயத்து காம்பராப் பக்கம் திரும்பி “பாட்டிமா..... பீலிக்குப் போகலியா?..... குளிக்கனும்மின் னியே..... பாத்திரங்களும் கழுவனும்” என்றாள்.

“வெளிக்கிறுடன் புள்ள. மக ஏணையில் பார்த்துக்கோ.....” அவளுக்கு ஏனோ பாட்டியின் அந்தப் பதில் தேவாமிர்தம் போல் இனித்தது. மனப் புளங்காகித்ததுடன் மாரியப்பனை வரவேற்கத் தயாரானாள்.

-சுடர்ஒளி-2006

அழகு நிலா

மதியத்திலிருந்தே மழும் மந்தாரமுமாக இருந்தாலும் மாலை வரை மழை இறங்கவில்லை. வழக்கம் போல மடுவத்தில் தொழிலாளர்கள் நிறைந்திருந்தனர். கொழுந்து நிறுக்கப் பதிந்த துண்டுடன் பெயர் பதியக் கண்ட க்டரின் மேசையைச் சுற்றிக் கூட்டமாகப் பெண்கள் நின்றிருந்தனர்.

ஏற்கனவே கொழுந்து நிறுத்துப் பெயர் பதிந்த பெண்கள் லயத்துக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் மடுவத்தில் கொழுந்துகளைச் சாக்குப் பையில் அடைத்துக் கட்டி ஸ்டோருக்கு அனுப்பத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் கொழுந்து நிறைந்த சாக்குகளை லொறியில் ஏற்று வதற்காக மடுவ வாசலில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அழகு நிலாவும், தாமரைச் செல்லியும் பெயர் பதிந்துவிட்டு வெளியே வந்த போது பாண்டியன் வாசலில் காத்திருந்து புன்னகைத்தான். குறிப்பறிந்த தாமரைச்செல்வி முன்னே போக அழகுநிலாவும் பாண்டியனும் சிரித்துப் பேசியபடி அருகருகே நடந்து சென்றார்கள். தேயிலைச் செடிகளின் ஊடாகப் பம்பு போல் வளைந்து செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் குதூகலமாக அவர்கள் வந்து கொண்டிருப்பதைத் தற்செயலாகக் கண்ட தியாகராசா கடுப்புற்றான். அப்பா பார்த்ததை அறியாமல் அழகுநிலாவும் அவனோடு நெருங்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

சீற்றத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த தியாகராசா இரவுச் சமையல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த மனைவி காமாட்சியைத் திட்ட ஆரம்பிக் கவே அவள் வெலவெலத்துப் போனாள்.

“இதோ பாரு காமாட்சி; எங்கே எம் பொண்ணு?” தியாகராசாவின் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

“வேலை முடிஞ்சு இன்னும் வரலீங்க, அதுக்கேன் இப்படி கூச்சல் போடுறீங்க. எம் பொண்ணு உங்க பொண்ணும் தானே?” என்றபடி கண வனை நோக்கினாள் காமாட்சி.

“அடியே அவள் என்ன செஞ்சிட்டுருக்கிறாள் தெரியுமா? காதல்..... இவளும் அந்த பாண்டிப் பயலும் கதைச்சுச் சிரித்து உரசிக்கிட்டு வந்ததை என் இரண்டு கண்களாலையும் பார்த்தேண்டி..... இவளால நம்ம குடும்ப மானமே பாழாப் போகுது.”

“அதுக்கேன் இப்படி சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூப்பிடுறீங்க? நீங்களே நம்ம மானத்தை கப்பலேற்றி விடுவீங்க போல....” காமாட்சி குழப்பத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

வெளியே இன்னமும் கூதல் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. லயத்துத் தகரம் காற்றில் எழுந்து படபடத்தது. டங் டங் என அடித்தது. கேட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தான் தியாகராசா. “இதைச் சரி செய்யாட்டா இந்த மாரிக் குத் தாக்குப் பிடிக்காது. எத்தனை தடவை துரைக்கிட்ட மனுக்கொடுத்தாச்சு; எங்கே கவனிக்கிறாங்க.....ம்.... நூறு வருசமா மழை வெயில் கண்ட காம்பரா.....”

காமாட்சி மௌனமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னடி பேசாமலிருக்கிறே? இப்ப என்டி செய்யுறது. எல்லாமே உன்னால தாண்டி வாறது. வேலைக்குப் போறப்போ அவளையும் உன் கூடவே கூட்டிட்டு போகச் சொன்னேன். கொஞ்சமாவது கேட்டியா?” காமாட்சியை முறைத்தான் தியாகராசா.

“நான் என்னங்க செய்யுறது? அவ இரண்டு காலிலையும் சில்லைக் கட்டியிருக்கா. தன் வயசை ஒத்த பெண்களோடு போயிருறா. அக்கறை இல்லைன்னு என்னைக் கோவிக் கீங்க. அவ வயது அப்படி....”

காமாட்சி சொன்னதும் அவனுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு

வந்தது. “எடியே..... ஒருதாய் பேசிற பேச்சா இது? உன் மகளுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் பார்த்தியா? அப்பன் ஆத்தா பாத்திடுவாங்களேன்னு கொஞ்சமாவது பயம் இருந்திச்சா?” மீண்டும் கத்தினான் தியாகராசா.

“அவளை வெட்டிப் புதைக்கணும்டி”

“இதோ பாருங்க.... தயவு செஞ்சி மெதுவாய் பேசுங்க. நாமே நம்மடபிள்ளையோட வாழ்க்கையைக் குழிதோண்டி புதைச்சிடக் கூடாதுங்க.... ஊரெல்லாம் சிரிக்க... அப்புறம் விலைப்படுத்த முடியாம பண்ணிடாதீங்க” காமாட்சி அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றாள்.

“ஊரே பாக்குற மாதிரி கும்மாளம் அடிக்கிறாங்க. இனி என்னடி பூசி மெழுக இருக்கு? அவளுக்கு எவ்வளவு ஓர்மம் பார்த்தியா?” படபடப் போடு கேட்டான் தியாகராசா.

“இங்க பாருங்க, நாம அவளை அடிச்ச உதைக்கிறதால ஆகப் போறது ஒண்ணுமில்லீங்க. அப்படி நாம செஞ்சா அவ அந்தப் பயகூட ஓடினாலும் ஓடிப் போயிடுவா” என்றாள் காமாட்சி கலக்கத்துடன்.

“அப்படின்னா இவளை அந்தப் பரதேசி கூட சுத்த விட்டுட்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சொல்றீயா?.....ம் இவளை இப்ப என்னடி செய்யுறது?”

“இப்ப இருக்கிற நிலைமையில பேசாம எங்காவது பார்த்து அவளுக்கு ஒரு கால் கட்டைப் போட்டுட வேண்டியது தான். வயது வேகம் வாழ்க்கைப்பட்டால் அடங்கி விடும். சும்மா வீட்டில சத்தம் போட்டு சந்தி சிரிக்க வைக்கிறதால பிரயோசனமில்லீங்க.”

தியாகராசா சிறிது யோசித்தான். மனைவி சொல்வது சரி என்றே அவனுக்கும் பட்டது. “சரீ..... நீ சொல்லுறபடி பார்த்தாலும் இப்ப அவளுக்குக் கலியாணம் செஞ்சு வைக்கிறதுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை வேணுமே..... கையில காசு.....”

“ஏங்க நம்ம தகுதிக்கு ஏற்ற மாதிரி நம்ம சொந்தத்திலேயே பார்க்கலாமே..... டெவன் தோட்டத்தில இருக்கிற ஒங்க தங்கைச்சியோட மகன் சுப்பிரமணிக்கு நம்ம அழகைக் கட்டிக்க விருப்பம் போலிருக்கு.... கேட்டுப் பார்க்கலாமுங்க....”

“நீ லேசா சொல்லிப்புட்டே நகைநட்டு போடுண்ணு கேட்டா என்ன செய்யுறது? ஒத்தைக் காப்புக்கும் வழியில்லை, நகை நட்டு வாங்கிற

துங்க? இப்ப காசை களஞ்சை மாறின்னாலும் கட்டி வைக்கத்தான் வேணும்...”

தியாகராசா யோசித்தான்.

“கொஞ்ச நாளை இவ போக்கே சரியில்லை. நான் உங்ககிட்ட சொல்லல. ஆனா அவகிட்ட எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். நான் சொல்லுற புத்திமதிகளை கேக்கல. என் கூட மல்லுக்கட்டிக் கொன்னு வந்தா. இவ போக்கே எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கலீங்க. ஏதாச்சும் தப்புத் தண்டா நடந்து, வாயில வவுத்தில வந்திடுச்சுன்னா அப்புறம் முழுத் தோட்டமுமே நம்மைக் காறித் துப்பும். மானமே காத்தில போயிடுமுங்க.....” காமாட்சியின் கண்களில் நீர் முட்டியது.

“சரி.... சரி.... அழாதே நீ சொல்லுறபடியே செய்வோம். எதுக்கும் அவகிட்ட ஒரு சொல்லு கேட்டுக்க....”

“கேட்க வேணாங்க. காதல் மயக்கத்தில் இருக்கிறா. சம்மதிக்கவா போறா? பேசாம நாம முடிவெடுப்போம். சட்டுப்புட்டென்னு கல்யாணத்தை முடிச்ச வைக்க வேண்டியது தான். இவ அழுத்தக்காரி.... ரகசியமாகவே இருக்கட்டும்”

தியாகராசா ஆழமாக யோசித்தான். கூதல் காற்று இன்னமும் பலமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அவன் அடுப்பருகே சென்று கூதல் காய்ந்தபடி மனைவியை நோக்கினான்.

வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய அழகுநிலா அவர்கள் கதைத்ததை வாசலருகே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அம்மா மீது சொல்ல முடியாதளவு ஆத்திரம் வந்தது.

வெளியே இஸ்தோப்பில் அரவம் கேட்கவே காமாட்சி யன்னலூடாக எட்டிப் பார்த்தாள். அழகுநிலா நிற்பதைக் கண்டதும் “அவ வந்துட்டா” எனக் கணவனின் காதோடு கூறினாள்.

உள்ளே வந்த அழகுநிலா ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு வந்தாள். தியாகராசாவுக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. மனைவி நிதானப்படுத்தியதெல்லாம் கணப்பொழுதில் மறந்து போக, “என்னடி இவ்வளவு நேரம்? எவன் கூடக் கிடந்திட்டு வர்றே?” என்று அட்டகாசமாகக் கர்ஜித்தான்.

அவள் இறுகிப் போன முகத்துடன் பதிலேதுவும் சொல்லாம அறைக்குள் சென்றாள். அறை வாசலுக்கு வந்த தியாகராசா “யாருடி அவன்?” என்று கேட்டான். அவள் பாண்டியனுடன் வந்ததை அப்பா கண்டிருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துக் கொண்டாள். மனதில் ஒருவித பயம் எழப் படபட என்று இதயம் அடித்துக் கொண்டாலும், அதையும் மீறிய ஒருவித தைரியம் மனதில் எழுந்தது.

“யாருடின்னு கேட்கிறேனில்ல....? அவன் கிட்ட என்னடி இவ்வளவு நெருக்கம்?” தியாகராசாவின் குரல் மறுபடி ஓங்கி ஒலித்தது. காமாட்சி அருகில் வந்து அவனைச் சமாதானப்படுத்தினாள். அவன் அவளைத் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் “யாரடி அவன்?” என்று கேட்டான்.

“யாருடி அவன்?”

“பாண்டியன்....”

“அவன் பேரு தேவையில்லை. எங்க குடும்பத்துக்குப் பொருத்தமில்லாத அந்தப் பாண்டி தான் கெடைச்சானா? எவ்வளவு நாளா அவன் கூட இந்தக் குதியாட்டம் ஆடுறே?”

“.....”

தியாகராசா ஓங்கி அவளது கன்னத்தில் அறைய காமாட்சி ஓடிவந்து அவளைத் தடுத்தாள்.

அடி விழுந்ததும் அழகுநிலா இன்னமும் ஆக்கிரோசம் கொண்டாள். “நான் பாண்டியனைக் காதலிக்கிறேன். அவரைத் தான் கட்டுவேன். இல்லாட்டா செத்துப் போயிடுவேன்”

“அடிச்சுப் பல்லை நொருக்கினேன்னா? அவராம் அவர். அவன் ஒரு வெறும் வெட்டிப் பய... குடிப் பழக்கம் வேற, இவன் அப்பன் சங்குப் பிள்ளை ஒரு சூனியக்காரர் சக்கிலி. இந்தக் குடும்பத்திலை ஒருக்காலும் நடக்காது.”

இப்போது காமாட்சியும் இணைந்து கொண்டாள். “இவங்க குடும்பப் பின்னணியே சரியில்லை. ஒவ்வொருத்தனுக்கும் இரண்டு பொண்டாட்டி. உன்னைக் கட்டிக்கிட்டாலும் நாலே மாசத்தில கைகழுவி விட்டு வேறொருத்தியைப் பார்ப்பான். படுபாவி..... நாம கௌரவமாக வாழ்றோம். இக்கணம் எங்களைப் படுகுழியிலதான் தள்ளப் போறே. வுட்டுடி; வேணாம்..... நல்ல இடமா பார்த்து செய்து வைக்கிறோம்....”

“நான் மாட்டேன்.....” அழகுநிலா உறுதியாகக் கூறினாள்,

“காமாட்சி, இவகிட்ட என்ன பேச்சு? உடனே மாப்பிளை பாக்க வேண்டியது தான். இவளை வெளியில வேலைக்கு அனுப்பாத. நீயும் மலைக்குப் போக வேணாம். வீட்டில் இருந்து இந்த ஓடுகாலியைப் பார்த்துக்கோ. நாளைக்கு டெவன் தோட்டத்துக்குப் போய் பேசி ஒழுங்கோட வாரேன்”

சுவரில் சாந்தபடி சிறிதுநேரம் அழகுநிலா அப்படியே நின்றிருந்தாள். அவளது மனதில் தோன்றிய ஒருவித வெறி முகத்திலும் பிரதிபலித்தது.

“யாரும் எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கத் தேவையில்லை. எனக்கும் பாண்டியனுக்குமிடையில் எல்லாமே நடந்தாச்சு. தாலி கட்டாத குறை ஒண்ணுதான். அதனால் எனக்குக் கலியாணம் பேச வேண்டாம்” அழகுநிலாவின் வார்த்தையில் காமாட்சி திகைத்துப் போனாள். தியாகராசா வெகுண்டெழுந்தான். “என்னடி இது?”

“அவ பொய் சொல்லுறா..... காரியத்தைச் சாதிக்க எதுவும் சொல்வா? நாம கொடுத்த இடம். அதை நான் பார்த்துக்கிறேன். நீங்க ஏற்பாடுகளைப் பண்ணுங்க.”

மறுநாள் தியாகராசா டெவன் தோட்டத்துக்குச் சென்றான். தனது தங்கை அழகம்மாவிடம், தான் வந்த விசயத்தைக் கூறினான். உடனேயே அழகம்மா பூரித்துப் போனாள்.

“அண்ணே! நானே வரணுமின்னிதானிருந்தேன். வசதிப்படலை. இவன் சுப்பிரமணி அனுமார் கோயில் திருவிழாவுக்கு அங்கிட்டு வந்தப்போ நிலாவைப் பார்த்திருக்கிறான். புடிச்சப் போச்சு. இனியென்ன, பிறத்தியா? ஒண்ணுக்க ஒண்ணு, செஞ்சிட வேண்டியது தான். இவரு இப்ப மடுவத்திலிருந்து வந்திடுவாரு. பேசி முடிவெடுப்பம்.”

“தங்கச்சி எங்கிட்ட நகை நட்டு ஒண்ணுமில்லை.....”

“இப்ப யாரு அதெல்லாம் கேட்டாக? அந்த நாளையில நீங்கதானே நகைநட்டெல்லாம் போட்டு எனக்கு செஞ்ச வைச்சீங்க.”

அழகம்மாளின் வார்த்தை அவனுக்குப் பாலை வார்த்தன. மைத்துனன் வந்துவிட்டார். அடுத்த வாரம் சம்பிரதாயபூர்வமாகப் பொண்ணு பார்க்க வரும்படி கூறிவிடை பெற்றான் தியாகராசா.

ஒழுங்கு செய்தபடியே அடுத்தவாரம் அழகுநிலாவைப் பெண் பார்க்க வந்தார்கள். அழகுநிலா அலங்காரம் செய்யாமல் அடம்பிடித்தாள். அம்மா சமாதானம் செய்து கூட்டி வந்தாள். சுப்பிரமணியனின் முகத்தில் ஆனந்தம் தாண்டவமாடியது.

கலியாணத் திகதியும் முடிவாக்கப்படவே உள்ளே இருந்த அழகுநிலா கறுவிக் கொண்டிருந்தாள். 'நடக்கவிடமாட்டன்' என்று முணுமுணுத்தாள்.

திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பின் அழகுநிலாவுக்கு சிறிது கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்படவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தாமரைச் செல்வி மூலம் தகவல் அனுப்பி பாண்டியனைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தாள்.

சொன்னபடியே பாண்டியன் காத்திருந்தான். அழகுநிலா அவனிடம் நடந்தது. அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தாள். "உனக்கும் எனக்கு மிடையில் எல்லாமே ஆயிடிச்சுன்னு கூட சொன்னேன் பாண்டி..... அவங்க கேக்கலை....." அழகுநிலா விசம்பினாள்.

"ஏன் பொய் சொன்னே? அப்படி நடக்க நீ ஒரு போதுமே சம்மதிச்ச தில்லையே.....!"

"எல்லாம் அவங்களைப் பணிய வைக்கத்தான். அது சரி இப்போ நாம எங்கேயாவது ஓடிப் போலாம்...."

"போலாம்..... ஆனா திடீரென்னு எங்கே போறது? ஒழுங்குகளைச் செய்திட்டு வெள்ளிக்கிழமை கூட்டிட்டுப் போறேன்"

அவள் பூரிப்புடன் அவனை நோக்கினாள்.

"அது சரி நிலா, இன்னிக்காவது என்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றறியா?"

"போடா ஏன் அவசரப்படுறே? நான் உன் கூட வரத்தானே போறேன்." அவள் கண் சிமிட்டினாள்.

"கலியாணமாயிட்ட நீ என் பொண்டாட்டி. இப்போ காதலி. காலிக்கிற ப்போ நடந்தா இனிமையான நினைவாக இருக்குமே." அவன் இரக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டு கேட்டான். அவளும் குழம்பினாள். கடந்த சில நாட்களாகவே அவளது மனதும் உடலும் கூட அவளது ஆண்மைக்காக

ஏங்கியது. எனினும் அவள் வளர்க்கப்பட்ட சூழ்நிலையாலும், அவ்வப் போது அம்மா கூறும் ஆலோசனைகளினாலும் கட்டுப்பாட்டை இழக்கா திருந்தாள்.

இதற்கிடையில் சுற்றும்முற்றும் நோட்டம் விட்ட பாண்டியன், அவளை இழுத்தணைத்து முத்தமிடவே, அவனது செயலில் ஒருகணம் தடுமாறினாலும், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அவனிடமிருந்து விலக முயன்றாள். “விடு யாராவது பார்க்கப் போறாக”

பாண்டியனோ அவளை இன்னமும் இறுக அணைத்தபடி மீண்டும் முத்தமிட்டான். அவளும் அவனை இறுக அணைத்தாள். செழித்து வளர்ந்த தேயிலை செடிக்கிடையே அவளை இழுத்த பாண்டியனை அவள் தடுத்தாள். “இப்ப வேணாம்... இம்..... வேணாம்.”

திடீரென்று அரவம் கேட்டது. தொலைவில் கருப்பையா கங்காணி ஏறி வருவதைக் கண்டதும் இருவரும் தம்மைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு விடைபெற்றனர்.

அவள் வீட்டுக்குச் சென்ற போது வீடே கலகலப்பாக இருந்தது. உறவு முறைப் பெண்கள் பலகாரம், பட்சணங்கள் செய்ய ஆயத்தம் செய்தனர். இன்னும் நான்கே நாட்கள் தான் கலியாணத்துக்கு இருந்ததால் தியாக ராசாவும் ஓடி ஓடி வேலை செய்தான். அழகுநிலாவுக்கு எதிலுமே நாட்ட மில்லை.

நாட்கள் வேகமாகச் சென்றன. தாமரைச்செல்வியிடம் ஏற்கனவே சில உட்புகளுடன் ஒரு பையைக் கொடுத்திருந்த அழகுநிலா, காலையில் குளிக்கச் செல்வது போல் வெளியேறினாள். விரைந்து நடந்ததில் அவளுக்கு மூச்சடைத்தது. பயத்தில் நெஞ்சம் படபடத்தது.

பாண்டியன் அங்கு வந்து சேரவில்லை. பத்துமணி ஆகவில்லை தானே என்று சமாதானமடைந்தபடி காத்திருந்தாள். சூரியன் உச்சிக்கு வந்தும் அவன் வராமல் போகவே அவளது மனதில் ஏமாற்றமும் பயமும் எட்டிப் பார்த்தன. ஏன் வராமல் விட்டார்?

இனியும் காத்திருப்பதில் பயனில்லை என்றபடி.... இனி வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியாது என எண்ணிக் கொண்டு கால்கள் பின்ன பாண்டியனின் லயத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் அங்கே சென்ற போது தொலைவிலேயே பாடல் ஒலிபரப்பா வது கேட்டது. வாசல் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது. ஏதோ விசேடமென்று அழகுநிலாவுக்கு புரிந்தது. குழம்பிப் போன அழகுநிலா எதிர்ப்பட்ட ஒரு வரிடம் விசாரித்தாள்.

“அதுவா?..... அந்தப் பாண்டியனுக்கு கலியாணம். திடீரென்று முடி வாச்சு. தன் மாமன் பொண்ணு பாரியைக் காதலிச்சு வவுத்தில பிள்ளை யையும் கொடுத்திட்டு இப்போ கலியாணம் செய்யமாட்டேன்னு அடம் பிடிச்சிருக்கிறான். காலையில் இவன் யாரோ ஒரு பொண்ணு கூட ஓடிப் போகத் திட்டம் போட்டிருக்கான். அது மாமனுக்குத் தெரிஞ்சிட்டிருது. இவன் மாமன் ரொம்பப் பொல்லாதவன். அடிச்சுக் கூட்டியாந்து கலியா ணம் பண்ணி வச்சிருக்கான். ஏமாற்றி ஒரு பொண்ணுடைய வாழ்க் கையை நாசமாக்கிட்டு இன்னொரு பொண்ணு கூட ஓடிப் போகவுட லாமுங்களா?” அழகு அவர் சொல்லச் சொல்ல அதிர்ந்தாள்.

மனதில் பெரும் ஏமாற்றம் ஏற்பட்ட போதிலும் அதையும் மீறி மனதில் எழுந்த நிம்மதியுடன் நெடுமுச்செறிந்தாள். சீ என்ன மனிதர்கள்! கடவுள் புண்ணியத்தில் தப்பிவிட்டேன். அம்மா சொல்லுறது எவ்வளவு உண் மைன்னு இப்ப புரியுது. பொண்ணுங்க கலியாணத்துக்கு முன் எதை இழந்தாலும் இதை இழக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லுவா. அன்னிக்கு தப்பினது கடவுள் புண்ணியம். குமுறும் உள்ளத்துடன் திரும்பி நடந்த அழகுநிலாவின் உடம்பு வெடவெடத்தது.

மனதில் குடிபுகுந்திருந்த அழுக்கு நீங்கி.... காற்றில் பறப்பது போன்ற உணர்வுடன் வீட்டை அடைந்த போது அம்மா “எங்கடி போயிருந்த? சுப்பிரமணித் தம்பி வந்து ஒனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கு” என்றார்.

இஸ்தோப்பில் வீற்றிருந்த மச்சினன் சுப்பிரமணியத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது முதற்தடவையாக அவளுக்கு நாணமேற்பட்டது. மனதிலெ முந்த ஒருவித ஆனந்தப் பெருக்கோடு உள்ளே சென்றாள். தேநீரும் கையுமாக அவனிடம் வந்த அழகுநிலாவின் முகத்திலிருந்த மகிழ்வைப் பார்த்ததும் அம்மாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் மனதும் நிம்மதியடைந்தது.

- சுடர்ஒளி- 2005

விடீப்பு

தேயிலைச் செடிகளினூடே வளைந்து செல்லும் பாதையில் ஏறி நடந்து தனது லயத்திற்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான், சந்திரசேகரன். நேரம் நடுச்சாமத்தை அண்மித்துவிட்ட போதிலும் தேய் நிலவின் மங்கிய ஒளியில் பச்சை மலையெங்கும் வெளுப்பாகக் காட்சியளித்தது. அமைதியான இரவில் பீலியில் இருந்து பாயும் நீர் சிற்றருவியாய் சலசலத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

மலை முகட்டிலிருந்து வீசும் காற்று ஈரப்பசையுடன் அவனது உடலைத் தழுவிச் சென்றது. காற்றின் விதைப்பில் தேகத்தில் குளிர் சில்லிட்டது. இன்றைய பொழுது முழுவதும் தேர்தலில் போட்டியிடும் தொழிற்சங்கத் தலைவரின் வெற்றிக்காக அவன் செய்த பணிகளின் நினைப்புகள் மனப்பூவாய் மலர்ந்து இனித்தது.

விரைவில் நடைபெறவிருக்கும் நாடாளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் அவன் சார்ந்துள்ள தொழிற்சங்கத் தலைவரும் போட்டியிடுகிறார். காலையில் தொழிற்சங்க அலுவலகத்தில் கூடிநின்று வரப் போகும் தேர்தலில் கட்சியின் வேட்பாளர்களின் வெற்றிக்காக எவ்வாறு உழைப்பது என்று ஆலோசனை நடத்தி, பின்னர் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்திற்கு

அமைய அவன், தனது நண்பர்களுடன் ஊரெல்லாம் சுற்றித் திரிந்து சுவர்கள் மதில்கள் பாக்கியில்லாமல் கட்சித் தலைவரினதும் வேட்பாளர் களினதும் படங்கள் அடங்கிய போஸ்டர்களை ஓட்டி முடித்துவிட்டு இப் பொழுதுதான் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

காலையில் அவனது தோட்டத் தலைவர், கட்சித் தலைவரிடம் அவனை அறிமுகப்படுத்தியதை நினைக்க சந்திரசேகரனுக்குப் பெருமி தமாக இருந்தது.

“இவன் சந்திரசேகரன்.... நம்ம தோட்டத்தில் இருந்து டவுனுக்குப் போய் படிச்ச பாஸ் பண்ணியிருக்கான்..... இவனும் இவனுடைய சிநே கிதர்களும் நம்ம கட்சியின் வெற்றிக்கு நிறைய பாடுபடுறாங்க.....”

கட்சித் தலைவர் பெருமிதத்துடன் அவனை நோக்கினார். “உன் னைப் போல தோட்டத்து இளைஞர் எல்லாம் படிச்ச முன்னுக்கு வர னும்..... அப்பதான் நம்முடைய சமூகம் முன்னேறும்..... தேர்தலில் வெற்றி பெற்று மந்திரியாக வந்ததும் தோட்டங்களிலுள்ள குறைபாடு களை எல்லாம் தீர்த்து வைப்பேன்..... தொழிலாளர்களுடைய ஊதிய மும் வாழ்க்கை தரமும் உயரணும்..... கல்வி, சுகாதாரம், வீட்டு வசதி என்பவற்றையும் மேம்படுத்த திட்டம் வைச்சிருக்கேன்.....”

தலைவர் அவனை ஒரு பொருட்டாக மதித்து உரையாடியது அவ னுக்குப் பெருமையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

“ஐயா.... காலம் காலமாக மலையக மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வர்றாங்க. இந்த நாட்டினர் முக்கியமான ஏற்றுமதி மூலம் அந்நியச் செல வாணியைப் பெற்றுத் தாற நம்மள இரண்டாந்தரப் பிரஜையாகத் தான் மதிக்கிறாங்க. நம்ம சனங்க வாழ்க்கையில் எந்த வசதியையும் அனுப வித்ததில்லை..... உங்க வார்த்தைகள் எங்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தருகுதுங்க.....”

கரம் கூப்பியபடி கூறிய சந்திரசேகரனுக்கு பதில் கரம் கூப்பியபடி “தேர்தலில் எல்லாரையும் நம்ம கட்சிக்கே வாக்களித்திட வைக்கிறது உன்போன்ற படிச்ச இளைஞர்களுடைய பொறுப்புத்தான்” என்று கூறிய படி விடை பெற்றார்.

இனிக்கும் நினைவுகளோடு லயத்தை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டிரு

ருந்த சந்திரசேகரனைக் கண்ட நாயொன்று அவ்வம் கேட்டு விறுக்கென்று எழுந்து குரைக்க ஆரம்பித்தது. பின்னர் அவனை இனம் கண்டு கொண்டு தனது குரைப்பை நிறுத்திக் கொண்டு வாலையாட்டி அவனை வரவேற்றது. அவன் மெதுவாக அதன் வழுவுமுப்பான முதுகுப் புறத்தைத் தடவிக் கொடுத்துவிட்டு லயத்து முகப்புக்கு வந்தான்.

லயச் சுற்று வட்டம் அமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தது. அந்த அமைதியைக் கலைப்பது போல மூலைக் காம்பராவில் முனியாண்டி கெட்டவார்த்தைகளால் தூசிப்பது கேட்டது. தங்கலட்சுமியும் உரத்துப் பேச, அவன் அடித்தான். வேதனையில் அவனது மனைவி பெருங்குரல் எடுத்துக் கதறினாள். இது அடிக்கடி அரங்கேறும் நிகழ்வானாலும் முனியாண்டியின் முரட்டுக் குணத்தை அறிந்ததனாலும் யாரும் அதில் தலையிடுவதில்லை.

மெதுவாகத் தகரப் படலையைத் திறந்து இஸ்தோப்பில் நுழைந்த சந்திரசேகரனை அப்பாவின் குறட்டையொலி வரவேற்றது. சாக்குப் பைகளினால் மறைக்கப்பட்டிருந்த உள் அறையில் அம்மாவும் சகோதரர்களும் படுத்திருந்தார்கள். வளர்ந்து படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வேலை வாய்ப்பை எதிர்பார்த்தபடி, தற்சமயம் தற்காலிகமாக நகரிலுள்ள டாக்டர் ஒருவரின் உதவியாளராக வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் மூத்தவள் புவனேஸ்வரியை அணைத்தபடி அடுத்த தம்பி உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். தாயைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு படுத்தால்தான் நித்திரை கொள்வேன் என்று அடம்பிடிக்கும் சிறிய தங்கைகள் இருவரும் ஆளுக்கொரு பக்கமாக அம்மாவின் சேலை இறகுக்குள் குளிக்காய்ந்தபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மா கண்மூடி அயர்ந்திருந்தாலும் சின்னச் சத்ததிற்கும் விழித்தெழுந்து விடுவாள். பகல் முழுவதும் மலையேறி இறங்கி வெயில் மழை பாராமல் உழைத்துக் களைத்தாலும் அருண்டெழும் அம்மாவைப் பார்க்க சந்திரசேகரனுக்கு பச்சாத்தாபமாக இருக்கும். அம்மாவால் எப்படி விழித்தெழு முடிகிறது என்று அவனுக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

அப்பா, அம்மா இருவரும் கூலிகளாக மலையில் உழைத்தாலும் வருவாய் பற்றாக்குறைதான். அவனுக்கும் புவனேஸ்வரிக்கும் பெயர் பதிந்து வேலை செய்யும் வயது வந்துவிட்டாலும் அப்பா அனுமதிக்கவில்லை. தனக்குப் பின்னரும் பரம்பரை பரம்பரையாக, அடிமைச் சீட்டு

எழுதி வைத்தது போல சொற்ப கூலியில் மலை முகட்டில் தனது பிள்ளைகளும் கஷ்டப்படக் கூடாது என்பதால் தான், கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் அவர்களைப் படிக்க வைத்தார். பெருந்தோட்டப் பகுதியிலுள்ள சில பெற்றோர்களைப் போல சிறுவயதிலேயே பிள்ளைகளின் படிப்பை நிறுத்தி நகருக்குக் கடைச்சிப்பந்தி வேலைக்கோ வீட்டு வேலைக்கோ அனுப்பாது, நகரிலுள்ள பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பித்தார். அப்பா குடித்து இருந்ததை அவன் ஒரு போதும் பார்த்ததில்லை. எப்போதாவது குடித்தாலும் அளவோடு, பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமல் தான் குடிப்பார்.

தனது உழைப்பின் ஊதியத்தில் குடும்பத்தை உயர்வுற வைக்கவும் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை சுபீட்சமாக்கவும் பிள்ளைகளின் கல்வியில் ஊக்கமாகவும் செயற்பட்டு வரும் அவரின் உயர்ந்த உள்ளத்தைப் பார்க்கும் போது சந்திரசேகரனுக்கு அவர்மீது பயபக்திதான் ஏற்படும்.

சந்திரசேகரன் அடுப்படியில் அம்மா அவனுக்கு வைத்திருந்த உணவை உண்ணும் போதே அம்மா அருண்டெழுந்து வந்து பரிமாறினாள்.

“ஏன் மகன்..... நேரத்தோட வந்திருக்கலாமில்லையா....?”

“தேர்தல் வேலை நிறைய இருந்திச்சம்மா.... தலைவரு இப்பத்தான் திரும்பி வந்தாரம்மா.....”

அவன் சாப்பிட்டு முடித்துப் படுத்தபின் அவளும் சாப்பிட்டுவிட்டு, மறுபடி பிள்ளைகளின் நடுவே வந்து படுத்துக் கொண்டாள்.

அடுத்த சில நாட்கள் சந்திரசேகரன் தேர்தல் வேலைகளோடு அலைந்தான். எப்படியும் மலையகக் கட்சியின் வேட்பாளர்கள் வெற்றி பெற வேண்டுமென அவனோடு பல தொழிலாளர்களும் பாடுபட்டார்கள்.

அவர்களது முயற்சி வீண் போகவில்லை. கணிசமான மலையக வேட்பாளர்கள் வெற்றி பெற்றிருந்தார்கள். தோட்ட மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமை கிடைத்த பின்னர் இம்முறைதான் முன் எப்போதையும் விட அதிகமானோர் வெற்றி பெற்றதனால் தோட்டப் பகுதி மக்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். ஆளும் கட்சியோடு இணைந்த மலையக வேட்பாளர்கள் இருவருக்கு அமைச்சர் பதவி கிடைத்த போது தொழிலாளர்களின் மனதில் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கம் அரச ஊழியர்களின் சம்பளத்தை அதிகரித்த போது தொழிலாளர்களின் சம்பளமும் அதிகரிக்கப்படுமென நம்பியவர்களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. அரசாங்கத்தில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தோடு ஒப்பிடும் போது சரிபாதியிலும் குறைவாகவே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைப்பது பற்றி தோட்டத்துத் தலைவரிடம் சந்திரசேகரன் கூறிய போது அவர் அவனை உற்சாகமுட்டினார்.

“நம்ம தொழிற்சங்கத் தலைவர் மந்திரியாயிட்டார்..... கட்டாயம் நமது சம்பளம் உயர்த்தப்படும்..... அது சரி... நீ தோட்டத்து சுப்பர்வைசர் வேலைக்கும் மனுப் போடலாமே! மந்திரி கட்டாயம் உனக்கு அந்த வேலையை எடுத்துத் தருவார்.....”

“விண்ணப்பிச்சிருக்கேன்.... பதில் வரல்ல.....” என்று ஏமாற்றத்துடன் கூறினான் சந்திரசேகரன்.

“யோசிக்காத..... மந்திரியைச் சந்திக்கிற போது கதைப்போம்.....”

தேர்தல் காலத்தில் ஓடி ஓடி தோட்டப்புறமெல்லாம் வந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இப்போதெல்லாம் அதிகம் வருவதில்லை. இது பற்றி இளைஞர்கள் தோட்டத் தலைவரிடம் கதைத்த போது அவர் ஓர் ஆலோசனையைச் சொன்னார்.

“நம்ம தோட்டத்து மந்திரியை அழைக்க ஒரு கூட்டம் வைக்க ஒழுங்கு செய்வோம். அப்படி வரும் போது எங்களுடைய பிரச்சினைகள் பற்றி பேசலாமில்லையா?”

“அவர் வருவார் என்று நான் நம்பலை..... நாமதான் அவருடைய காரியாலயத்துக்குப் போய் சந்திக்கணும்.....”

“இரண்டு தடவை போனோம். இரண்டு தடவையும் அவரைக் காண முடியல்ல..... காரியதரிசியைத் தான் காண முடிந்தது. கூட்டம்னா கட்டாயம் வருவார். கொழும்புக்கு போனில தொடர்பு கொண்டு கேட்போம்..... அப்புறம் அவர் கூப்பிடுற நாளைக்கு நேரில போய் சந்திக்கலாம்.....”

சில இளைஞர்கள் அவரது கூற்றை ஆமோதிக்கவே அமைச்சரை அழைத்துக் கூட்டம் வைப்பது என்று முடிவானது. சுற்றுப் புறமுள்ள

தோட்டங்களையும் இணைத்து பெரும் வரவேற்பளிப்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டது.

அடுத்த சில தினங்கள் தூடிப்புமிக்க தோட்ட இளைஞர்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து விழாவுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்தனர்.

குறிப்பிட்ட விழா நாளும் வந்தது. தோட்டத்து மக்கள் அன்று மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தனர். அமைச்சரும் அவருடன் இன்னும் சில நாடாளும் உறுப்பினர்களும் வந்திருந்தார்கள். அமைச்சர் வந்திருந்ததால் வாத்தியாரும் தோட்டத்துரையும் கண்டக்டரும் கிளாக் கரும் பாராட்டு விழாக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்கள். இவர்களும் இன்னும் சில தோட்டத் தொழிலாளிகளும் அமைச்சருக்கும் சகாக்களுக்கும் மாலை அணிவித்து ஊர்வலமாக மேடைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கூட்டத்தில் உரையாற்றிய பலரும் அமைச்சரை வானளாவப் புகழ்ந்து உரையாற்றினர். சந்திரசேகரனும் உரையாற்றினான். அவன் தனது உரையில் அமைச்சரை வாழ்த்தியதோடு மட்டும் நில்லாமல் தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்கள் பற்றியும் உடனடித் தேவைகள் பற்றியும் அரசு நியமனங்களில் தொழிலாளர் சமூகத்துப் படித்த இளைஞர்கள் புறக்கணிக்கப்படுவது பற்றியும் எடுத்துக் கூறியபோது கூட்டத்திலிருந்து பலத்த கரகோஷம் எழுந்தது.

பாராட்டு விழா முடிந்ததும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த தேநீர் விருந்தில் கலந்து கொண்ட அமைச்சர், தோட்டத்தின் சில பகுதிகளுக்குச் சென்று, அவர்களுடைய கஷ்டங்கள், தேவைகள் பற்றியும் அறிந்து கொண்டார். வயோதிப தொழிலாளி ஒருவர் அமைச்சரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிய போது, அவரைத் தடுத்த அமைச்சர் அன்போடு அவரை விசாரித்தார்.

“எப்படி உங்களுக்கு வேலை கிடைக்குதா....?”

“கிழமைக்கு மூணு, நான்கு நாட்கள் தான் கிடைக்குதுங்க..... சில

வேலைகளைக் கொத்துராத்து முறையில் கொடுக்கிறதால், வெளியார் வந்து வேலை செய்யுறாங்க.... நாம செய்யக் கூடிய வேலை தான். செக்ரோளிலதான் முன்னரெல்லாம் செய்தோம்.....” கிழவர் கவலையோடு கூறினார்.

“ஆமாங்க ஐயா..... முன்னர் நாம செய்த போது வேலையும் துப்புரவு.... செலவும் குறைவு..... ஆனால் இப்பன்னா வெளியாளுங்க வந்து செய்யுறதால் வேலை துப்புரவில்லை..... நம்ம வருமானமும் பாதிக்குது”

அமைச்சருக்குப் புரிந்தது. “ம்..... தோட்டங்களை அரசாங்கம் எடுத்தப்புறம் இப்படித்தான்....” என்று நெடுமூச்செறிந்தார்.

“ஐயா..... நீங்க அரசாங்கத்தில் தானே இருக்கீங்க.... இதப் பற்றி கவனிக்கலாமில்லையா?”

“நாம அரசாங்கதில் இருந்தாலும் பெருந்தோட்டத்துறை அமைச்சராக வேற ஆளைத்தானே போட்டிருக்காங்க... இது பற்றி அவர்கிட்டேயும் துரைமார்களோடும் கதைக்கிறேன்.....”

மந்திரியின் வார்த்தைகள் ஆறுதலளித்தன.

“ஐயா..... நம்ம லயங்களெல்லாம் பழசாயிட்டுது. மழை பெஞ்சா அது காம்பராவினும் பெய்யும்.... மாதிரிக் கிராமங்கள் எல்லாம் அமைச்ச கிராமத்தவர்களுக்கு வீடு கொடுக்கிறாங்க..... நிலமற்ற தோட்டத் தொழிலாளரை ஒதுக்கிவிட்டுக் கிராமத்து ஆக்களுக்கு தோட்ட நிலங்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறாங்க.....”

“ம்..... இந்த நாட்டில எல்லாமே இனவாதக் கண்ணோட்டமாகிப் போயிடிச்ச.... அதாலதான் நாமளும் அவங்ககூட சேர்ந்து நின்ற சலுகைகளைப் பெற வேண்டியிருக்கு.....” மந்திரி கவலையோடு கூறினார்.

“படிச்ச தோட்டத்து இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புப் பெற்றுக் கொடுக்கணும் ஐயா..... தொழிலாளர்களுடைய சம்பளத்தையும் அரசாங்கத்தில வேலை செய்யுறவங்களுக்கு கொடுக்கிற மாதிரி கூட்டிக் கேட்கணும்.... சாப்பாட்டுக்கே வரும்படி காணாமலிருக்கு ஐயா.....” என்று கூறிய சந்திரசேகரனை அமைச்சர் பெருமிதமாக நோக்கினார்.

“தோட்டத்துப் படிச்ச பிள்ளைகளுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்தவும் பாடசாலைகளிலுள்ள ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நீக்கவும் ஜனாதிபதியோட கதைச்சு ஏற்பாடு செய்தேன். ஆனா தொழிலாளர்கள் மத்தியிலையும் தொழிற் சங்கங்கள் மத்தியிலையும் ஒற்றுமையில்லை. வெண்ணை திரண்டு வாற நேரத்தில தாளி உடைஞ்சது போல சிறுபான்மையினரில ஒரு பிரிவினரே அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்து குழப்பிட்டாங்க.....”

அமைச்சரின் பதிலில் இயலாமை தெரிந்தது.

“ஐயா புதிசாக கலியாணம் செய்கிற ஆள்களுக்கும் வீடு வாசலில்லை. ஒற்றையறை லயக்காம்பராவில் மத்தவங்க கூடத்தான் இருக்க வேண்டியிருக்கு..... சுப்பவைசர்மாரையும் பெரும்பான்மை இனத்தவரைத்தான் நியமிக்கிறாங்க.... அவங்களுக்கு குவாட்டேர்ஸ் கட்டிக் கொடுக்கிறாங்க.....”

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும்..... நான் எவ்வளவோ பாடுபட்டிருக்கேன்..... பேரினவாத சக்திகள் தடைபோட்டு விடுறாங்க. வெளியிலை நிண்டும் எங்களால எதையும் சாதிக்க முடியேல்லை..... அதுதான் இணைஞ்ச நின்று முயற்சிக்கிறம்....”

அமைச்சரின் பதில் சந்திரசேகரனுக்கும் நண்பர்களுக்கும் திருப்தியைத் தரவில்லை.

“ஐயா..... நீங்க உங்களுடைய பலத்தைக் காட்டணும். அரசாங்கம் ஸ்திரமாக இருக்க உங்களுடைய பலம் உங்களுக்குத் தெரியணும்.....”

இளைஞர்கள் இவ்வாறு கூறிய போது, இவர்கள் என்ன அதிக பிரசங்கித்தனமாகப் பேசறாங்க என்பது போல தோட்டத் தலைவரை நோக்கினார் அமைச்சர். குறிப்பறிந்த தலைவரும் இளைஞர்களை சமாதானப்படுத்துவது போல, “அதுதான் மந்திரி ஐயா சொன்னாரே..... எப்படியும் எங்களுக்காக பாடுபட்டுக்கிட்டிட்டுத் தானிருக்கிறார்...”

இனியும் நின்றால் இதை விடவும் சிக்கலான கேள்விகள் உருவாகக் கூடும் என்பதை உணர்ந்த அமைச்சர் சாதூரியமாக, நாடாளுமன்றக் கூட்டத் தொடர் மாலையில் இருப்பதாகக் கூறிக் கைகூப்பி விடைபெற்றார்.

இளைஞர்கள் சிலரைத் தவிர, எல்லோருக்கும் அமைச்சர் எல்லாவற்றையும் பெற்றுத் தந்துவிடுவார் என்ற மகிழ்ச்சி!

சந்திரசேகரன் நண்பர்கள் பக்கம் திரும்பிச் சொன்னான், “நமக்குத் தேவை சலுகைகளல்ல..... உரிமை..... பதவிக்காக நாம விலை போயிட்டா என்னைக்குமே நாம உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியாது.....”

அவன் சொல்வது சரியென்றே நண்பர்களுக்கும் பட்டது.

-சுடர்ஒளி-2008

ஆதிநிருபுஷ அருபுஷ வரை

அதிகாலைச் சேவல் கூவியது..... ஒன்றைத் தொடர்ந்து இன் னொன்றாக அடுத்தடுத்து சேவலின் கூவல். தாங்க முடியாத கூதலில் குறண்டிப் போய் படுத்திருந்த முத்தையா கிழவர் விழித்துக் கொண்டார். அருட்சியற்றவர் சரிந்து படுக்கவே, அவர் படுத்திருந்த சாக்குக் கட்டிலும் 'கிரீச்' என்று தன் பங்கிற்கு ஓசை எழுப்பியது.

லயத்திலிருந்தவர்கள் வழக்கம் போல் எழுந்திருக்கவில்லை. இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமையாதலால் தோட்டத்தில் வேலையில்லை என்பது ஒரு காரணம். மற்றது, நேற்றுச் சாமம் வரை மேட்டு லயத்து கிருஷ்ணன் வீட்டுக்கு முன்னால் டெக்கில் காட்டப்பட்ட ரஜனி, எம் ஜி ஆர் படங் களைப் பார்த்து விட்டு மூன்றாம் சாமத்தில் தான் பலரும் கண்ணுறங் கினார்கள்.

விழிப்படைந்த முத்தையா கிழவருக்கு மறுபடி தூக்கம் வரவில்லை. இஸ்தோப்பிலிருந்த சாக்குக் கட்டிலில் மல்லாந்து கிடந்தபடி இலக்கற்ற யோசனைகளில் சஞ்சரித்தார். அவரைப் போலவே அவர் படுத்திருந்த சாக்குக் கட்டிலும் இற்றுப் போயிருந்தது. மல்லாந்து கிடந்த தாத்தாவுடன் நுளம்புகள் உறவாடின. முன்னர் மலையகத்தில் நுளம்பையே காண

முடியாது. கால மாற்றமும், சூழல் மாற்றமும் கொசுக்களின் தொல்லை மலையகத்தையும் எட்டிப் பார்த்து டெங்கு, சிக்குன் கூனியா எனப் புதுப் புது நோய்களையும் ஏற்படுத்துகிறது. தாத்தாவைப் பொறுத்த வரையில் அவர் வருத்தம் என்று ஒருபோதுமே வைத்தியசாலையில் படுத்தவரல்ல. இவர் பிறந்தது கூட லயத்தில் தானாம். காமாட்சிப் பாட்டி தான் பிரசவம் பார்த்ததாக அம்மா கூறுவா, இப்போது காமாட்சிப் பாட்டியும் இல்லை. அம்மாவும் கூட புண்ணியவதி போய்ச் சேர்ந்து விட்டார். இன்னும் எத்தனை காலம் தான் இந்த மண்ணில் கிடந்து உழல வேண்டுமோ என்று சலித்துக் கொண்டார் முத்தையாக் கிழவர்.

கால மாற்றங்கள் சமூக அரசியல் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய போதும், தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில் எதுவித மேம்பாட்டையும் காணவில்லையே என்று சலித்துக் கொண்டார். இன்று உடல் தளர்ந்து பிள்ளைகளின் கைகளை எதிர்பார்த்து, அவர்களுக்கு சுமையாக வாழ்கின்ற அவல வாழ்க்கை தானே, நாற்பது வருட அயராத உழைப்புக்குப் பின்னரான ஓய்வுக்குக் கிடைத்த பரிசு! இந்த மண்ணைப் பொன் கொழிக்க வைத்து, வளமான அந்நிய செலவாணியை ஈட்டித் தந்தும், தொழிலாளரின் வாழ்வு விடியவில்லை!

முத்தையாவுக்கு சின்னஞ் சிறு வயது ஞாபகங்கள் மைமலான பொழுதைப் போல் தெளிவில்லாமல் இருந்தாலும், சில முக்கிய நிகழ்வுகள் ஞாபகத்திலிருந்தது. வெள்ளைக்காரன் ஆட்சிக் காலத்தின் இறுதிக் காலத்தில் தான் அவரது பிள்ளைப் பருவம் இருந்ததால், காந்தி பற்றியும், சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றியும் மங்கலான நினைவுகள் மனதில் இருந்தன. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதும், இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதும் அதை மக்கள் கொண்டாடியதும் ஞாபகத்திலிருந்தன. அந்தக் கால கட்டத்தில் இந்திய வம்சாவழித் தோட்டத் தொழிலாளரான இவர்களது வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதும், தொழிற்சங்கங்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததும் நினைவிருக்கிறது. அந்த நாளில் சிறுவயதில் இதுபற்றிய விளக்கமோ, இதன் தாக்கங்களோ முத்தையாவுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வளவு அநியாயம் நடந்திருக்கின்றது என்பது அவருக்கும் பரிகிறது.

அரசியல் உரிமை பறிக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், குடியரிமையும்

பறிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் நிக்கதிக்குள்ளாகி, வெளியே போனால் கள்ளத்தோணி என்று கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

முத்தையா இளைஞனாக இருந்த போது, மலையில் கடினமான தொழில்களை செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவராக இருந்தார். இரவு ஸ்டோர் வேலைகளிலும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவார். எப்படி உழைத்தாலும் பற்றாக்குறையான வருமானம்.

அவருக்கு, மனம் போலவே மனதுக்குப் பிடித்த ராமாயியே மனைவியாக வாய்த்த போது இந்த உலகே தனது கைக்குள் என்பது போல் மகிழ்வில் திழைத்தார். அந்த ஓரிரு வருட வாழ்க்கை இனிமையைக் கண்டு பொறுக்காமலோ என்னவோ சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் வந்தது. ஒரு பகுதியினருக்கு இலங்கைப் பிரஜா உரிமை கிடைக்க, இன்னும் சிலர் கட்டாயமாக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். முத்தையாவுக்கு இலங்கை பிரஜாவுரிமை கிடைத்தது. ராமாயி பிரஜா உரிமை மறுக்கப் பட்டு இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டாள். அந்தக் கொடுமான பிரிவை முத்தையாவாலும், ராமாயியாலும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களது வாழ்வின் கரிநாளாக அந்த நாளானது. அத்தோடு இருவரின் வாழ்வும் தனிமையானது. நீண்டநாள் தனிமைத் துயரில் தவித்தவர், பின்னர் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். தொழிற்சங்க போராட்டங்களில், வேலை நிறுத்தங்களில் எல்லாம் முன்னின்று செயற்பட்டார். இன்றைய சில முக்கிய தொழிற்சங்கங்கள் போராட்டாத்தினை எல்லாம் மறந்து, பதவி நாற்காலிகளுக்காக சரணாகதி அரசியல் நாடாத்துவதைப் பார்க்க அவருக்கு எரிச்சல் ஏற்படும்.

கண்கள் மூடியபடி விழிப்புடன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த முத்தையா கிழவரின் காதுகளில் நுளம்புகள் ரீங்காரமிட்டன. கைகளால் உடம்போடு சேர்த்துத் தடவிக் கொசுவை அடித்துத் திருப்தியுற்றார்.

வெளியே மரங்களிலிருந்த சேவல்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கூவ ஆரம்பித்தன, ஒன்று சேர்ந்து கூவ ஆரம்பித்தன. படுத்திருக்க முடியாமல் எரிச்சலாக இருந்தது. எழுந்து ஒரு சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். ராமாயி பிரிந்து போனபின் ஏற்பட்ட தனிமைக் காலங்களில் இந்த சுருட்டும், சாராயமும் அவருக்குத் துணையாயின. அவரது தனிமையை உணர்ந்த நண்பர்கள் கண்ணம்மாலை அவருக்கு இரண்டாம் தாரமாகச்

செய்து வைத்தனர். முதலில் மறுத்தாலும் பின்னர் அவளைக் கைப் பிடித்து தனது இல்வாழ்வின் இரண்டாவது பாகத்தை ஆரம்பித்தார். அவருக்குக் கிடைத்த அதிஸ்ட்டம், முன்னவளைப் போலவே சின்னவளும் புரிந்துணர்வு உள்ள மனைவியாக வாய்த்தாள். ராமாயி இப்போ எப்படி இருக்கிறாளோ என்ற நினைப்பு வரும். மனது இறுகிக் கண்கள் இளகும்.

அவருக்கும் கண்ணம்மாவுக்கும் இரண்டு ஆண்கள், மூன்று பெண்கள் என ஐந்து பிள்ளைகள் பிறந்தனர். கஸ்டப்பட்டு உழைத்துப் பிள்ளைகளை வளர்த்தார். கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு ஐந்தாம் ஆண்டு வரை தான் கிடைத்தது. அதிகம் படித்தால் தோட்டத்தை விட்டுப் போய்விடுவார்கள் என்று நிர்வாகம் நினைத்தது தான் காரணம். இவ்வளவு குறைவான ஊதியத்திற்குக் கடின உழைப்பை வேறு யார்தான் வழங்குவார்கள்?

முத்தையா கிழவர், கசப்பான சங்கதி ஒன்று மனதில் குத்த மறுபடி சரிந்து படுத்தார். 1977ல் என்று ஞாபகம். தாமும் தம் தொழிலு மென்றிருந்த தொழிலாளர்களின் லயங்களை நோக்கி மலையடிவாரக் கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்கள் திடீரென்று தாக்கி, அவர்களது லயங்களுக்குத் தீ வைத்த போது, என்ன நடக்கிறது என்பது புரியாமல் தொழிலாளர்கள் குழம்பினார்கள். முத்தையா மிடுக்கான இளவயது மனுஷன் அப்போது! வந்தவர்களுடன் ஆவேசமாக மோதினார். வந்தவர்களின் கைகளில் கத்தி, கோடரி, பொல்லு எனப் பல ஆயுதங்கள் இருந்தன. அவர்களுக்கு ஈடுகொடுத்து போராடிய முத்தையாவைச் சூழ்ந்து, சிங்களவர்கள் தாக்கிடவே, கண்ணம்மா குளறிக் கொண்டு ஓடிவந்தாள். முத்தையாவுக்கு வீசிய கத்தி அவளது தோழில் பாய, அவள் குருதி பெருகி துடிதுடித்து அந்த இடத்திலேயே இறந்தாள். காயம் பட்டிருந்த முத்தையா சிகிச்சையின் பின்னர் குணமானார். எனினும் இரண்டாவது மனைவியினதும் இழப்பு அவரை நொடிந்து போக வைத்துவிட்டது.

இனக்கலவரத்தின் கொடூர முகங்களைத் தரிசித்த சிலர் தோட்டங்களை விட்டு இடம்பெயர்ந்து போனார்கள். முத்தையா போகவில்லை. பின்னர் 1983 இனக்கலவரத்திலும் இவர்களது குடியிருப்புகள் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளானது. எனினும் இம்முறை மோதாமல், பலரும் தேயி லைச் செடிகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்தனர். இந்தக் கலவரத்திலும் முத்தையா

வின் இளைய மகள் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு குரூரமாகக் கொல்லப்பட்டாள்.

காலம் காலமாக அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததே தெரியாமல் வாழ்ந்த மக்கள் இப்போது அரசியல்வாதிகளிடம் அடிமைப்படவே வாக்குரிமையும், தேர்தலும் பயன்பட்டன. தொழிலாளர் வாழ்வில் மாற்றம், ஏதும் ஏற்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு பக்கபலமாக செயற்பட்ட சில தொழிற்சங்கங்களும் அரசியல் நீரோட்டத்தில் கலந்த பின்னர் அரசியல் மயப்பட்டு, தம்மிடையே போட்டி போட்டனர். பின்னர் வந்த நில உச்ச வரம்புச் சட்ட அமுலாக்கமும், பெருந்தோட்டத் துறையின் வருகையும் பல பாதகமான நிலைமைகளை தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தியது. காலம் காலமாக மண்ணுக்கு உழைத்தவர்களுக்கு இன்றி, அடிவாரக் கிராமங்களில் வசித்த சிங்கள மக்களுக்கு நிலங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட போது, முத்தையா மனம் வெதும்பினார். தொழிலாளர்கள் இவற்றிற்கு எதிராக நடாத்திய போராட்டங்களும் அடக்கப்பட்டன. குடியிருக்க ஒரு சிறுதுண்டு நிலம் தானும் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அரசியல் நீரோட்டத்துள் புகுந்த அன்றைய தொழிற்சங்கங்களும் தொழிலாளர்களுக்காகப் பாராளுமன்றத்திலும், வெளியேயும் குரல் கொடுத்த போதும் பேரினவாதம் எல்லாவற்றையுமே நிராகரித்தன.

முத்தையாவுக்கு என்றுமில்லாதவாறு இன்று இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் ஏன் மீள் தரிசனமாக மனத்திரையில் ஓடுகின்றன என நினைத்துக் கொண்டார். திடீரென்று அவருக்கு இருமல் ஏற்பட்டது. வெளியே மரங்களிலிருந்து பனித்துளி, சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. பனி, மழை, குளிர், கூதல் எல்லாமே முத்தையாவுக்குப் பழக்கப்பட்டவை தான். எதையும் தாங்கி, எதற்கும் தாக்குப் பிடிக்கும் அவரது உடம்பு இப்போது சில நாட்களாகத் தான் மக்கர் செய்கிறது.

பிள்ளைகளும் முன்னரைப் போல இல்லை. அவரை ஒரு சுமை போலவே கருதி ஏனோ தானோ என்று கடமைக்குப் பார்த்தார்கள். மூத்தவன் கொழும்போடு போய் உழைத்துத் தன்னை வளப்படுத்திக் கொண்டான். மற்றவன் சந்தை வியாபாரம், புறோக்கர் வேலை என ஓரளவு முன்னேறி நகரத்தில் குடியேறிவிட்டான். மூத்த மகளுடன் தான் அவர் இருக்கிறார். அவளும், கணவனும் இன்னமும் தோட்டக் கூலி

களாகவே இருந்தார்கள். பிள்ளைகள் வேறு. இருந்தாலும் தகப்பனை அவள் தான் தன்னுடன் வைத்திருக்கிறாள். சின்னவள் படிக்க விரும்பியதால் அவளைப் படிக்க வைத்தார் முத்தையா. அவள் ஆசிரியையாகி, இன்னொரு ஆசிரியரைத் திருமணம் செய்த பின் தோட்டப் பக்கம் திரும்பிப் பார்ப்பதே இல்லை. ஓய்வின் போது கிடைத்த சேமலா பறிதியை அவளது கலியாணத்திற்குத் தான் செலவிட்டார். ஆனால் அவளோ இப்போது தாங்கள் வேறு ஒரு வர்க்கம் என்பது போல் இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. முத்தையா நெடுமூச்செறிந்தார். தொழிலாளர் குடும்பங்களிலிருந்து இரண்டொருவர் முன்னேறி வருவதால் மட்டும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் தீர்ந்து விடாது. தொழிலாளர்களுக்கு உழைப்புக்கு ஏற்ப ஊதியம், குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம் என முன்னேற்றம் ஏற்படாத வரை எங்களது பிரச்சினை தீரப் போவதில்லை என எண்ணிக் கொண்டார்.

மீண்டும் இருமல் அவரை ஆக்கிரமித்தது. எழுந்து துப்ப வேண்டும் போல இருந்தாலும், முடியாத சோர்வில் படுத்திருந்தார். ஆற்று நீர் சிலு சிலு என்று ஓடுவது தெளிவாகக் கேட்கிறது. மகளைக் கூப்பிட்டுத் தேநீர் குடித்தால் தேவலை போலிருந்தது. மறுகணமே அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டார். 'பாவம், இன்று ஒரு நாள் தான் சற்று ஆறுதலாகப் படுத்திருக்கிறாள்' என நினைத்துக் கொண்டார்.

கடந்த பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாகத் தோட்டப்புறங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அவருக்கு உடன்பாடாக இருக்கவில்லை. தோட்டப்புறப் பெண்கள் பலரும் வீடுகளுக்கு வேலைக்காரர்களாகப் போய் சம்பாதிக்கும் வழக்கம் அவரது இளமைக் காலத்தில் இருந்ததில்லை. இப்போதெல்லாம் அரபு நாடுகளுக்கும் பெண்கள் வீட்டு வேலைக்குச் சென்று உழைக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் அனுபவிக்கும் கஸ்டங்களும், அவர்கள் விட்டு விட்டுப் போனதால் பிள்ளைகள் அனுபவிக்கும் கஸ்டங்களும் முத்தையாக் கிழவரின் மனதை வாட்டியது. இது போதாது என்று இப்போது சிலகாலமாகப் பெரும் எண்ணிக்கையிலான சிறார்கள் தமது படிப்பையும், சிறுபராய மகிழ்வையும் இழந்தவர்களாகக் கொழும்புக்கு வீட்டு வேலைக்குப் போய், அங்கும் பல சிரமங்களையும், வன்முறைகளையும் எதிர்கொண்டு அல்லல்படுவதை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சிறு பிள்ளைகளை வேலைக்கு அமர்த்தக்

கூடாது என்ற சட்டத்தையும் மீறி அவர்களை வேலைக்கு அனுப்பிப்
பிணமாக மீண்ட சம்பவங்கள் அவரை வாட்டியது.

மீண்டும் இருமல் அவரை ஆட்கொண்டது.

மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடுகள் ஒன்றை ஒன்று முட்டிக் கொண்டன.
இன்னும் இருள் விலகவில்லை. முத்தையாக் கிழவர் எழும்ப
யோசித்தார். கால்களோ, கைகளோ ஒத்துழைக்கவில்லை. அவரால்
கட்டிலில் அங்குமிங்குமாக அசைவது கூடச் சிரமமாக இருந்தது. எழுந்து
விட்டோம் என நினைத்தார். ஆனால் அவரது முதுகு கட்டிலை முத்த
மிட்டுக் கொண்டு தானிருந்தது. ஆனாலும் கிழவர் விடவில்லை. உடம்
பில் ஒவ்வொரு கலங்களிலும் உள்ள சக்தியை ஒன்று திரட்டி உன்னிப்
பார்த்தார். முடியவில்லை. 'இன்று எனக்கு என்ன நடந்தது?' என எண்
ணிக் கொண்டார். மீண்டும் மனம் தளராத விக்கிரமதித்தன் போல்
எழ முயன்ற போதும் முடியாமல் போகவே மகளுக்குக் குரல் கொடுத்தார்.
நெஞ்சை அடைத்து சத்தம் வராமல், தொண்டைக் குழிக்குள் ஏதோ
அடைப்பது போல குரல் கொடுத்தார். இதுவரை அவர் மகள் கேட்காத
வித்தியாசமான ஆனால் உரத்த சத்தமாக அது வெளிப்படவே, இந்த
வயதிலும் கணவனினும் அணைப்பில் கிடந்த மகள் திடுக்குற்றுக்
கண்விழித்தாள். ஆழ்ந்த குறட்டை ஒலியுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்த
அவள் கணவனும் கண் விழித்து, "என்ன... என்ன ஆச்சு.....?" என்று
பதறியபடி இஸ்தோப்புக்கு வந்தான்.

அரிக்கன் லாம்பைத் தூண்டியபடி வெளியே வந்த மகள்,
முத்தையாக் கிழவர் மூச்சு விட முடியாமல் திணறுவதைக் கண்டு
பரிதவிப்புடன் அருகே வந்தாள். "என்னய்யா செய்யுது?" என்று கேட்டபடி
அவரது மார்பைத் தடவிக் கொடுத்தாள். முத்தையா கிழவர் ஏதோ
சொல்ல நினைத்தார். முடியவில்லை. கைகளை மட்டும் உயர்த்தி
சைகை மூலம் ஏதேதோ சொன்னார். எவருக்கும் புரியவில்லை.

எழுந்து தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு மறுபடியும் தகப்பனின் அருகில்
வந்தவள், அதை அவருக்குப் பருக்கினாள். தண்ணீர் கடவாய்
வழியாகத் திரும்பி வந்தது. முத்தையாக் கிழவர் அசைவற்றுக் கிடந்தார்.
"ஐயோ ஐயா,..... எங்கள் விட்டுட்டுப் போட்டியோ?"

ஸெலோரும் பரிஷுகளே!

“காளிமுத்து.....வரேங் எலியட்ட..... காளிமுத்து வாடா வெளியில.....” லயத்தின் முன்னால் நின்று சத்தமிட்டான் சந்திரசேகர. மலையடிவாரக் கிராமத்துச் சண்டியனான அவனது கூப்பாட்டில் லயத்திலிருந்தவர்களுக்கு வயத்தைக் கலக்கியது.

“ஏய்..... காளிமுத்து.....”

“ஐயா பின் பக்கத்தால ஓடுங்க..... நாங்க சமாளிக்கிறோம்..... ஓடுங்க ஐயா.....” காளிமுத்துவின் பெண் பிள்ளைகள் அவனை விரட்டினர்.

வாசலில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரசேகர இப்போது கதவைப் படபட என்று தட்டினான். “ஏய்.... காளிமுத்து..... வாடா வெளியே.....”

இப்போது காளிமுத்துவின் மகள் அன்னலட்சுமி மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தாள். கடுப்புடன் நின்ற சந்திரசேகரவின் சிவந்த கண்களைப் பார்த்ததும் அன்னலட்சுமிக்குப் பயமாக இருந்தது. அவளோடு ஒட்டிக் கொண்டு பின்னே நின்ற பாப்பாத்திக்கு ‘ஜில்’ என்ற கூதல் பொழுது கூட, சடுவது போலிருந்தது. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக்

கொண்டு, “என்ன மாத்தயா, இங்கிட்டு வந்திருக்கீங்க? எடியே சரஸ் வதி.... நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டி மாத்தயா ஒக்கார.....” என உள்ளே திரும்பி குரல் கொடுத்தாள்.

“நான் இங்கிட்டு ஒக்கார வரல்ல.... எங்கே காளிமுத்து? நான் கள்ளச் சாராயம் விற்கிறதாக பொலிசுக் கிட்ட முறையிட்டானாமே?..... அவ்வளவு துணிச்சலா அவனுக்கு.....?” காட்டமாகக் கேட்ட அவனைப் பார்க்கப் பாப்பாத்திக்குப் பயம் பயமாக வந்தது. “இவர் சொல்லியிருக்க மாட்டாரு....” என்று இழுத்த பாப்பாத்தியை முறைத்தான் சந்திரசேகர.

“றாலாமியே என்கிட்ட சொன்னாரு..... நான் கள்ளச் சாராயம் விக்கிறது தான். விரும்பினவன் குடிச்சிட்டுப் போறான். விரும்பமில்லாட்டி வாயை மூடிக்கினு கம்மென்னு இருக்க வேண்டியது தானே?..... தேயிலைத் தோட்டத்துல மழை வெயிலென்னு பாராமல் உழைக்கிறவங்களுக்கு இது ஒரு ரொனிக் மாதிரி.... அசதிக்கு மருந்து மாதிரி..... ஓரிஜினல் சாராயம் விக்கிற விலையில யாராவது வாங்கிக் குடிக்க முடியுமா? என்னுடைய கசிப்பு சுத்தமான வடி.... யாருக்கும் கெடுதல் இல்லை..... அப்புறம் ஏன் பொலிசிலை முறைப்பாடு செய்யணும்?”

அவனுக்குச் சுடச் சுட நாலு வார்த்தை பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று அன்னலட்சுமிக்குத் தோன்றியது. எனினும் முரடனோடு மோதுவது முட்டாள்தனம் என்பதால் மௌனம் காத்தாள். சந்திரசேகர தோட்டத்துக்கு உள்ளேயே கசிப்பைக் கொண்டு வந்து விற்பான். இலகுவாகக் கிடைப்பதால் பலரும் குடித்துச் சீரழிகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் மலையிறங்கி நகரத்திற்குப் போக வேண்டும். அவ்வளவு தூரம் சென்று வாங்குவதற்கு நேரமின்மையாலும், சிரமம் என்பதாலும் பலரும் குடிக்க மாட்டார்கள். இப்போது நித்தக் குடி. காளிமுத்து இதனாலேயே முறையிட்டான். இப்போது பொலிஸ்காரனே இவனைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான். இதோ சந்திரசேகரவும் சண்டித்தனத்திற்கு வந்து சத்தம் போடுகிறான்.

லயத்திலிருந்த இளைஞர்களுக்குக் கோபமாக வந்தாலும் அவர்கள் தம்மைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டனர். நினைத்தால் இந்தச் சந்திரசேகரவை ஓட ஓட அடித்து விரட்ட முடியும். ஆனால் அதன் பின்விளைவுகள் தான் பாரதூரமாக இருக்கும். சந்திரசேகரவின் மலையடிவாக்

கிராமத்திலிருக்கும் ஆட்கள் எல்லாம் கத்தி, பொல்லுடன் வந்து இவர்கள் எல்லோரையும் மிதித்து விட்டுப் போவார்கள். கேட்க யாருமில்லை. பொலிசும் அவர்கள் பக்கம்.

இப்போதெல்லாம் அவர்கள் இங்கு வந்து தாக்க வேண்டும் என்று கூட இல்லை. புலிப் படையினர் இங்கு தோட்ட லயத்துள் இருக்கிறார்கள் என்று ஒரு பொய் துப்புக் கொடுத்தால் கூடப் போதும். அவர்கள் வரத் தேவையில்லை. அடுத்த கணமே பொலிசும், இராணுவமும் வந்துவிடும்.

தமிழரின் தலைவிதியை நினைக்க அன்னலட்சுமிக்கு விரக்தியாக இருந்தது. இல்லாவிட்டால் வடக்கிலோ, கிழக்கிலோ வெடியோசை கேட்டால், இங்கு மலையகத்தில் இருக்கின்ற அப்பாவி இளைஞர்களை வந்து அள்ளிக் கொண்டு போவார்களா என்ன?..... இவர்கள் தமிழராக இருக்கும் ஒரே ஒரு காரணத்தைத் தவிர, என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? இதனால் இன்று எத்தனையோ மலையகத் தோட்டத் தொழிலாள இளைஞர்கள் சிறையில் வாடுகிறார்கள். சிலருக்குப் பிறப்பு சாட்சிப் பத்திரம் கூட இல்லை. இதனால் அடையாள அட்டை கூட இல்லை. இந்த நிலையில் இவர்களின் அட்டுழியம் என நினைத்த அன்னலட்சுமிக்கு இனம் தெரியாத வெறுப்பு ஏற்பட்டது. தனது சமூகத்திற்கு மட்டும் ஏன் இந்தச் சாபக்கேடு என நினைத்துக் கொண்டாள். “ஊரை விட்டு ஊர் வந்து எமது தோட்டத்திலேயே நின்னு சண்டித்தனம் காட்டுறாங்கனே! 77லும் 83லும் கண்ட ருசியும், வெறியும் இவங்களிக்கு இன்ன முமே அடங்கல” என எண்ணிய அன்னலட்சுமி, இப்போது இவனை எப்படியும் எத்தித் தத்தி அனுப்பி வைக்க வேண்டுமே என எண்ணிப் பிரயத் தனப்பட்டாள்.

“நீங்க போங்க மாத்தயா..... அப்பா ஏதும் தப்புச் செய்திருந்த மன்னிச் சிடுங்க..... அப்பா வந்ததும் உங்ககிட்ட வந்து மன்னிப்பு கேட்கச் சொல்லுறேன்....” இதைச் சொல்லிய போதும் அவளது மனது கறுவிக் கொண்டது. ‘இவ்வளவு கசிப்பு விற்பனையால எத்தனை குடும்பம் சீரழியுது! குடும்பத்தில சண்டை. வீண் செலவு. இதால பசி பட்டினி... அக்கம் பக்கத்தோட சண்டை. கிடைக்கிற சம்பளமே செலவுக்குக் காணாது. இந்த லட்சணத்தில குடிக்கும் செலவளிச்சி, நோயாளியுமாகிறாங்க ம..... ம... இவனுக்கெல்லாம் அழிவு வராதா?’ மனதில் சாபமிட்டாள் அன்னலட்சுமி.

“உங்கப்பன் பொலிசுக்குப் போனான். அவனுக்கு இரண்டு சாத்துச் சாத்தாட்டி எனக்கு அடங்காது.....” என மறுபடியும் சந்திரசேகர ஆக்கிரோசமாகக் கூறவே பாப்பாத்தி பருதவித்தாள்.

“ஐயோ..... அந்த மனிசன் வருத்தக்காரன் மாத்தியா..... ஒண்ணும் செய்திடாதீங்க....”

“வருஷம் வருஷம் புள்ள பெறுறான்... அப்புறமென்ன வருத்தக் காரன்.....?” கிண்டலாகக் கூறியபடி அவளது வாளிப்பான உடலை மேய்ந்தான் சந்திரசேகர. ‘வயது ஏறினாலும் கறுப்பி மெருகாத்தானிருக்கிறாள்’

“அம்மாவ அப்படிப் பேசாதீங்க மாத்தியா..... இது ஒங்களுக்கு நல்லா இல்ல.....” இதுவரை மௌனமாக லயத்தினுள்ளேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த லட்சுமணன் வெளியே வந்தான்.

“ஓ..... நீ இங்கே தான் இருக்கியா? பொலிசில ஒங்கப்பன் என்னப் பத்திப் போட்டு வெச்சது மட்டும் நல்லா இருக்கா? நான் ஏதாவது சோலிக்கு வந்தேனா?..... என் பாட்டில வடியை வித்தா ஒங்கப்பனுக்கு ஏன் வயித்தெரிச்சல்? நான் நாலு காசு சம்பாதிக்கக் கூடாதா.....?”

“அப்பா வேணுமின்னு சொல்லலை.... பொலிஸ்காரர் வெருட்டிக் கேட்டதால தான் சொன்னார்..... அப்பா சொல்லாவிட்டால் றாலமிக னுக்கு தெரியாதா என்ன?..... அவங்க மாத்தியா கிட்ட கையூட்டு வாங்கிறதுக்காக இப்படியெல்லாம் சொல்லியிருப்பாங்க.....” லட்சுமணன் தம்பக்கத்து நியாயத்தைச் சொல்லியும் சந்திரசேகர அடங்கவில்லை. அவன் நிறையக் குடித்திருப்பது தெரிந்தது. தொடர்ந்து கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

சங்கத் தலைவரும் அவனருகே வந்து சமாதானம் செய்து பார்த்தார். அவன் அடங்குவதாக இல்லை. இனத்தையும் இழுத்து அவதூறாகப் பேசினான். இதைக் கண்டும் கேட்டும் பொறுக்காத சங்கத் தலைவர் இப்போது கடுப்பானார். இதுவரை சொன்ன மாத்தியாவுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டு, “சந்திரசேகர... இதில நின்னு சத்தம் போட வேணாம்..... போயிடு.....” என்று உரப்பாகக் கூறினார்.

“ஓ..... அவ்வளவுக்கு வந்திட்டியா?..... என்னைப் பேர் சொல்லிக்

கூப்பிடறளவுக்கு வந்திட்டியா.....?" என்று தொடர்ந்து இனத்தையும் இழுத்துப் பேசினான்.

“இப்ப போப்போறியா, இல்லை பொலிசைக் கூப்பிடவா?”

“நீ கூப்பிட்டா பொலிசு வராது..... வந்தாலும் உன்னைத் தான் ஸ்டேசனுக்குக் கொண்டு போகும்.....ம்.... என்னை மானம் மாரியாதை இல்லாம பேசினே.....”

“நீ கூட பொம்பிளைங்க கூட மானம் மரியாதை இல்லாம ஊத்தைப் பேச்சுப் பேசினே..... போடா வெளியே....”

சந்திரசேகர இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆத்திரத்தில் அவன் முகத் தசைகள் துடித்தன. தலைவரை நோக்கிப் பாயப் போன அவனை இடைமறித்து சேட் கொலரைப் பிடித்து. “வயசானவர்கிட்ட ஏன் உன் வீரத்தைக் காட்டுறே..... வா..... என் கூட வா.....” என்று கர்ஜித்தான் லட்சுமணன். சந்திரசேகர ‘பளார்’ என்று லட்சுமணனின் கன்னத்தில் தாக்கினான். அடுத்த கணமே லட்சுமணன் ஆக்கிரோசமானான்.

சந்திரசேகர தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தான். லட்சுமணன் அவன் மீது காலைப் பதித்தபடி, “எடே, நான் இப்ப சொல்லுறன். இனி நீ இந்தத் தோட்டத்தில் கசிப்பு விற்கக் கூடாது. இனி விறறால் போத்தல் எல்லாம் அடித்து நொருக்குவேன்....” எனக் கட்டளையிடுவது போல் கூறினான்.

இதற்கிடையில் சிலர் ஓடிவந்து லட்சுமணனை இழுத்து, சந்திரசேகரவை விடுவித்தார்கள். சந்திரசேகர எழுந்து நொண்டித்தபடி தலை குனிவோடு நடந்தான். ‘என்னை அடிச்சிட்டாயில்ல..... பாரு..... பட்டா எமாக வாறம்.....’ என்று கறுவிக் கொண்டு போனான்.

“எடே லட்சுமண.... அவசரப்பட்டுட்டியேடா” சில பெரியவர்கள் வந்து கூறினர். அம்மா ஒப்பாரியே வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். “என்ர ராசா, எல்லாத்தையும் கெடுத்திட்டியே.... அவங்க கூட்டமாக வரப் போறாங்க..... ம.... இங்க நிற்காதிங்க..... ஓடுங்க..... எங்காவது ஓடிப் போய் ஒளிஞ்சிடுங்க.....”

“யாருமே எங்குமே ஓடத் தேவையில்லை. அவங்களைப் போலத் தான் எங்களுக்கும் கை கால் இருக்கு.... வீண் சண்டைக்குப் போறது

தப்பு.... சண்டித்தனம் காட்ட வருகிறவங்களை விடப்படாது.....” லட்சு மணன் உறுதியாகக் கூறவே சுற்றிவர நின்ற இளைஞர்களும், “ஆமா.... நாம ஏன் பயந்து ஓடணும்?.... குட்டக் குட்ட குனியறதும் தப்பு..... குனியக் குனிய குட்டுறதும் தப்பு..... இப்படியே பயந்து கொண்டிருந்தா காலம் காலமாக நாம அடிமைகளாக இருக்க வேண்டியது தான்.....” பலரும் ஆதரித்துக் கூறினர்.

இளைஞர்களின் எழுச்சியைக் கண்டு பெரியவர்கள் அதிசயித்தனர். “அவங்க சொல்றதும் நியாயம் தான்”

இதே நேரம் மலையடிவாரத்துக்குச் சென்ற சந்திரசேகர மற்றவர்களைக் கூப்பிட்டான்.... “பற தமிழ் பல்லா என்மீது கையை வெச்சிட டான்..... புறப்படுங்க..... கத்தியை கோடாரியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுங்க.....”

சுமனதாசா அவனை இடைமறித்தார்..... “நீ என்ன செய்தே? சுமமா அவங்க அடிக்கமாட்டாங்களே.....!” அவர் இப்படிக்கேட்டதும் சந்திரசேகர ஆத்திரத்துடன் கத்தினான். “இனப் பற்றில்லாம பேசுறீங்க.....”

“தனிப்பட்ட சண்டைகளை எல்லாம் இனச் சண்டையாக மாற்றின தால தான் இன்னிக்கு இந்த நாடே குட்டிச்சவராகப் போயிருக்கு..... அதுமட்டுமல்ல, அவங்க இப்போ முன்ன மாதிரியில்ல..... தட்டிக் கேட்க ஆளிருக்கு.....”

“ஏன் கோழையாகப் பேசுறீங்க? துட்டகைமுனு மாதிரி வீரப் பரம்பரையில நீங்க வரலியா?”

“எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் எல்லாளனையும், துட்டகைமுனுவையும் காட்டி இனத்துவேசத்தை வளர்த்தது தான் மிச்சம். பாடப் புத்தகங்களிலிருந்து இந்த மாதிரிக் கதைகளை எல்லாம் முதல்ல நீக்கணும்.....”

“இன்னிக்கு இவருக்கு என்ன நடந்தது?” என்று முணுமுணுத்தபடி இளைஞர்களை அழைத்தான் சந்திரசேகர. அவர்களும் அவனுக்கு ஆதரவாக வரவில்லை.

“அண்ணே உங்க தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளை தனிப்பட்ட முறையில தீர்த்துக் கொள்ளுங்க..... இனமோதல்களினால இந்த நாடு அழிந்

தது போதும்..... எங்க தரப்பில கூட முப்பத்தியையாயிரம் இளைஞர்களைப் பலி கொடுத்துத் தான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறம்..... அவங்களிலை அதை விடக் கூடுதல் இழப்பு..... நாட்டினுடைய பொருளாதாரமே சீர்குலைஞ்சிருக்கு. இனியும் மோதல் வேண்டாம்... எல்லோரும் மனுசர் தான். இலங்கை மாதாவினர் பிள்ளைங்க தான்... அரசியல்வாதிகள் தான் இனவாதத்தையும் மதவாதத்தையும் வளர்த்தாங்க. இப்பவும் வளர்க்கிறாங்க.... நாங்கள் இனிமேல் இந்த மாயவலையில் வீழ்ந்திடக் கூடாது....” பியசிரீ என்ற இளைஞன் அறிவுபூர்வமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

சந்திரசேகரவுக்கு சப்பென்று போய்விட்டது.

“பயந்தாங் கொள்ளிப் பசங்களா.....?” காறித் துப்பிய சந்திரசேகரவை நோக்கி பியசிரீ மறுபடியும் கூறினான்.

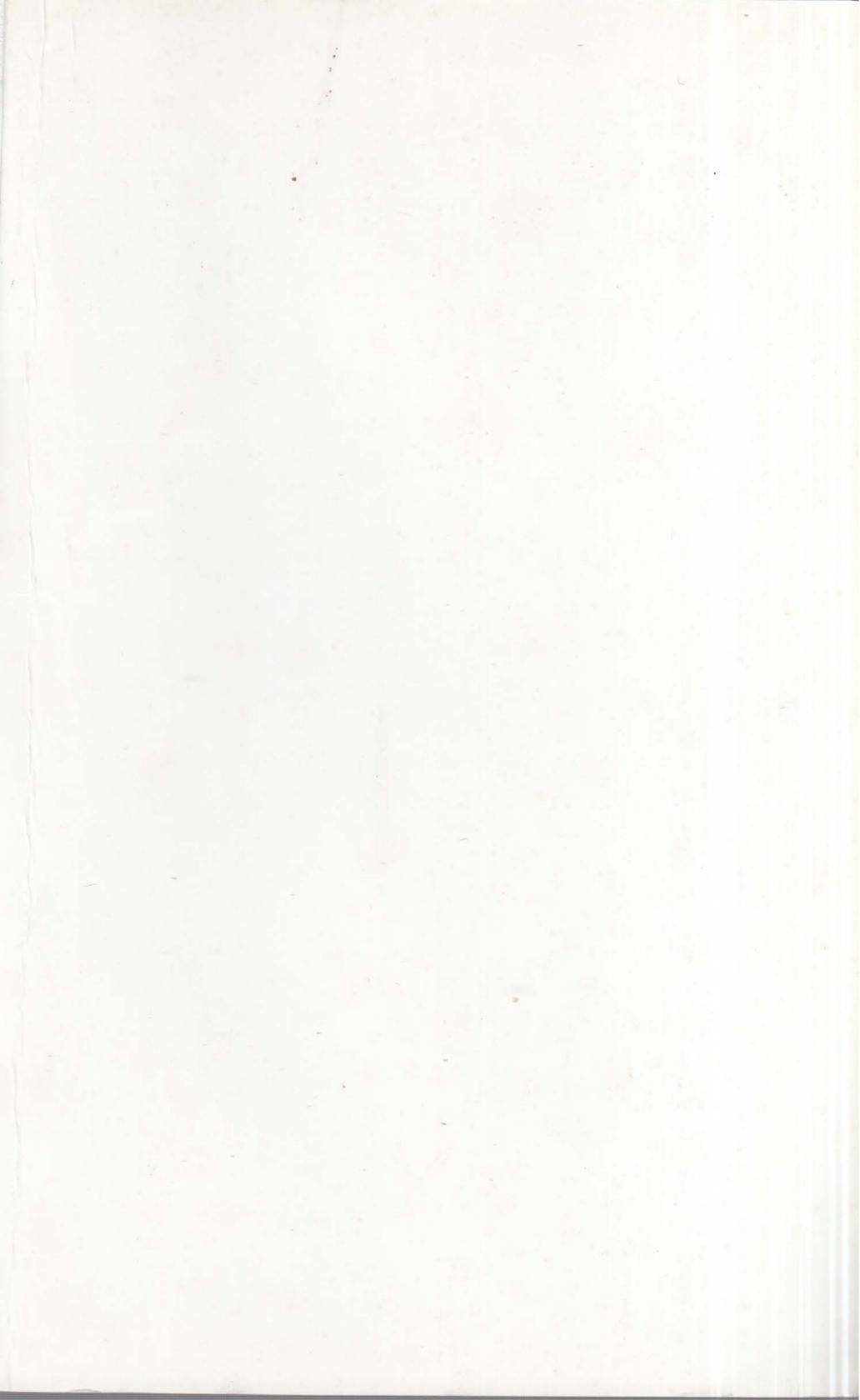
“அண்ணே..... நாங்க சிங்களவர்..... அவங்க தமிழர்..... ஆனால் எல்லோரும் மனிசர்.....”

“அவங்க இந்தியாக்காரங்க பியசிரீ.....”

“இன்னிக்கு இந்தியா தான் யுத்ததில வெற்றி பெற எங்களுக்கு உதவி செய்திருக்கு.... அதோட இவங்க இந்தியாக்காரர்ன்னா நாமும் தான் இந்தியாக்காரர். விஜயன் கூட இந்தியாவிலிருந்து தான் வந்து எமது சிங்கள இனம் உருவாகிச்ச..... மனிசனை மனிசனாகப் பாருங்க..... விலங்குகளிடமே ஜீவகாருண்யம் காட்டுற புத்தபிராணைப் பின்பற்றுகிற நாங்கள் மனிசரோட மனிதாபிமானமற்று நடக்கலாமா?..... துவேசம் காட்டலாமா?”

இனி எதுவும் பலிக்காது என சந்திரசேகரவுக்குப் புரிந்தது. அமைதியாவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

இதே நேரம் சிங்களக் கிராமவாசிகள் தாக்குதல் நடத்த வருவார்கள் என்று காத்திருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள், வெகு நேரமாகியும் அவர்கள் வராமல் போகவே வியப்படைந்தார்கள். அண்மைக்கால மாற்றங்கள் மனதில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. இந்த நாட்டில் தேசிய ஒற்றுமை மெல்ல மெல்ல மேலோங்கி வருவது லட்சுமணனுக்கும் புரிந்தது. அரசியல்வாதிகள் பதவி ஆசைக்காக இனங்களுக்கிடையேயான ஒற்றுமையைச் சீர்குலைத்து விடக் கூடாது எனப் பிரார்த்தித்தான்.

ச. முருகானந்தன்

பலநிலைப் புதுமைகள், பல தள அணுகுமுறைகள், பன்மை நிலைப் படைப்பு வகைகள் ஆகியவற்றினூடே பொருண்மைக் குவிப்பை மேற்கொள்ளும் தனித்துவம் இந்நூலாசிரியரிடத்துக் காணப்படுகின்றது.

மலையகத்து வாழ்வின் எண்ணரிய எடுத்தியம்பல்களைத் தமது சிறுகதைத் தடத்திலே செறிவுடன் உலாவச் செய்துள்ளார்.

நூலாசிரியரின் வாழ்க்கை அநுபவங்களும் எழுத்தாக்க அநுபவங்களும் ஆக்க எடுத்தியம்பலை எழுவிசை கொள்ளச் செய்துள்ளன. அந்நிலையில் ஆசிரியரின் அளிக்கை முனைப்புக் குறியீட்டாக்கம் தனித்துவமான முடிவெடுக்கின்றது.

- சபா ஜெயராசா-

ISBN: 978-955-8250-47-1